

CARTEA stelelor

volumul 2

Seniorul Sha

ERIK L'HOMME

ERIK L'HOMME

Cartea Stelelor

Seniorul Sha

ERIK L'HOMME

Seniorul Sha

Al doilea volum al trilogiei

CARTEA STELELOR

Cuprins

- Cuvânt-înainte...* / 11
1. Castelul din Bromotul / 13
 2. Între veri / 18
 3. Schimb de arme / 24
 4. Cântece de pasărele / 29
 5. Mici secrete / 33
 6. O oră de geografie mai puțin obișnuită / 38
 7. Plimbare în landă / 44
 8. Bertram / 53
 9. Insolență / 59
 10. O lecție pe furate / 65
 11. Înainte de plecare / 70
 12. Revelația / 76
 13. Bătălia de la Djaghataël / 82
 14. Intrusul / 88
 15. Urmărit! / 93
 16. Guillemot își confirmă talentele / 96
 17. Regăsiri neprevăzute / 102
 18. Un musafir neașteptat / 109
 19. Guilda se reunește / 114
 20. Sfaturile bune ale lui Gérald / 119
 21. Doi prieteni vechi / 126
 22. O noapte cu furtună / 131
 23. O adevărată carte de farmece / 138
 24. Strada Sarabandei / 140
 25. Vânătoarea de Jeshtan / 146
 26. O prevestire rea / 153
 27. Ambre vede roșu în fața ochilor / 160
 28. Prinși în capcană / 166

- 29. Provocarea / 176
- 30. Un pas greșit / 186
- 31. Mai bine mai târziu decât niciodată / 195
- 32. Tovarâși de arme / 202
- 33. Fuga / 206
- 34. Mai tare decât magia / 210
- 35. Secretul lui Bertram / 217
- 36. Întâlnirea / 223
- 37. Aurul Lumilor / 228
- 38. Mărturisiri / 234
- 39. Femeia cu ochii verzi / 239
- 40. Stelele, mereu stelele... / 246

NORD

HARTA ȚĂRII YS

*Pentru... (se va recunoaște singură),
fără de care Cartea Stelelor
nu ar fi fost ceea ce este.*

Celor doi Fennecs, din o mie de motive.

*Lui Rémy, Claire și Raffaël, cei care s-au apropiat
primii de locul unde dădeam dedicații
și unde așteptam timid...*

Cuvânt-înainte...

Guillemot de Troil este un băiat din Țara de Ys, un ținut izolat între Lumea Reală și Lumea Incertă, unde se amestecă, între sălile de cinema și calculatoare, cavalerii în armuri sau vrăjitorii cu puteri uimitoare.

Din ziua în care Maestrul Qadehar, cel mai faimos vrăjitor al Guildei, observă la Guillemot înclinații pentru magie, destinul băiatului se schimbă.

Continuându-și viața de elev, Ucenicul Vrăjitor descoperă cu noul său Maestru arta Grafemelor. Aceste Grafeme care se află la originea vrăjitoriei au fost scoase de Guildă din Cartea Stelelor. Din nefericire, prețioasa lucrare a fost furată de multă vreme, iar astăzi nu știe nimeni unde se găsește.

Așa se face că, apăruiți din teribila Lume Incertă, din ordinul Umbrei, putere demonică și răufăcătoare, monștrii au răpit-o pe Agathe de Balangru, spaima liceului, sub ochii lui Guillemot. Aflând că el este adevărata țintă a Umbrei, scăpând de sub supravegherea Vrăjitorilor care îl țineau la loc sigur în mănăstirea Gifdu, Guillemot decide să plece în Lumea Incertă, cu scopul de a o elibera pe Agathe, pe nedrept răpită. Guillemot va avea nevoie de toată magia sa de începător pentru a se salva.

În această periculoasă întreprindere, îi ia cu el și pe prietenii lui dintotdeauna, Ambre, Gontrand, Romaric și Coralie. Dar, dintr-o greșeală de formulare a unei vrăji, cei cinci prieteni sunt despărțiți și fiecare se trezește aruncat într-o aventură plină de primejdii, într-o lume populată de personaje uimitoare.

În timp ce Ambre se întâlnește cu o vrăjitoare cu ochii verzi, care îi face farmece, înainte de a-i șterge totul din memorie, Guillemot face cunoștință cu Kyle, un băiat care trăia în periculosul Deșert Vorace.

Când, în cele din urmă, ajunge la Yâdigâr, locul lor de întâlnire, Guillemot nimerește la închisoare. Nu mică i-a fost surpriza când și-a reîntâlnit prietenii într-una dintre celulele temniței... iar pe Agathe de Balangru, captivă a comandantului Thunku, conducătorul orașului.

Datorită intervenției maestrului Qadehar – și a unei formule greșite a lui Guillemot! – cei șapte tineri reușesc să evadeze.

Împreună se întorc sănătoși și nevătămați în Țara de Ys, unde, bineînțeles, imediat, încep întrebările. Cine se ascunde în spatele Umbrei și de ce îl dorește ea atât de tare pe Guillemot? Cine este misteriosul Senior Sha, pe care Agathe l-a auzit vorbind la Yâdigâr, și care era în căutarea fiului pierdut? Ce secret îl învăluie pe Ucenicul Vrăjitor și care va fi destinul lui?

1

CASTELUL DIN BROMOTUL

Guillemot se strecura pe cărarea pe care mergeau, de mai multe ori pe zi, puternicii Cavaleri ai Vântului. Era început de toamnă și ceața de pe Landa Korrganilor arunca deja umbre melancolice. Iarna se anunța grea...

Guillemot se îndrepta cu pași mari spre castelul Bromotul, școala-fortăreață a Confreriei. Se grăbea nu numai pentru că se temea de glumele proaste ale Korrganilor, dar și pentru că era în posesia unei vești excepționale. Și era nerăbdător s-o împărtășească lui Romaric!

Era atât de adâncit în gânduri, încât îi observă în ultimul moment pe cei doi Cavaleri în armuri turcoaz galopând în spatele lui. Se prăbuși pe o parte și abia reuși să nu fie zdrobit de copitele grele ale cailor de luptă. Cavalerii Vântului scăpară o înjurătură și opriră imediat caii într-un nor de praf.

– Bună, băiete! Totul este în regulă?

– În regulă, merge, domnilor Cavaleri, răspunse Guillemot, foarte rușinat, ieșind din tufișul care îi amortizase căderea.

Caii, ținuti bine în frâu de către Cavaleri, fornăiau. Guillemot își dădu pe spate meșa de păr castaniu care îi cădea pe frunte și străbătu șchiopătând cei câțiva metri care îl despărteau de Cavaleri. Își ridică spre ei ochii de un verde strălucitor.

– A fost vina mea, se scuza el, străduindu-se să zâmbească. Visam, nu v-am auzit venind!

– Important este că ești întreg, mormăi unul dintre Cavaleri.

– Pariez că te duci la Bromotul și că ai fost ales să devii Scutier! spuse celălalt Cavaler, tot atât de blond și de subțire pe cât era de brunet și de îndesat tovarășul său.

– Ei... nu, spuse Guillemot, roșind.

Tocmai își aduse aminte că, numai cu șase luni înainte, dorința lui cea mai arzătoare era să aparțină Confreriei Cavalerilor Vântului.

– Ei, Ambor! spuse Cavalerul care-i vorbise primul, nu vezi că băiatul poartă sacul Ucenicilor Vrajitori?

– O, da, bineînțeles! recunosc Ambor. Dar atunci, Bertolen...

Bertolen și Ambor schimbă o privire, apoi îl studiară pe Guillemot curioși.

– Spune-ne, băiete, nu cumva, din întâmplare, tu ești Guillemot de Troil? Cel care a fost în Lumea Incertă și care s-a luptat cu trupele Umbrei?

Guillemot ezită, apoi aprobă. Încă nu se obișnuise cu gloria care îi înconjură numele după aventura prin care trecuse!

Cavalerii exultau.

– Suntem extrem de onorați să te întâlnim, Guillemot! exclamă Bertolen.

– Nu, nu, eu sunt cel onorat să vă întâlnesc, se bâlbâi Guillemot, jenat de atâta entuziasm și admirație.

– Și ce te aduce în landă, Guillemot? îl întreabă Ambor.

– Vărul meu! Este Scutier la Bromotul. Astăzi este zi de vizită...

– Adevărat, confirmă Bertolen. Totuși, soarele este deja sus și mai sunt două ore bune de mers: n-o să poți sta cu vărul tău prea multă vreme.

– Știu... suspină Guillemot. Dar am avut astăzi un test la mate și n-am putut să lipsesc de la ore... Iar de la Dashtikazar n-am găsit decât un car care m-a dus numai o bucată de drum.

– Asta este, fu de părere Bertolen, aruncând o ocheadă spre Ambor. Matematica este foarte importantă, desigur! Dar nu într-atât încât să pierzi o zi de vizită la Bromotul. Hai, urcă!

Guillemot avu nevoie de câteva secunde ca să înțeleagă propunerea celor doi Cavaleri de a-l lua cu ei. Dar nu se lăsă rugat de două ori și, cu un zâmbet larg, sări în șa, în spatele lui Bertolen.

– Genial! exclamă el.

– Înainte de toate, ține-te bine, îl avertiză Cavalerul. Nu vreau să te rostogolești în tufișuri!

– Eu nici atât, aprobă Guillemot.

Ambor și Bertolen izbucniră în râs și slăbiră hățurile cailor care porniră în galop. Guillemot se agăță de centura care ținea sabia lui Bertolen și se lăsă amețit

de senzația de viteză. După puțin timp, distinse silueta masivă a castelului din Bromotul.

Confreria Cavalerilor, ordinul războinic care își consacra întreaga energie apărării Țării de Ys și ajutorării locuitorilor ei, se născuse, cu secole în urmă, la Bromotul. Astăzi, Confreria dispunea de un castel mai nou și mult mai confortabil în inima orașului Dashtikazar, și avea mai multe forturi ocupate de mici garnizoane repartizate pe întreg teritoriul Țării de Ys. Castelul Bromotul devenise astfel o școală, unde Scutierii, tineri voluntari aleși după talentul și dorința lor, își desăvârșeau dura educație de Cavaler.

Școala ocupa o construcție mare, pătrată, ridicată din pietre cioplite, care dădea într-o incintă de pământ bătut, protejată de ziduri înalte, unde se făceau exercițiile de călărie. Parterul era rezervat Scutierilor. Subsolul găzduia o fântână și mai multe pivnițe. Primul etaj cuprindea sala de arme, sala de gimnastică, biblioteca și sălile de studiu. La al doilea etaj se aflau bucătăria, refectoriul, bazinul de înot și dormitoare. În sfârșit, ultimul etaj folosea drept depozit de arme și de materiale. Ansamblul degaja o atmosferă cu totul spartană.

De-o parte, zidurile cenușii ale fortăreței se înălțau la marginea falezelor care mărgineau marea, în timp ce de cealaltă parte se afla întinderea plină de ierburi a landei. De ce să fi fost ridicat un castel într-un asemenea loc? Nimeni n-ar fi știut să spună. Cert este însă că această Confrerie purta numele vântului ce sufla fără încetare în aceasta regiune dezolantă din Ys,

aspră și austeră, după chipul și asemănarea celor care se formau aici...

Romarin sufla din greu și se chinuia lovind cu vârful și cu tăișul sabiei într-un butuc de stejar zdravăn, înfipt într-unul din colțurile curții, sub privirile atente și severe ale unui sergent instructor. Sabia pe care o ținea cu amândouă mâinile era grea și îl dureau umerii. Sudoarea îi curgea pe pieptul gol, iar părul blond, pe care trebuise să-l taie scurt când intrase la Cavaleri, era ud.

– Poți să te oprești și să mergi să te odihnești, Scutier, îi spuse sergentul instructor.

– Nu sunt obosit, Cavaler, protestă Romarin.

– Poate, dar ceilalți își așteaptă rândul. Nu uita să ștergi și să-ți ungi sabia înainte de a te schimba.

Romarin cedă locul unui băiat robust, care tăie de la început butucul de stejar, făcând să sară așchii din el. Se îndreptă spre o bancă unde își pusese lucrurile și se așeză, strâmbându-se. Din fericire, Cavalerul instructor îi ordonase să se oprească: cinci minute în plus și s-ar fi prăbușit cu adevărat! Își puse sabia pe genunchi și suspină.

Explodase de bucurie când Comandorul Confreiei în persoană a venit la părinții lui și le-a propus să-l ia ca Scutier la Bromotul, cu șase luni înainte de vârsta recrutării. Tatăl său a fost foarte mândru și unchiul Urien i-a trimis chiar un mesaj de felicitare. Romarin își văzuse visul împlinit! Dar, în acel moment, nu-și dăduse seama cât va fi de greu...

Nu atât studiul i se părea dificil, cât atitudinea celorlalți Scutieri față de el. Aceștia credeau că fusese acceptat la Bromotul datorită aventurii din Lumea Incertă, și nu pentru calitățile lui. Și, totuși, uneori, Romaric însuși nu era departe de a gândi la fel, dar se străduia să fie la înălțime, încercând să devină un bun camarad, să facă mereu mai mult, pentru a dovedi că nu-și datorează locul pe băncile școlii decât calităților lui.

Dar se obosea peste măsură și se simțea singur. Culmea neșansei, orașul Bounic, unde locuiau părinții lui, se afla în cealaltă extremitate a țării, așa că îl vizitau rar. Unchiul Urien venise deja de trei ori, firește, dar își petrecuse mai mult timp pâlăvrăgind cu instructorii mai bătrâni, foști Cavaleri ca și el, decât cu nepotul său!

Scutierii, pentru care Bromotul însemna liceul sau colegiul, nu erau liberi decât în vacanță... în timp ce Ucenicul era liber din clipa când se despărțea de maestru sau de profesor. Acesta era inconvenientul de a fi Scutier față de un elev...

Romaric se gândi la Guillemot, care sigur strângea plante sau discuta Grafemele cu Maestrul Qadehar. Apoi se gândi la prietenii lui: Gontrand, Ambre și Coralie. Coralie... Niciodată nu s-ar fi gândit că o să-i salveze viața! Se revedea înotând cu disperare ca să scape de Gommonii canibali, apoi de Meduzele de Foc. Își aminti cum, epuizat, crezuse că-i venise sfârșitul. Atunci, Coralie a răsărit din senin pentru a-l ajuta să ajungă la pluta Poporului Mării.

Romarc fu străbătut de un frison și strânse mâinile în jurul sabiei, prea mare pentru el. Niciodată n-o să mai dea bir cu fugiții. Curând, va fi Cavaler și va putea înfrunta orice pericol! Aruncă o privire încrezătoare către lama de oțel albăstrui. Sabia asta, pe care i-au dat-o la ceremonia de investire ca Scutier și care va fi a lui toată viața, era visul lui cel mai scump: să-i învingă singur în luptă pe Orki și pe Gommoni. Dar, după o lună de stagiu la Scutieri, se simțea descurajat, întrebându-se cum va reuși să facă asta.

Luă o bucată de fetru și se apucă să-și lustruiască sabia conștiincios.

Un zgomot de copite îl smulse din gânduri. Cavalerul însărcinat cu paza castelului se apropie de el.

– Scutier! îl strigă el cu voce puternică, ai un vizitator.

Romarc încruntă din sprâncene. Cine ar fi putut să fie? Cu siguranță, unchiul Urien: nu se anunța niciodată la intrare și dădea buzna în Bromotul, ca și cum ar fi fost în castelul lui din Troil! Intrigat, Romarc își puse sabia în teacă, luă o cămașă din rucsac și, strecurându-se, se îndreptă spre poarta masivă care dădea spre landă.

2

ÎNTRE VERI

Lângă intrare, Romaric recunoscuse, încadrată de doi Cavaleri în armură, o siluetă care îi era familiară: topăind de bucurie, trecu de gărzi și se grăbi să-i iasă în întâmpinare.

– Guillemot! Nu-mi vine să cred! strigă el.

– Romaric!

Cei doi veri se îmbrățișară sub privirile amuzate ale lui Ambor și Bertolen.

– Ar fi trebuit să fac legătura, îi spuse Bertolen tovarășului său. Scutierul poartă numele Troil: nu putea fi decât rudă cu Guillemot.

– Și bătrânul Urien de Troil, cel care vorbește tare și care împarte cu generozitate palme zdravene pe umăr, este tot o rudă? întrebă Ambor.

– Este unchiul nostru... răspunseră Guillemot și Romaric într-un glas, strâmbându-se.

– A fost un Cavaler respectabil, interveni garda. Acum, este adevărat, e puțin, cum să zic...

– Puțin cam pisălog! îi sugeră Romaric.

Garda încruntă din sprâncene, în timp ce Ambor și Bertolen izbucniră în râs.

– Scuzați-mă, domnilor Cavaleri... îi întrerupse Guillemot politicos. Nu am prea mult timp, iar Romaric și cu mine avem multe să ne spunem...

– Ne întoarcem în seara asta la Dashtikazar, spuse Bertolen. Plecăm în două ore. Dacă vrei să mergi cu noi...

– Vă mulțumesc, voi veni! O să vă aștept la poartă peste două ore.

– Hai, Guillemot! se grăbi Romaric. Aș vrea să-ți arăt noua mea școală!

Îl apucă pe vărul lui de braț și îl trase spre banca unde își lăsase lucrurile.

– O! exclamă Guillemot, observând spada din teaca pe care Romaric o atârnase în spate, alături de rucsac. De asta mi-ai tot vorbit în scrisorile tale? Ei bine, să zicem, e mai impresionantă decât un sac de Ucenic!

– Da, dar asta n-o face mai eficientă când nu știi s-o mânuiești, suspină Scutierul.

– Haide, nu-i decât o lună de când ești Scutier! îl încurajă Guillemot. Eu, după o lună de învățatură, eram incapabil să rețin zece nume de plante și credeam că un curent teluric este o boală.

– Da, ai dreptate, aprobă Romaric. Dar, spune-mi, cum i-ai convins pe doi dintre cei mai buni Cavaleri să-ți fie dădacă?

– O! răspunse Guillemot ridicând din umeri, este ecoul gloriei. Am impresia că le-a făcut plăcere să aibă grijă de noi.

– Văd... numai că pentru mine, dacă tot gloria m-a adus aici, nimeni nu are astfel de atenții! mormăi Romaric.

– Ce vrei, acesta este avantajul atunci când pari neajutorat! se autoironiză Guillemot. Stârnești dorința de a fi protejat! În timp ce un zdrahon ca tine ar putea avea chef să-i înfrunte și să le dovedească...

– Bine, să se arate toți cei dornici de luptă, spuse Romaric dând mici lovituri de pumn în aer. Îi aștept!

Se ridicară și se îndreptară spre grajduri. Romaric îi arătă caii pe care Scutierii aveau voie să urce în timpul exercițiilor, apoi îl trase în fața boxelor celor mai puternici cai pe care-i aveau Cavalerii.

– Spada o primești la începutul stagiului de Scutier și calul, la sfârșit, îi explică el. Dacă nu abandonezi mai devreme! Caz în care pierzi totul...

– Am încredere în tine, spuse Guillemot mângâind coama unui mânz care se numea Tornada. Știu că vei ajunge un Cavaler de excepție.

Fața lui Romaric se luminează.

– Dar tu... tu ai mai invocat Grafemele? îl întreabă el. Ți-au dat vreo indicație despre viitorul meu?

– Nu, dar mi-ai dat destui pumni ca să știu că vei fi perfect în rolul unei brute în armură!

– Idiotule! exclamă Romaric, făcându-se că-l lovește.

– Vezi? Ce-ți spuneam?

Romaric își înfrână dorința de a-și trânti vărul în paie. Cei doi băieți pufniră în râs și părăsiră grajdurile.

Se îndreptară imediat spre dormitoarele Scutierilor. Fiecare elev dispunea de un pat și de un cufăr mare, în care putea să-și pună lucrurile personale. Romaric își aranjă sabia.

Apoi merseară la bibliotecă unde, la acea oră, nu era nimeni. Guillemot examinează atent rafturile.

– Majoritatea cărților care sunt aici sunt manuale militare și de filozofia războiului, se scuza Romaric.

– De ce credeai că mă aștept să găsesc la școala de Cavaleri lucrări despre flori? se amuză Guillemot. Las-o baltă, Romaric: tu ești Scutier și te antrenezi pentru război, eu sunt Ucenic și mă antrenez pentru magie. Știi, Țara de Ys are nevoie de Cavaleri și de Vrăjitori, așa cum are nevoie și de electricieni sau de vânzatori de bomboane. Nimeni nu ne obligă să fim una sau alta: noi alegem. Și, dacă alegi, trebuie să-ți asumi alegerea.

Romaric își ascultă vărul cu uimire. Cum s-a schimbat în ultimele câteva luni! Înainte, el era cel de la care Guillemot aștepta să fie încurajat; acum, Guillemot era cel care îl încuraja...

Se așezară pe fotoliile din piele, uzate de generații de Scutieri, în jurul unei mese joase pe care erau întinse reviste de scrimă și echitație.

– Ai vești despre ceilalți? întrebă Romaric.

– Primesc scrisori de la Ambre...

– I-auzi! îl întrerupse vărul lui făcându-i cu ochiul. Te-a luat în grijă de-a binelea, după călătoria în Lumea Incertă, nu?

– Ești răutacios! replică Guillemot. De ce nu mă întrebi mai bine ce scrie... și despre cine-mi vorbește? Cum ar fi Coralie, de exemplu...

– *Touché!* recunosc Romaric, de bunăvoie. Așadar, ce zice?

– Mai întâi, și-a amintit de ziua mea, singură!

– Bine, bine, în regulă, se apără Romaric. Promit, la anul n-o să mai uit. Incredibil, totuși, ai făcut la echinoctiu doar treisprezece ani și te superi ca unchiul Urien! Mai bine spune-mi ce altceva mai scrie Ambre.

– Că amândouă, ea și Coralie, au reluat cursurile în Krakal. Dar, de fapt, nu se întâmplă mare lucru. Amândouă așteaptă cu nerăbdare vacanța de Samain. Apropo, își aminti dintr-odată, imaginează-ți că am o veste...

– Tot pentru Samain? îl întrerupse Romaric, pe care perspectiva unei sărbători îl făcea să moară de plăcere.

– Da... Tatăl fetelor este de acord să stăm în apartamentul lui din Dashtikazar. O să fim primii chiriași!

– Genial! Ambre ți-a mai scris și altceva?

– Zice că a visat numai ciudățenii, după ce s-a întors din Lumea Incertă.

– Ciudățenii?

– Visează o femeie cu ochi verzi pe care n-a cunoscut-o, dintr-o pădure, unde n-a călcat niciodată, și fiare sălbatice care nu există!

– Înțeleg... spuse Romaric, gânditor. Nu ai impresia că mai degrabă se străduiește să fie interesantă?

– Nu știu. Nu e genul ei... Și apoi, este și bolnavă, stă la pat de trei zile! Ar trebui să-i scrii și tu, sunt sigur că i-ar face plăcere.

– Trei zile fără să se miște? Sărmana! Trebuie să fie de nesuportat! Dar ai dreptate, o să-i scriu.

– Am vorbit destul despre fete! hotărî dintr-odată Guillemot. Acum, ascultă-mă, am o știre incredibilă!

– Da, da, știu...

– Știi? sughiță Guillemot uimit.

– Da, am primit un mesaj de la Gontrand. A fost admis la Academia de Muzică! Trebuie să înceapă zilele astea!

– Mi-a scris și mie, confirmă Guillemot, lăsând să-i scape un suspin de ușurare.

Vărul lui nu știa nimic, o să-i facă o surpriză pe cinste!

– Este grozav, reluă el. Dar nu asta e nemaipomenita veste...

– Da? Dar care?

În aceeași clipă, un grup de Scutieri intră zgomotos în bibliotecă și le întrerupse conversația. După aerul lor amenințător, Guillemot ghici că nu veniseră să studieze...

SCHIMB DE ARME

Unul dintre Scutieri, sigur pe el, înaintă spre Romaric.

– Ei, protejatele! îi strigă. Geoffroy te așteaptă în sala de arme. Dacă nu ești un laș, ar fi bine să te duci. Și repede!

În jurul lui, ceilalți Scutieri rânjeau. Erau patru și stăteau cu brațele încrucișate, lângă ușa, ca niște gărzi de corp. Toți aveau o atitudine puțin teatrală. Guillemot privi spre vărul lui cu uimire. Acesta suspină și-și părăsi fotoliul:

– Când spun că aici nu există același respect pentru mine, ca și pentru tine...

Își măsură colegii din priviri și, arătând spre Guillemot, adăugă pe același ton pompos cu care i se adresaseră și ei lui:

– Acesta va fi martorul meu...

Băiatul care lansase provocarea acceptă cu un semn din cap. Apoi, încadrându-i pe Romaric și Guillemot, grupul o luă în direcția sălii de arme. Guillemot îl întrebă la ureche pe vărul lui:

– Te provoacă la duel?

– Da, șopti Romaric. Și acesta este cea mai ticăloasă brută din lumea întreagă...

– Poate exagerezi un pic!

– Să zicem cea mai ticăloasă brută pe care Bromotul a găzduit-o vreodată!

Pătrunseră în sala care era folosită pentru exercițiile de gimnastică și ca sală de arme pentru elevii din Bromotul. Un băiat destul de înalt, la fel de blond ca și Romaric, dar ceva mai mare decât el, stătea în mijloc. Avea o figură dură și era plin de ticuri. Cămașa, larg deschisă la piept, lăsa să se vadă niște mușchi impresionanți. Ținea în mâini două bastoane.

– O să ne dovedești că ești aici pentru că o meriți, rânji el când îl văzu pe Romaric.

Și îi aruncă un baston.

Romaric prinse arma din zbor și adoptă, ca și adversarul său, poziția de luptă.

– N-ar trebui să mă superi, Geoffroy! mormăi Romaric, în loc de alt răspuns.

Guillemot și ceilalți patru îi înconjurară cu prudență. Dueliștii începură să se studieze, învârtindu-se în cerc, apoi, Geoffroy atacă primul. Romaric pară lovitura și ripostă. Adversarul lui făcu același lucru. Romaric se dădu înapoi. Transpirația începuse să-i curgă pe frunte.

Guillemot, după cum își dădu seama, înțelese că vârul lui nu avea o sarcină ușoară. Îl încurajă în gând.

Dintr-odată, Geoffroy fentă și îl lovi pe Romaric în burtă. Cu suflul tăiat, îndoit, acesta dădu înapoi câțiva

pași. Adversarul lui, sigur de victorie, înaintă calm, învârtind bastonul deasupra capului, gata să-l pună la pământ. În momentul acela, Romaric, în loc să se redreseze, se aruncă la podea, îl seceră pe Geoffroy cu o lovitură de picior și își lovi agresorul cu arma, din toate puterile. Geoffroy gemu, abandonă bastonul și se rostogoli pe jos.

Romaric se ridică și constată cu satisfacție că adversarul lui era scos din luptă. Dar, în același moment, îi văzu pe ceilalți Scutieri care se înarmaseră fiecare cu un baston, înaintând spre el, cu un aer amenințător. Situația devenea delicată...

Guillemot se hotărî să intervină. Povestea asta risca să se termine prost pentru vărul lui... Mai mult, Scutierii își dovedeau profunda lașitate: Guillemot nu vedea de ce și-ar fi făcut scrupule pentru că s-a amestecat într-o întrecere, care se dovedea a fi necinstită! Sigur, trebuia să acționeze discret. Pentru că era strict interzis să se folosească magia în rândurile Confreriei! Qadehar, Maestrul său, îi repeta adesea: Vrăjitorii și Cavalerii lucrează împreună, dar în moduri diferite. Fiecare își păstrează calitățile pentru sine.

Își făcu socoteala repede. Ce ar fi putut să facă? Romaric para deja un atac și se pregătea pentru altul.

Un surâs luminează fața Ucenicului: avea soluția! Închise ochii, îl căută pe *Ingwaz* printre celelalte Grafeme care stăteau aliniate în mintea lui. Îl chemă, deschise ochii, apoi murmură la adresa fiecărui Scutier care se afla în jurul lui Romaric:

– *Ingwaz... Ingwaz... Ingwaz... Ingwaz...*

Grafemul Fixării trebuia chemat de atâtea ori câte persoane erau de imobilizat. Vara trecută, în timpul atacului dat de Orki, în apropiere de Troil, omisese această caracteristică, ceea ce-l făcuse să plătească scump. Dar astăzi, Guillemot stăpânea perfect Grafemele.

Ingwaz, cum nu fusese urlat, ci doar murmurat ușor, îngreună imperceptibil picioarele Scutierilor. Începură să se deplaseze cu dificultate, fără să-și dea seama de ceea ce li se întâmplă. Romaric, la rândul său, se prinse repede că adversarii lui erau mai puțin iuți și că se întâmplă ceva ce le împiedică mișcările. Sări pe unul dintre ei, îndepărtă bastonul și lovi într-o parte; Scutierul strigă și se prăbuși la podea. Romaric pară cu ușurință atacul prea lent al celui de-al doilea și îl făcu să-i zboare peste umăr. Se debarasă de al treilea cu o lovitură de pumn în stomac, apoi decise soarta ultimului cu o lovitură de picior răsucit, care îl atinse în piept. Își întâlni în cele din urmă vărul, cu ochii zâmbitori.

– Spune-mi, ce le-ai făcut ca să devină atât de înceți dintr-odată?

– Ce le-am făcut? repetă Guillemot amuzat. Absolut nimic! S-ar zice că tu le-ai tras o chelfăneală pe cinste!

– Asta-i adevărat. Dar și tu m-ai ajutat din plin!

– O, prea puțin... Dar, spune-mi, vere: schimbul acesta glorios de arme va contribui la reputația ta! Sincer, m-aș mira să mai vină să te provoace!

– Cu atât mai puțin cu cât lupta l-a spulberat pe cel care trebuia învins, suspină Romaric, care îl trase pe

Guillemot afară din sala de gimnastică. Să plecăm de-aici: nu că m-aș teme de idioții ăștia, dar, dacă un Cavaler este implicat și descoperă folosirea magiei în incinta de la Bromotul, atunci să vezi fericire pe mine...

– N-o să descopere nimic, îl asigură Ucenicul. Efectul Grafemului meu se va risipi în câteva minute. Oricum, e timpul să mă întâlnesc cu Ambor și Bertolen...

Coborâră câte patru trepte o dată, pe scara lată de piatră, care ducea spre poarta de la intrare.

– De fapt, spuse Romaric pe neașteptate, când ajunseră în curte, care este vestea nemaipomenită despre care mi-ai vorbit mai devreme?

– Vestea? Care veste? întrebă Guillemot. A, da, re-luă cu falsă indiferență, aș fi vrut, pur și simplu, să te previn că Vrăjitorii Guildei au verificat toate informațiile pe care le-am adus din Lumea Incertă și se pregătesc acum de un atac împotriva Umbrei... Dar păstrează-o pentru tine! îi spuse el, în timp ce se grăbea să se întâlnească cu Ambor și Bertolen care îl așteptau în fața porții: nu cred că trebuie să știe toată lumea!

Guillemot se cățără în spatele lui Bertolen. Îi făcu un ultim gest de adio lui Romaric, nemișcat în mijlocul curții, siderat de vestea extraordinară, apoi dispăru într-un nor de praf.

CÂNTECE DE PĂSĂRELE

De câteva ore bune, Gontrand aştepta pe culoarele Academiei de Muzică. Îşi pusese ȝitera pe o bancă şi aştepta plimbându-se cu mâinile la spate, de la un capăt la altul, pe culoarul acoperit cu dale de la intrarea somptuoasă. Această lipsă de punctualitate a profesorului însărcinat să-l înveţe – dacă va trece de ultima probă – respectarea măsurilor şi a timpilor îl şoca oarecum!

La sosire, totuşi, fusese sedus imediat de clădirea impozantă a Academiei care se întindea la poalele pădurii Tantreval. Cântecul păsărilor păreau să rivalizeze cu gamele elevilor. Aceştia din urmă, bursieri sau semibursieri, primeau, trei zile pe săptămână, cea mai bună educaţie pe care Ys putea s-o ofere tinerilor talentaţi.

De fapt, muzica era o adevărată instituţie în întreaga ţară. Fiecare oraş avea propria orchestră şi în fiecare zi avea loc un bal. Locuitorilor din Ys le plăcea să danseze şi să asiste la întrecerile dintre marii flautişti şi cântăreţi la ȝiteră, în timpul competiţiilor muzicale. Părinţii lui Gontrand câştigaseră o notorietate

care îi plasa astăzi printre cei mai prestigioși muzicieni ai țării.

Gontrand era cel mai bun prieten al lui Romaric și unul dintre membrii găștii. Un pic prea înalt, un pic prea slab, cu părul negru pieptănat cu grijă și cu ochi câprui, scânteietori, era un tip flegmatic, ceea ce făcea din el un tovarăș prețios în momente dificile. Reușise performanța să scape dintr-un turn malefic din Lumea Incertă și să cucerească, datorită muzicii sale, prietenia unui războinic barbar. Performanța sa în castelul din Troil, de la aniversarea lui Urien, făcuse să fie descoperit de Academie și să fie acceptat la examenul de admitere...

– Gontrand de Grum!

Gontrand se întoarse: o femeie în vârstă, îmbrăcată sobru, îl invită s-o urmeze. Își apucă instrumentul și se luă după ea. Îl conduse într-o cameră cu pereții dați cu var, care erau luminați de niște ferestre imense. De după o masă, doi bărbați și o femeie îl studiau cu atenție. Femeia închise ușa în urma lui.

– Lasă jos țitera și întinde-ți brațele în față, cu palmele bine întinse, îi spuse femeia.

Gontrand, puțin mirat, se execută. Femeia îi urmări degetele, apoi dădu din cap mulțumită.

– Nu tremură, constată ea. Nu pare să fie neliniștit.

Gontrand pricepu imediat motivul pentru care așteptase pe culoar! Dar nu avu timp să se gândească la șiretlicurile la care recurgea comisia de admitere în Academie pentru selecționarea elevilor, căci unul dintre membrii juriului spuse:

– Ia-ți țitera și cântă-ne *Balada zilelor de altădată*.

Gontrand se execută și se strădui să pună tot sentimentul de care era capabil în interpretarea vechii melodii. Când termină, examinatoarea se așază la pian și interpretează o melodie destul de complicată.

– Acum cântă și repetă ceea ce ai auzit.

Gontrand cântă fără să-i scape nici o notă. Apoi îi întinseră o foaie și un creion.

– Pune pe note ceea ce o să cânt, continuă pianista.

Scoțând limba de concentrare, tânărul muzician înnegri încet, încet portativul cu notele dicteului muzical. Capul începu să-i zbârnâie.

– Ia acest instrument și compune o arie într-o tonalitate care să plece de la această temă, continuă examinatoarea.

Îi întinse un flaut transversal și cântă o scurtă melodie la pian. Gontrand duse flautul la buze și închise ochii.

În camera mare, domnea o liniște absolută. Băiatul simțea picăturile de sudoare cum îi alunecau pe spate. Gol! Un gol total! Nu-i venea nimic în cap... Era stupid. Era atât de aproape de reușită!

Era pe cale să renunțe, când, deodată, auzi două păsări care se ciondăneau, zburând la una dintre ferestre. Ciripiturile lor îl inspirară imediat și avu ideea să pună, în introducere, un tril. Apoi interpretează, având grijă să nu se abată de la tema muzicală pe care examinatoarea i-o impusese, cântecul păsărelelor certărețe pe care îl auzise.

Când deschise ochii, văzu că profesorii renunțaseră la aerul sever și îi zâmbeau.

– Prezintă-te luni dimineață la administrație. Și nu-ți uita ținera: orele încep după-amiază.

– Vreți să spuneți... se înecă Gontrand, care nu își imaginase că s-au decis atât de repede asupra sortii lui. Vreți să spuneți că am reușit la Academie?

– În fiecare an primim douăzeci de elevi noi, confirmă femeia care îl supusese tuturor probelor. Tu ești printre ei...

Gontrand fu concediat și părăsi camera, amuțit. Se lăsă să cadă pe o bancă de pe culoar, încercând să-și vină în simțiri. Își imagina deja primirea triumfală ce îl aștepta acasă... Dar mai înainte, desigur, o să-i trimită lui Romaric un mesaj printr-un porumbel, altul lui Guillemot și încă două pentru Ambre și Coralie, ca să le dea vestea cea mare!

MICI SECRETE

Ambre își aruncă racheta de tenis pe pat și își scoase pantofii pe care îi trimise la plimbare într-un colț al camerei. Apoi, ștergându-și fața cu mânecile de la tricou, se îndreptă spre baie. Astăzi, profesorul de sport o făcuse să transpire, și, de când părăsise curtea cu terenurile amenajate, nu avea în cap decât o idee: să facă un duș bun! Încercă să deschidă ușa: cineva era înăuntru, închis cu cheia.

– Coralie, țipă ea. Să nu-mi spui că ești încă în baie!

– Termin imediat, răspunse o voce înăbușită de zgomotul apei care curgea.

Ambre suspină. Când plecase la tenis, sora ei intrase deja în baie... Ambre și Coralie erau gemene. Prima, cu părul negru tuns scurt, cu un temperament sportiv, voluntar, și cu felul ei de a spune totul verde-n față, n-avea nici un succes la băieți. A doua, cu părul lung, cu aerul cochet și ochii albaștri ca marea, părea ieșită dintr-o revistă pentru femei. Totuși, n-ar trebui întotdeauna să ne luăm după aparențe...

– Mamă! strigă Ambre. Coralie nu vrea să mă lase să intru în baie! Stă acolo de trei ore!

– Nu este adevărat! exclamă Coralie din spatele ușii. Și mai am nevoie doar de trei minute! Exact cât îmi trebuie să-mi usuc părul...

– Să-ți usuci părul! exclamă Ambre, disperată. Dar asta o să-ți ia o oră! Mamă... Fă ceva!

– Haideți, fetelor, potoliți-vă, răspunse doamna de Krakal din salon, unde lua ceaiul cu două prietene.

– Mereu același lucru, bombăni Ambre, luând-o înapoi spre camera ei, după ce dădu un pumn în ușa băii. Domnișoara își face baie și ceilalți nu au decât să aștepte să binevoiască să iasă!

Trecând prin fața camerei surorii sale, Ambre ezită, apoi se opri. Să fi uitat Coralie să încuie? Împinse cu mâna; ușa se deschise.

Ambre se strecură înăuntru. Acum ori niciodată e momentul să afle ce își notează Coralie, ore întregi, în carnetul pe care-l botezase „Jurnalul meu“. Citise pe copertă, într-una dintre zilele când Coralie nu reușise să-l ascundă destul de repede. „Jurnalul meu“... Era ridicol!

Patul cu pilotă roz era nefăcut. Biroul, care era folosit și ca măsuță de toaletă, era gol. În schimb, unul dintre sertare era întredeschis.

Ambre se apropie și zări faimosul caiet. Îl luă, îl răsfoi, citi o frază, apoi alta, și încă una, la întâmplare. Nu era vorba decât despre Romaric. Ambre deveni nerăbdătoare. Sigur o să mai afle și multe altele! Se

pregătea să-și continue lectura, când auzi deschizându-se zăvorul de la ușa băii.

– Asta-i chiar ghinion, mormăi ea. De obicei, îi trebuie o grămadă de timp ca să-și aranjeze părul!

Părăsi în grabă camera și o zbughi în a ei. Se lungi pe pat și se adânci într-o revistă, făcându-se că o citește. Câteva momente mai târziu, se auzi o bătaie în ușă.

– Cine este?

– Coralie!

– Intră...

Coralie își strecură capul prin deschizătura ușii.

– Am terminat cât am putut de repede. Uite, e liber. Nu mi-am închipuit că o să te întorci așa de repede de la tenis!

– N-are importanță... Mulțumesc.

Ambre o auzi pe sora ei intrând în propria cameră și închizând. Rămase o clipă să mediteze la micile secrete ale Coraliei care o făcuseră să fie bolnavă de curiozitate. De ce-i venea atât de greu să suporte ca sora ei să aibă secrete? Coralie își începuse jurnalul la întoarcerea din Lumea Incertă și, de atunci, se destăinuia mai puțin surorii ei gemene. Ambre se simțea rănită... Se întoarse pe pat și își masă tâmplele.

Fusesse bolnavă trei zile și durerea de cap persista. Doctorul pusese diagnosticul de răceală severă, a umplut-o de pilule și a lăsat-o singură, cu o oboseală îngrozitoare. Fără să-și poată explica, era obsedată că durerea de cap avea o legătură cu visele tulburătoare pe care le avea de câțiva vreme. Înainte nu fusese

niciodată bolnavă! Înainte de ce, până la urmă? Înainte de călătoria în Lumea Incertă...

Se simți dintr-odată melancolică. Ar fi avut nevoie de un întăritor. Deschise sertarul de la noptieră, scoase trei foi de hârtie, mototolite de atâta mânuire. Citi începutul primeia dintre ele:

Dragă Ambre,

Ieri l-am văzut pe Guillemot. A venit să mă viziteze la Bromotul. Mi-a spus că ești bolnavă. Mi s-a părut ciudat, pentru că îmi este greu să mi te imaginez bolnavă! În fine, sper să te însănătoșești repede și să nu ne faci figuri la sărbătoarea de Samain! Aștept cu nerăbdare acel moment, când o să ne reîntâlnim cu toții! Ce-ai zice dacă ți-aș povesti despre antrenamentele de Scutier?...

Fata surâse. I-ar fi apreciat mult mai mult pe Scutieri în cazul în care Confreria ar fi fost mai puțin conservatoare și mai deschisă la nou!

Se gândi la jurnalul surorii ei și regretă că nu a putut să afle mai multe despre gângurelile cu Romaric... Aranjă scrisoarea celui din urmă, luă a doua foaie și trecu cu privirea peste scrisul lui Gontrand:

...Un adevărat triumf. Pe scurt, iată-mă admis la Academia de Muzică din Tantirleval! Nu fi geloasă, bătrânica mea. Într-o zi, o să-ți găsești și tu chemarea (tăcută!). Altfel, Guillemot mi-a spus că ai fost bolnavă, cu temperatură mare. Nu-i nici o

glumă, nu? Ne vedem cu toții la sărbătorile de Samain! Așadar, fă-te repede bine!...

Ce-și imaginau cu toții? Că ea nu era la fel de nerăbdătoare să se întâlnească de sărbătorile de Samain, la Dashtikazar, luna viitoare? În orice caz, scrisorile lor au reconfortat-o câtă vreme s-a plictisit închisă în camera ei. Luă ultima foaie, scrisoarea de la Guillemot, care era cea mai șifonată...

...la Dashtikazar, pentru Samain.

Te sărut,
Guillemot

„Te sărut!“ A citit și recitit aceste cuvinte de sute de ori. Știa că asta nu spune mare lucru: o sărută pe sora ei, pe mama, pe bunicul! Cu toate acestea, era ceva.

Auzi pași pe culoar. Depuse un sărut fugitiv pe scrisoarea lui Guillemot, apoi le aranjă pe toate trei în sertar, sări în picioare și se grăbi să intre în baie, înainte ca altcineva să pună stăpânire pe ea.

O ORĂ DE GEOGRAFIE MAI PUȚIN OBIȘNUITĂ

– Guillemot!

Guillemot își ridică ochii din caiet și-l zări pe bărbatul cu țeasta rasă și cu ochelari cu lentile groase, a cărui cămașă lăsa să se vadă un trunchi slab. Îi era profesor de istorie și de geografie, încă de acum doi ani. Doi ani și o lună și jumătate.

– Da, domnule?

– Poți să descrii colegilor tăi Lumea Incertă, așa cum ai văzut-o tu?

Guillemot suspină.

De la evenimentele extraordinare din vară, viața sa se schimbase mult. Mai întâi, intrase într-a patra și trebuise să se familiarizeze cu o grămadă de materii noi, cum ar fi instituțiile din Ys, geometria și atletismul. Apoi, celebritatea lui foarte recentă îi atrăgea numeroase dovezi de simpatie din partea celorlalți băieți și fete din liceu. În fine, chiar această celebritate atrăgea întreaga atenție a profesorilor... Mai ales

pe cea a profesorului de geografie. Fără aceste „atenții“, chiar ar fi venit cu plăcere la școală!

Guillemot simți ațintită asupra lui privirea insistentă a profesorului și cea plină de speranță a întregii clase, mult prea fericită să scape de cursuri și să-și petreacă sfârșitul orei ascultând. În cele din urmă, se hotărî:

– Lumea Incertă, începu el susținut de murmurale de ușurare, este una dintre cele Trei Lumi.

– Care sunt celelalte două Lumi, Camille? o întrebă pe neașteptate profesorul pe una dintre elevele care începuseră să pâlăvrăgească în fundul sălii.

– Ăăă... Lumea Reală și Țara de Ys? răspunse ea.

– Exact. Și termină cu trâncâneala, te rog! Continuă, Guillemot.

– Se ajunge acolo prin una dintre cele două Porți situate pe o colină, în apropiere de Dashtikazar...

– Cédric, toată lumea poate pătrunde prin aceste porți? îl mai întrebă profesorul pe un elev care visa privind pe fereastră.

– Scuzați? Nu am auzit întrebarea, domnule...

– La naiba! se enervă profesorul. De ce nu ascultați? Guillemot a trecut printr-o aventură unică! Ar trebui să ascultați și să profitați!

– Deci, reluă răbdător Guillemot, numai Vrăjitorii pot folosi cele două Porți. Cea din Lumea Incertă duce spre teritorii imense și sălbatice. Oamenii care le populează sunt destul de aspri. Trebuie spus că nu există alegere: trebuie să conviețuiești cu monștri, cum sunt Orkii sau Gommonii, dar și cu oameni cruzi, cum este Comandantul Thunku, care conduce

orașul Yâdigâr. Această brută are o armată de adevărați ticăloși, care nu se gândesc decât la jaf și la războaie. Alături de oameni aproape normali, pot fi găsite triburi ciudate: Oamenii Nisipurilor, de exemplu, care trăiesc în mijlocul Deșertului Vorace, care mănâncă tot ce nu este piatră! Poporul Mării locuiește pe plute pe Marea Meduzelor de Foc...

Pe măsură ce-și depăna amintirile din Lumea Incertă, Guillemot simțea cum agitația urcă în el. Toată clasa era acum captivată și profesorul arborase un zâmbet triumfător.

– Omuleții din Virdu sunt înalți cât niște copii și exploatează minele de pietre prețioase; ei sunt bancherii Lumii Incerte. Poartă haine foarte scumpe! Există, ca și aici, negustori. Dar sunt obligați să angajeze mercenari care să le protejeze de hoți convoaiele. Cel mai mare oraș se numește Ferghânâ. Este un oraș înfrățit cu Yâdigâr. Un drum de pietre le leagă pe cele două. În mijlocul teritoriului, există un oraș care se cheamă Yénibohor. El este ocupat de preoți care nu au deloc un aer blând! Toată lumea se teme de ei!

În picioare, în fața tablei, profesorul desenă cu cretă harta Lumii Incerte, după indicațiile lui Guillemot.

– Marea din apropiere de Ferghânâ se numește Marea Furtunilor și, foarte sus, deasupra Insulei din Mijloc, preciză băiatul, făcând un gest ca să atragă atenția profesorului, sunt stepele din Nordul Incert. Ele sunt locuite de războinici nomazi. La est, există o pădure, la fel de uriașă ca o mare, care poartă numele Irtych Violet. Cred că nimeni nu-i cunoaște capătul.

– Și la sud? se interesă profesorul.

– Nu este decât deșert cât vezi cu ochii, ezită Guillemot. Acolo, cu atât mai mult nu se știe ce se află... La est, se află Oceanul Imens. Se pare că este păzit de monștri marini.

Ultima precizare a fost însoțită de tăcere. Fiecare își imagina, în felul lui, universul pe care tocmai îl descrisese Guillemot, găsind că Țara de Ys, în pofida landelor misterioase și a pădurilor adânci, a Vrăjitorilor și a Korriganilor, era, în cele din urmă, de-a dreptul banală!

– Vrea cineva să-i pună întrebări lui Guillemot? zise profesorul.

În aceeași clipă, sună clopoțelul anunțând sfârșitul orei. Profesorul făcu liniște în clasa care începuse să se agite, spunând:

– Nu plecați decât după ce copiați schița Lumii Incerte în caietele voastre. Măine dimineată o să vă pun întrebări despre acest subiect!

Se auziră proteste, dar toți se așezară și începură să deseneze harta.

– Sigur, tu ești scutit de acest exercițiu, i se adresă lui Guillemot. Mulțumesc pentru ajutorul dat la ora de geografie puțin... mai specială! Poți să pleci.

Guillemot nu așteptă să i se spună de două ori. Îl salută politicos pe profesor și părăsi clasa.

Traversă cu pas întins curtea liceului. Fagii înalți începuseră să se îmbrace în culori frumoase, maronii și aurii, și le aruncă o privire. Se pregătea să iasă pe poartă, când auzi hărmălaie în spatele lui. Se întoarse și îi zări

pe Agathe de Balangru și pe Thomas de Kandarisar, cei doi teroriști ai școlii, înaintând spre el...

– Guillemot! Aici erai! exclamă Thomas, un băiat solid și musculos, cu scăfârlia roșie.

– Te căutam peste tot de dimineată, îi explică Agathe. În după-amiaza asta dau o petrecere la mine: ar fi grozav dacă ai veni!

Guillemot o privi pe fata înaltă și cam slabă care îi zâmbea cu toată gura. Și când te gândești că înainte de a o fi smuls din ghearele Comandantului Thunku din Lumea Incertă era cea mai mare dușmancă a lui și cel mai mare coșmar! Astăzi, Agathe de Balangru nu știa ce să mai facă pentru a-i fi pe plac...

Guillemot simți o împunsătură în inimă. Cu cât o privea mai mult, cu atât nu i se mai părea chiar atât de urâtă. Caracterul care i se putea citi sub trăsături, combinat cu magnetismul pe care îl degaja, înlocuia frumusețea care-i lipsea...

Dar figura severă a lui Ambre îi veni în minte și își reproșă asemenea gânduri.

În ce-l privește pe Thomas, bruta pe care o salvase de cuțitul unui Gommon pe o plajă din Ys, acesta își regăsise locul alături de Agathe. Dar avea mereu o privire pierdută de admirație pentru Ucenicul Vrăjitor!

– Îmi pare foarte rău, Agathe, răspunse Guillemot cu un regret sincer. Aș veni cu plăcere, dar... trebuie să mă întâlnesc cu Maestrul Qadehar. Mă așteaptă în landă.

De fapt, învățăturile pe care i le predă Qadehar, Maestrul lui Vrăjitor, aveau de la începutul școlii o

supărătoare tendință de a se înmulți! Erau chiar pe cale să-i răpească după-amiaza de miercuri, ziua lui liberă...

– Cu atât mai rău, spuse Agathe decepționată. Rămâne pe altă dată.

– Da... distracție plăcută!

Guillemot făcu un gest de scuze și de la revedere, apoi o șterse. Era în întârziere.

Și Maestrului Qadehar nu-i plăcea să aștepte.

PLIMBARE ÎN LANDĂ

– Încă cinci minute, și plecăm să te caut! exclamă Qadehar Vrăjitorul.

Guillemot, gâfâind, ajunsese la poalele dolmenului unde maestrul său îi dăduse întâlnire ca să lucreze, pe coline, deasupra orașului.

– V-ați temut că un Ork a încercat din nou să mă răpească? întrebă Ucenicul care își recăpătă cu greu suflul.

– Mi-a fost mai ales teamă că te lași atras de altceva și uiți de ora la care avem lecția!

Qadehar coborî ușor de pe enorma bucată de granit unde stătuse în așteptarea lui Guillemot.

Avea o statură athletică, o față pătrătoasă și părul tuns scurt. Ochii îi erau albaștri ca oțelul. Avea o voce caldă, un zâmbet binevoitor care îi răsărea mereu pe buze, îndulcindu-i expresia dură. Era greu să-i dai o vârstă: putea să aibă între treizeci și cinci și patruzeci de ani. Mantia întunecată și sacul de pânză pe care îl purta întotdeauna la el vorbeau despre apartenența lui la lumea magiei. Maestrul Qadehar, dușman declarat al Umbrei, era cel mai faimos Vrăjitor al Gildei.

– Ce facem astăzi, Maestre? se interesă Guillemot.

– O să ne plimbăm prin landă. Timpul este plăcut, tocmai bun pentru mișcare! Bineînțeles că o să profităm și o să și lucrăm puțin...

Guillemot aprobă mulțumit programul. Plimbările cu Maestrul său erau adesea o ocazie de a aborda subiecte ce depășeau cadrul strict al învățaturii! Începură să meargă printre ierburi și flori de câmp. După câțiva pași, Qadehar îl întreabă pe Guillemot:

– Guillemot, consideri că ți-ai însușit cu adevărat cele douăzeci și patru de Grafeme?

– Da, Maestre. Este suficient să închid ochii și ele își fac apariția, strălucitoare.

– Faci în fiecare dimineață efortul de a menține contactul cu ele?

– Da, Maestre. Le chem în minte, după nume. Și ele se arată.

– Știi cum să utilizezi Grafemele?

– Știu să le protejiez, strigându-le sau murmurându-le. Știu să le întăresc, adoptând *Stadha*. Știu să le leg între ele și să le întrețes, compunând *Galdr*, incantațiile.

– Ce este un *Galdr*?

– O vrajă, Maestre, în care se folosesc Grafemele, precum cuvintele într-o frază...

– Ce este un Grafem, Guillemot?

– Este o literă dintr-un alfabet magic, scris în stele, care permite intrarea în *Wyrd*.

– Și *Wyrd* ce este?

– Este ca o pânză de păianjen gigantică, ale cărei fire sunt legate de tot ce există. Grafemele, deschizându-se spre *Wyrd*, permit să ajungi la toate aceste lucruri.

– Care sunt cele mai bune două arme ale unui Vrăjitor în *Wyrd*?

– Prudența și umilința.

– Acum, care este Grafemul călătoriei?

– *Raidhu*, carul lui Nerthus, al cincilea în ordine.

– Există Grafeme bune și Grafeme rele?

– Nu. Nu există decât Vrăjitori buni și Vrăjitori nepricepuți. Grafemele sunt energii neutre, al căror efect depinde numai de cel care le folosește... Știu câte ceva, Maestre!

Qadehar surâse și apoi dădu din cap.

– Ai răspuns la tot, băiete. Este o calitate indispensabilă... pentru cel care vrea să devină negustor sau profesor! Dar, când ai ambiția să devii Vrăjitor, vezi tu, e nevoie de puțin mai mult decât atât...

Nici nu termină bine de pronunțat aceste cuvinte, că imediat se dădu înapoi. Adoptă *Stadha* de *Ingwaz* și lansă asupra Ucenicului puterea Grafemului:

– *Ingwaz!*

Guillemot reacționează imediat. Îl văzuse pe Maestru luând poziția simbolului Fixării și o anticipase, adoptând postura *Naudhiz*, care neutraliza atacurile magice. Abia avu timp să cheme Grafemul protector. Se ivi un fulger de lumină aurie. Atacul lui Qadehar eșuă.

– Nu e rău, nu e rău, recunosc Vrăjitorul. Văd că ești mai mult decât un bun vorbitor!

– *Din cuvânt în cuvânt și cuvântul mă va călăuzi; din faptă în faptă și fapta mă va conduce*, Maestre! răspunse Ucenicul cu o umbră de îngâmfare.

Era una dintre frazele pe care Vrăjitorii avuseseră grijă s-o scoată din *Cartea Stelelor*, de multă vreme.

– Ia te uită! afirmă ironic Qadehar. Dai și sfaturi înțelepte acum?

Vrăjitorul luase o poziție obișnuită și era la câțiva pași de elevul lui. Dintr-odată, făcu un gest cu mâna în direcția lui Guillemot.

De data aceasta Ucenicul nu fu suficient de rapid și, în timp ce scotea un strigăt de uimire, se pomeni la pământ.

– Cum ați făcut, Maestre? N-ați făcut *Stadha* și nu v-am auzit lansând *Ingwaz*!

– Ba, da, Guillemot, îi spuse Qadehar, explicându-i elevului său cum făcuse când l-a aruncat, dar tu nu ți-ai dat seama. Pur și simplu, există un alt mod decât *Stadha* pentru a invoca sau a folosi în liniște Grafemele!

Guillemot se așezase pe pământ și scosese din sacul lui carnetul mare cu coperte de piele neagră, în care își nota tot ce i se părea important.

– Mi-ai spus adineauri, continuă Qadehar, că știi să folosești Grafemele strigându-le sau murmurându-le, adoptând *Stadha*, și legându-le între ele în *Galdri*, în incantații. Te voi învăța astăzi să folosești o altă metodă, mult mai subtilă, mult mai puternică, poate, mai rapidă și mult mai discretă.

– Vă ascult, Maestre! îl încuraja Guillemot care adora aceste momente în care Maestrul său, lăsând deoparte numele de plante sau dinamica savanta a vânturilor, îl învăța tehnici de adevărata magie.

Cu ajutorul mâinilor, Qadehar desenă în aer forma fiecăruia dintre cele douăzeci și patru de Grafeme. O făcea cu gesturi rapide și vii. În același timp, îi explică elevului său uimit:

– Astea sunt *Mudra*, gesturi ale mâinii prin aer, care reproduc formele Grafemelor... Ca și *Stadha*, *Mudra* îți permite să le invoci puterea în liniște sau să le întărești. În acest din urmă caz, este suficient să murmuri numele Grafemelor, în același timp cât le desenezi în aer.

– Și care sunt avantajele și inconvenientele *Mudrei* în raport cu *Stadha*? îl întrebă Guillemot, încruntând din sprâncene.

– Ți-am spus: *Stadha* întărește forța magiei. Dar ele sunt prea lente când le folosești și mai puțin discrete decât *Mudra*. *Stadha* și *Mudra* îți permit în egală măsură să-ți întărești *Galdr*. De exemplu, *Galdr* al Deșertului, care cere multă energie, n-ar putea funcționa cu *Mudra*.

– Am înțeles, Maestre. Dacă sunt grăbit sau dacă nu vreau să fiu descoperit, folosesc *Mudra*. Dacă am nevoie de putere, folosesc *Stadha*!

– Ai înțeles esențialul, aprobă Qadehar. Restul va veni odată cu practica! Stăpânești destul de bine *Stadha*?

– Da, Maestre, așa cred.

– Perfect. Să ne ocupăm atunci de *Mudra*. Dă-mi mâinile...

Vrăjitorul petrecu restul după-amiezii, așezat pe pământul landei, învățându-și elevul gesturile magice.

Când fu sigur că Guillemot le posedă bine pe toate, se ridică.

– Bine. Să ne reluăm plimbarea, băiete. Mai avem destul timp. Și apoi, vreau să-ți vorbesc.

Vrăjitorul mergea în tăcere. Alături de el, Guillemot aștepta răbdător să rupă tăcerea. Ceea ce nu întârzie să se întâmple.

– Curând, Guillemot, vei fi în posesia a tot ce trebuie să știi pentru a începe cu adevărat să înveți Vrăjitoria.

– Când, Maestre? se entuziasmă Ucenicul.

– Ți-am spus, curând, răspunse Qadehar care părea preocupat dintr-odată de alt gând.

Răspunsul Maestrului îl decepționează. Dar Guillemot nu insistă și, la rândul lui, tăcu. Mergeau din nou în liniște pe cărarea care străbătea Landa Korriganilor. Apoi, Qadehar reluă pe un ton coborât:

– Sunt conștient, băiete, că am luat-o cam repede cu tine. Ți-am dezvăluit secrete și te-am învățat practici pe care un Ucenic nu le descoperă decât în doi-trei ani. Dar, dacă am procedat așa, Guillemot, este pentru că am crezut că se poate! Și, mai ales, că este necesar...

– Ce vrei să spunei, Maestre? se neliniștește Guillemot care rareori îl auzise pe Qadehar confesându-se astfel.

– Ești un băiat inteligent, Guillemot. Magia este puternică în tine, și tu știi asta: n-ai doborât un Gommon și n-ai imobilizat un Ork? N-ai deschis tu Poarta Lumii Incerte și n-ai distrus palatul lui

Thunku, pe când nu erai decât un învățăcel cu numai trei luni vechime?

– Da, dar... ce legătură are cu ucenicia mea?

– Îți mai amintești de insuccesele tale cu Grafe-mele în Lumea Incertă, din cauză că nu le-ai modificat în funcție de stelele de pe cerul acelei lumi?

– Bineînțeles, Maestre, îmi amintesc. În loc să mă ajute să mă concentrez, *Isaz* a înghețat doi hoți! În timp ce *Thursaz*, care trebuia să mă ajute contra gâr-zilor lui Thunku, a provocat un cutremur de pământ.

– Asta este problema, Guillemot, suspină Maestrul Qadehar. Ai o *Önd*, o forță interioară enormă. Dar îți lipsesc încă metodele de control. Inițiindu-te în magie, am trezit această forță în tine; dar, pentru a nu provoca alte catastrofe, trebuie să înveți să o stăpânești.

– Și va trebui să muncesc mult, Maestre, nu-i așa?

Guillemot spuse aceste cuvinte cu atâta seriozitate, încât Vrajitorul nu se putu împiedica să nu surâdă.

– Da, fiule. Știi că nu este ușor pentru tine, că ai prefera să-ți petreci timpul cu prietenii și să te distrezi. Dar noi avem amândoi o responsabilitate legată de forțele magice. Și tu, și eu suntem legați printr-un legământ rostit sub pecetea jurământului: al meu, să te învăț magia, al tău, s-o înveți...

Guillemot se văzu, ca și cum ar fi fost ieri, pe când tocmai era gata să dea mâna cu Vrajitorul, amestecând semnul răbdării cu cel al supunerii, trasate pe palma fiecăruia dintre ei cu cărbune de tisă. Niciodată n-a pus acest angajament sub semnul întrebării! Devenind Ucenic, își găsise, în sfârșit, locul. Pentru prietenii lui,

pentru colegii de liceu și pentru toți ceilalți care îl cunoșteau și care nu-l cunoșteau, era Guillemot Ucenicul Vrăjitor, cel care l-a scos pe Thomas din ghearele Gommonului și a adus-o pe Agathe din teribila Lume Incertă. S-a trezit cu noi responsabilități și și-a urmat ucenicia cu asiduitate, reprezentând prima sa obligație. O știa și o accepta. Faptul că Maestrul revenea la jurământul lor îl surprindea...

– Știu toate astea, Maestre, se miră Guillemot. De ce o repetați?

– O expediție care reunește cei mai buni Vrăjitori ai Guildei, explică Maestrul după un moment de ezitare, va pleca în Lumea Incertă și va da asaltul pentru descoperirea Umbrei...

– Știu și asta, Maestre, se miră Guillemot. Dar ce nu mi-ați spus, continuă cu oarecare speranță, unde se ascunde Umbra în Lumea Incertă?

– N-are importanță, în orice caz, pentru tine, răspunse Vrăjitorul, făcând un gest evaziv cu mâna. În schimb, ce nu ți-am spus, Guillemot, este că, în timpul atacului, tu vei fi ținut în siguranță la mănăstirea Gifdu. Nu, fără proteste, este inutil! Înțeleg că păstrezi o amintire neplăcută aceluia loc, dar Marele nostru Mag, Charfalaq, a decis astfel. De altfel, Înaltul Magistrat și chiar mama ta sunt de acord în a aprecia faptul că pe o precauție rezonabilă. Cine știe cum va reacționa Umbra la atacul nostru?

Guillemot deschise gura ca să se apere, dar tonul autoritar al lui Qadehar îl dezarmă. Va fi închis la Gifdu, de unde a trebuit să scape pentru a-și reîntâlni

prietenii! Dacă se îndoia că într-o zi se va întoarce, nu bănuia că asta o să se întâmple prea curând și chiar în felul acesta! Îl blestemă în gând pe Charfalaq, acest bătrân viclean, care îi dădea fiori și care îi impunea astăzi să revină la mănăstire.

Calculă numărul de zile care rămăseseră până la sărbătorile de Samain: uf, exista o marjă... O să se întoarcă la timp în Dashtikazar pentru a se bucura de vacanță cu Romaric, Gontrand, Ambre și Coralie. Și apoi, deși nu se punea problema, ar fi putut să evadeze din nou!

Perspectiva de a-i reîntâlni pe Gérard, blândul Vrăjitor informatician, și pe Qadwan, bătrânul maestru de gimnastică, reușea să facă ideea de a se întoarce la Gifdu mai puțin dezagreabilă. Guillemot se întoarse spre Qadehar:

– Și când trebuie să plec?

– Plecăm în seara asta. Avem timp ca tu să-ți strângi lucrurile și să-ți iei la revedere de la mama ta, iar eu să-mi iau un cal de la unchiul tău.

– Atât de repede? exclamă Guillmot. Dar de ce? Ce se petrece?

– După ce a consultat astrele, Marele nostru Mag a decis să devanseze atacul asupra Umbrei. Era prevăzut pentru luna viitoare. Va avea loc în câteva zile.

BERTRAM

Guillemot se regăsi fără prea mare plăcere într-o cămăruță care se oferea vizitatorilor, în partea de sus a mănăstirii, și pe care o împărțea tot cu Maestrul său. Era asemănătoare celei în care mai stătuse în precedenta sa trecere pe la Gifdu: simplă și curată, cu două paturi, o masă, două scaune și o baie. Diferența consta în faptul că aceasta nu era plasată în aripa de sud, la al treilea etaj, acolo unde vederea îl ducea departe, spre văi. După evadarea lui pe o coardă, vara trecută, avuseseră grijă să-l țină departe de fațadele exterioare.

Fereastra camerei se deschidea, așadar, încă de la al doilea etaj, spre curtea interioară înconjurată de o galerie de arcade, unde Vrăjitorilor le plăcea să se plimbe și să stea de vorbă, în fața masivei porți a mănăstirii.

Ca și prima dată, se simți repede singur. Maestrul său, cu care împărțea camera, era mereu solicitat în toate părțile. În fapt, treizeci de Vrăjitori ai Guildei, dintre cei mai puternici, fuseseră aleși să dea atacul împotriva Umbrei și Qadehar fusese desemnat șef...

Mănăstirea Gifdu, cel mai înalt loc al Guildei, era în fierbere. Guillemot o constatasese repede: o mulțime de Vrăjitori măsurau aferăți în lung și-n lat culoarele, și chiar Gérard, maestrul calculatoarelor, cu care el se înțelegea bine, se mulțumea să facă un gest rapid din mână pentru a-l saluta. În ce-l privește pe Qadwan, bătrânul Vrăjitor responsabil cu sala de gimnastică, și el îi acorda la fel de puțin timp ca și ceilalți. Singura persoană care părea să-i aprecieze vizitele era Eugène, Vrăjitorul care răspundea de poșta mănăstirii, care, în aceste zile, mult mai mult ca de obicei, se prăbușea sub tone de scrisori.

Ca să-și amăgească plictiseala și decepția de a fi exclus de la pregătirile pentru expediție, Guillemot consacra o oră sau două trierii scrisorilor, înainte de a lua drumul bibliotecii. Mergea pe culoarele pe care numai Pietrele Vorbitoare, pietrele gravate care ofereau informații legate de direcția ce trebuie urmată, ajutau să fie distinse unele de altele. Mănăstirea era imensă, atât la suprafață, cât și în subsol, iar coridoarele ei, care toate semănau între ele, formau un adevărat labirint. Ucenicii care veneau aici pentru prima oară se rătăceau mereu până descopereau secretul Pietrelor Vorbitoare.

În acea dimineață, Guillemot rămase mai mult timp în Biblioteca Lumii Incerte. Vara trecută își petrecuse multă vreme ca să-și pregătească escapada; nici o lucrare de pe rafturile metalice ale camerei nu scăpase curiozității lui!

A citit un capitol din istoria mănăstirii Gifdu, în spațioasa sală lambrisată a Bibliotecii de Istorie și, astfel, a aflat că mănăstirea fusese construită cu cinci sute de ani înainte de Dashtikazar, capitala Țării de Ys, veche de o mie de ani.

Pașii l-au condus apoi la Biblioteca Naturii, plină de animale împăiate, unde a văzut un documentar despre pescăruși. Ieșind din sală, era gata să răs- toarne un Vrăjitor grăbit...

– A! Iartă-mă!

– Nu-i nimic. Dar fii atent data viitoare!

Guillemot îl cercetă curios pe individul care își aranja gulerul. Mantia de Vrăjitor era imaculată și pă- rea foarte nouă. Era un băiat tânăr, care ar fi putut să aibă șaisprezece ani, cu părul destul de lung strâns la spate, de înălțime medie, dar care inspira forță. Ochii negri erau batjocoritori și buzele păreau pentru tot- deauna înțepenite într-un zâmbet ironic. Tonul vocii era insolent. În fine, fapt puțin obișnuit în Ys, purta cioc și o mustață rară.

– Ești nou? Nu te-am mai văzut niciodată, declară Guillemot după ce îl examinează.

– Nici eu nu te-am mai văzut niciodată, răspunse tânărul Vrăjitor cu o voce sarcastică. Nimic de mi- rare, observ, mic cum ești...

– E un pic cam periculos să te iei după aparențe, răspunse Guillemot, insensibil la ifosele tânărului. Uită-te la Charfalaq, Marele nostru Maestru: nu are el aerul unui Vrăjitor puternic? Ei bine, totuși, este un bătrân ramolit!

Tânărul Vrăjitor se arată uimit pentru un timp, apoi izbucni în râs. Îi dădu lui Guillemot o palmă prietenească pe umăr:

– Un puști impertinent, dotat cu simțul umorului... Nu cumva ești Guillemot despre care vorbește toată lumea?

– Sper că n-ai crezut tot ce s-a spus...

– Până acum, da. Dar cum se povestește că ești mare cât un urs și că ochii tăi aruncă fulgere, de acum înainte o să fii mai critic!

– Ferește-te, oricum, continuă Guillemot: mare cât un urs, sigur că nu. Dar în ceea ce privește fulgerele...

– Ei, las-o baltă, nu mă impresionezi. Și încetează să mai fii atât de reverențios. Am impresia că sunt un bătrân prostănac! Mă numesc Bertram, continuă el întinzându-i mâna lui Guillemot, care o strânse cu franchețe.

– Încântat, nu mi-am permis, răspunse Guillemot imitând vocea lui Gérald, care îl primise cu fraza aceasta atunci când a venit prima dată la mănăstire.

– Și la asta poți să renunți! Pentru cunoștința ta, Gérald este... mă rog, a fost cinci ani Maestrul meu Vrăjitor!

– Cinci ani? Credeam că trei ani sunt suficienți ca să îmbraci mantia Gildei!

– Se pierde respectul, îl ironiză Bertram. În realitate, Gérald este un sadic, un Maestru mult mai exigent decât alții. N-are nici o legătură cu Qadehar, de exemplu, care este un dulce copil...

– Nu cred un cuvânt, declară Guillemot cu o seriozitate care îl deconcertă pentru o clipă pe Vrăjitorul de curând numit. Mai bine, spune-mi adevărul.

– Adevărul, tânăr și înfumurat Ucenic, este că am toate calitățile pentru a fi un foarte mare Vrăjitor, iată. Numai Gérald găsea că eram, cum se spune... puțin cam nebun. Un cățelandru nebun! Asta a spus despre mine timp de cinci ani.

– Și ce l-a făcut să-și schimbe părerea?

– Teama că o să sfârșesc prin a-l mușca!

– Nu încerca să te salvezi mereu cu glume, spuse Guillemot și îl privi drept în ochi. La mine asta nu se prinde.

Bertram îl studie pe băiatul care stătea în fața lui și, timp de o clipă, i se păru că el era Ucenicul, iar Guillemot, Vrăjitorul. Ridică din umeri ca să alunge această impresie neplăcută.

– Și de ce ar trebui să mă justific în fața unui puști?

– Nu știu, spuse Guillemot încruntând-se. Poate pentru că sunt singurul, alături de Gérald, care nu dau înapoi în fața aerului tău trufaș și disprețuitor.

– Asta-i bună! exclamă Bertram. Ce tânc obraznic!

Era prima oară, de multă vreme, când Bertram era cercetat în felul acesta. Cel mai rău era însă că nu reușea să se simtă jignit...

– Bine, acceptă Bertram. De acord! Dar, dau eu, dai și tu: dacă trebuie să ne facem confidențe, să semnăm un pact de amicitie. Dă-mi mâna...

Guillemot îi întinse mâna, fără să ezite. Bertram scoase o bucată de cărbune de tisă din sac și desena

pe palme semnul prieteniei. Apoi își strânseseră mâinile cu putere, amestecând urmele de cărbune.

Guillemot insistă:

– Acum, pentru că suntem în mod oficial prieteni... de ce și-a schimbat Gérald părerea și ți-a permis să depui jurământul Vrăjitorilor?

– Pentru că i-am promis să fiu cuminte, răspunse Bertram, făcând cu ochiul.

Guillemot avu sentimentul că l-a păcălit, dar nu putu replica. De fapt, fură întrerupți de Eugène, depășit de cantitatea impresionantă de scrisori, și care avea nevoie de el. Guillemot îl părăsi pe Bertram și îi dădu întâlnire în sala de mese, la cină. Urmându-l pe Eugène spre hulubărie, unde se afla poșta mănăstirii, își spuse că șederea lui la Gifdu promitea, grație tânărului Vrăjitor, să fie mai puțin plicticoasă decât prevăzuse.

INSOLENȚĂ

La ora mesei, oaspeții mănăstirii care nu alegeau să mănânce liniștiți în camerele lor se adunau, grupați pe afinități, în jurul meselor de lemn din sală. Vrăjitori și Ucenici se duceau și se serveau după bunul plac, și, adesea, după ceea ce poșteau, de la o tejghea pe care maestrul bucătar punea feluri de mâncare variate și de calitate la fel de variabilă.

Bertram și Guillemot erau așezați la o masă, în tovărășia unui Vrăjitor originar din celălalt capăt al Țării de Ys. Venise să-i arate mănăstirea Gifdu Ucenicului său care avea în permanență ochii mirați.

După ce înghițiră o porție întreagă de pui cu mazăre, Bertram se aplecă spre Guillemot:

— O să vezi ce n-ai mai văzut...

Invocă într-o *Mudra* discretă *Laukaz*, Grafemul în formă de cârlig, folosit în toate procesele de creștere, și îl dirijă spre scaunul Intendentului general al mănăstirii Gifdu, un bărbat înalt, bărbos și cu aer sever. Imediat, scaunul se ridică cu un metru de la podea, ținându-l pe Vrăjitor deasupra mesei.

– Cine a făcut asta? Cine a făcut asta? urlă Intendentul, în timp ce vecinii de masă îl ajutară să coboare, abținându-se să nu râdă.

Bertram se mulțumi să lase capul în jos, cu un surâs ironic pe buze. În fața lui, Vrăjitorul din provincie și Ucenicul lui nu aveau ochi decât pentru omul bărbos și furios.

„Este incredibil, gândi Guillemot, siderat. Este tot atât de matur ca un Ucenic la începutul pregătirii! Cum de i-a permis Gérald să devină Vrăjitor?“

– Asta ca să mă răzbun pe toate farsele pe care mi le-a făcut bufnița asta bătrână, explică Bertram la urechea lui Guillemot. Hai, să mergem, n-avem de ce să prindem mucegai aici...

Guillemot ezită o clipă, dar, văzând privirile rele pe care i le arunca Intendentul general, se grăbi să-l urmeze pe tânărul Vrăjitor. De la episodul cu Piatra Vorbitoare falsă, pe care o făcuse din hârtie cerată, și care provocase o adevărată îmbulzeală de Ucenici în labirintul din subsol, devenise oaia neagră pentru Intendentul general!

– Credeam că nu este voie să se folosească magia împotriva altui Vrăjitor, se miră Guillemot când se îndepărtară.

– A te supune necondiționat nu este foarte amuzant, mormăi Bertram aruncându-și pe spate părul, cu o mișcare a capului. De altfel, ce se povestește este adevărat, nu ești în situația să-mi faci morală!

Guillemot ezită înainte de a răspunde. El, își spuse, nu era decât un Ucenic, în timp ce Bertram era, cel

puțin oficial, un Vrăjitor adevărat. Un Vrăjitor tânăr, sigur, încă în formare, dar asta era suficient ca să se facă diferența! Își păstră reflecțiile pentru sine și se alătură argumentelor lui Bertram.

– Ai dreptate. Dar, totuși, bietul Intendent...

– N-a murit! Și apoi, a meritat-o. Am vorbit des-tul despre asta, urmează-mă: vreau să te duc să vezi ceva cu adevărat pasionant!

– Ah, da? Și ce anume?

– Ești prea curios. O să vezi.

Au mers un timp pe culoare, Bertram dând din umeri, iar Guillemot, ca de obicei, cufundat în gânduri. Câteva lucruri îl nedumereau la Bertram. Era accentul lui care nu semăna cu nimic cunoscut în Ys. Ucenicul se decise să-i pună întrebarea direct.

– Spune-mi, Bertram, de unde ești din Ys?

Bertram ezită o fracțiune de secundă, apoi răspunde:

– Dintr-un sătuc pierdut, ca și tine. Nu există decât sătucuri pierdute în Ys. În fine, se pare că li se spune orașe...

– Încerci să te eschivezi. Ți-am spus că asta nu merge cu mine...

– Vin din cătunul Jaggar, din Munții Auriți. Iată, ești mulțumit?

Bertram își schimbase atitudinea, nemulțumit. Guillemot își mușcă buzele. Cătunul Jaggar fusese decimat, cu câțiva ani în urmă, de trupele Umbrei, înainte să apuce Cavalerii Vântului să-i alunge pe Orki și pe stăpâna lor în tenebrele Lumii Incerte, acolo de unde

veniseră! Bertram avusese cu siguranță părinții și prietenii printre morții găsiți îngrămădiți pe drum...

„Bravo, Guillemot, își spuse. Nu-ți scapă nimic!”

Se apropie de tânărul Vrăjitor.

– Hm, iartă-mă, Bertram. Îmi pare rău. N-am vrut să...

– Nu, las-o baltă. Nu poți face nimic, iar eu, nici atât.

Bertram își regăsi imediat îngâmfarea și afișă din nou atitudinea lui exasperantă. Guillemot fu încântat să-l vadă revenindu-și. Dintr-odată, Bertram îi făcu semn să tacă. Se apropiară încet de o ușă întredeschisă care dădea spre o sală spațioasă.

Înăuntru, Qadehar și Vrăjitorii aleși pentru a da atacul împotriva Umbrei exersau neobosiți posturi și gesturi.

– Ce fac? întrebă Guillemot, interesat în cel mai înalt grad de scena care se derula în fața ochilor săi.

– Se antrenează ca să-și însușească Grafemele din Lumea Incertă. Grafemele noastre funcționează diferit acolo...

– Da, știi, i-o tăie Guillemot. Chiar eu, lansându-l pe *Thursaz*, am declanșat un cutremur de pământ.

Bertram îl studie pe Ucenic cu un vădit interes.

– Gérald mi-a spus că ai cea mai puternică *Önd* din câte a întâlnit vreodată.

– Asta mi-a spus și Maestrul Qadehar, adăugă cu modestie Guillemot. Știi, nici n-am făcut mare lucru pentru asta! Se pare că m-am născut cu ea.

– Doamne, ce șansă! Dacă aș avea numai jumătate din puterea ta magică, aș fi, cu talentele mele, Vrăjitorul cel mai puternic din Guildă!

Guillemot rămase fără răsufare din cauza aplombului pe care îl arăta prietenul lui. „Ce îngâmfat!“ gândi el. Dacă impertinența lui Bertram îl amuza, îngâmfarea lui îl agasa.

– Orgoliul poate fi un defect foarte periculos, spuse el în cele din urmă.

– Nu este orgoliu, este adevărul! se înfipse Bertram. Sunt un Vrăjitor destul de bun, crede-mă!

– A mișca un scaun în sala de mese nu e cine știe ce ispravă, obiectă Guillemot. Ascultă, Bertram: chiar vreau să rămân prietenul tău, dar cu condiția să lași deoparte lăudăroșenia. Crede-mă pe cuvânt: este foarte periculos să uiți că *Prudența*...

– ... *Și Umilința sunt cuvintele-cheie ale Vrăjitorului!* Oprește-te puțin, vrei? Parcă mi-aș fi auzit Maestrul!

– Poate l-ai auzit, dar nu l-ai ascultat destul, replică Guillemot. Dacă ai fi trăit ce am trăit eu, ai gândi ca mine. Nu se glumește cu *Wyrd!*

De data aceasta, Bertram nu mai avu ce să răspundă. Îl privi cu atenție pe Guillemot care îl înfrunta, cu mâinile în șolduri, tremurând de emoție, și se simți brusc foarte mărunț în fața acestui Ucenic care avea maturitatea unui Mag. Acest băiat trecuse prin situații teribile! Situații care îl obligaseră să crească prea repede...

– De acord, admise tânărul Vrăjitor. Ai dreptate. Există lucruri de care nu trebuie să-ți bați joc.

Un surâs lumină fața lui Guillemot.

– Nu e chiar așa, preciză el făcându-i lui Bertram cu ochiul. Poți să râzi de tot, dar nu trebuie să disprețuiești nimic.

În acel moment, Qadehar le observă prezența în spatele ușii și puse capăt discuției filozofice, expediindu-i în camera lor, pe un ton care nu admitea replică. Ucenicul și preatânărul Vrăjitor se strecurară afară fără un cuvânt.

O LECȚIE PE FURATE

Guillemot nu reușea să adoarmă. Se învârtea și se răsucea în pat, căutând poziția în care și-ar fi putut găsi somnul. Trudă zadarnică. Aruncă un ochi spre patul Maestrului. Acesta nu se întorsese. Probabil că încă lucra cu Vrăjitorii în sala unde Bertram și cu el l-au descoperit.

De ce Maestrul Qadehar nu profita de această situație excepțională ca să-l țină lângă el? Era, totuși, Ucenicul lui! Era un mijloc excelent de a-l învăța o grămadă de lucruri! Guillemot își răsuci capul pe pernă în căutarea unui loc mai rece. Se încălzise. Bineînțeles, Maestrul avea motivele lui. Chiar i le-a expus: îi era teamă să meargă cu el prea repede pe drumul magiei. Dar teama asta era în contradicție cu o alta: aceea că Guillemot nu avea destule cunoștințe și nici experiență, pentru a-și controla puterea...

Guillemot se mai fâțâi încă un moment în așternut, apoi se ridică dintr-o mișcare. Decizia era luată: va coborî în sala de antrenament și va arunca o privire. Numai o privire.

Se îmbracă, se înarmă cu un felinar și părăsi camera fără zgomot. Se fofilă pe coridoare pe lângă pereți, se opri cu inima bătând la fiecare intersecție. Nu avea nici o poftă să dea explicații în legătură cu prezența lui pe coridor, la ora asta din noapte, în fața Intendentului general! Cu mâna apăsă flacăra lumânării care proiecta pe plafon o lumină tremurătoare, dar clară. Din fericire, era târziu și nu întâlnește pe nimeni.

Curând, se afla în fața ușii rămase întredeschise și, prin ea, se strecura pe podea o rază de lumină. Se apropie ținându-și răsuflarea și privi înăuntru.

Vrăjitorii erau adunați cu toții în jurul lui Qadehar. Se simțeau obosiți de exercițiile de peste zi. Discutau. Unul dintre ei, un bărbat uscățiv și nervos, înfășurat într-o mare mantie întunecată, i se adresa lui Qadehar:

– Imaginează-ți, Qadehar, că aș fi atacat chiar de Umbră sau de unul dintre supușii ei...

– Atunci poți să-ți faci imediat rugăciunea! scapă unul dintre Vrăjitori.

Remarca stârni râsete. Se simțea că toți aveau nevoie să se destindă.

– Continuă, Ulriq, îl încurajă Qadehar.

– Mă întrebam, continuă Vrăjitorul, dacă ar fi mai bine, în Lumea Incertă, pentru a fi protejat de un atac fizic sau magic, să se folosească Armura lui *Elhaz* sau mai degrabă Coiful Terorii.

Guillemot ciuli urechile. *Elhaz*? Era al cincisprezecelea Grafem al alfabetului. Debloca situațiile și ridică zăvoarele. Niciodată nu simțise în el vreo putere de protecție magică...

– E o întrebare foarte bună, răspunse Qadehar. Așa cum știți, continuă Vrăjitorul adresându-se tuturor, *Elhaz* devine o protecție magică atunci când este folosit sub forma unui *Galdr* sau a unui *Lokk*! În caz de atac fizic sau magic, a se refugia sub protecția Armurii lui *Elhaz* este cea mai comodă metodă. Chiar în Lumea Incertă...

Qadehar se mișcă în așa fel încât să fie bine văzut de toți Vrăjitorii.

„Un *Lokk*? Ce este acela un *Lokk*? se miră în gând Guillemot. Ar trebui să-l întreb pe Bertram!“

– Armura lui *Elhaz*, reluă Qadehar, se obține adăugându-l pe *Elhaz* lui însuși, de șase ori, într-un *Galdr*; în Lumea Incertă, ca și în cea din Ys, dar ținând cont de noile forme pe care le iau Grafemele, se vizualizează, apoi se trasează în aer, șase reprezentări ale lui *Elhaz*. Incantația nu se schimbă: „*Prin puterea lui Erda și Kari, Rind, Hir și Loge, Elhaz în față, Elhaz în spate, Elhaz la stânga, Elhaz la dreapta, Elhaz deasupra, Elhaz dedesubt, Elhaz apăra-mă! ALU!*“

Qadehar, care desenase în praf simbolurile și pronunțase cuvintele magice, se afla la adăpostul unui câmp de forță, un soi de zid invizibil pe care Vrăjitorii veniră să-l atingă cu degetul. Guillemot rămăsese fără suflare.

– Cunoaștem foarte bine acest fel de protecție, spuse un Vrăjitor. Dar va fi eficace acolo unde ne ducem?

– Dar, răspunse Qadehar, ștergând Grafemele pe care le desenase pe jos, și, din aceeași mișcare, și protecția. Cu condiția să fie bine desenate *Elhaz* Incerte!

Nu este atât de simplu. Și de aceea nu vă sfătuiesc, atâta vreme cât nu stăpâniți în totalitate Grafemele Incerte, să căutați protecția lui *Elhaz* și să acordați încredere Coifului Terorii!

– Coiful este totuși mai puternic decât Armura, se miră un tip înalt, a cărui mantie era prea scurtă.

– Este adevărat, recunoscui Qadehar, dar este și mai complicat de realizat. O să vă explic: Coiful Terorii se obține amestecând de opt ori Grafemul *Elhaz* cu el însuși într-un *Lokk*; pentru asta, se desenează în aer deasupra capului sau se gravează sub picioare opt *Elhaz* formând o stea cu opt brațe, fiecare terminându-se într-un trident: se obține, este adevărat, un nou Grafem, *Ægishjamur*, mai solid, pentru că este unic și concentrează cele șase *Elhaz* asociate în *Galdr* al Armurii... Dar este suficient ca numai unul dintre *Elhaz* să fie rău desenat pentru a face *Lokk* inoperant. În timp ce, dacă unul dintre cei șase *Elhaz* necesari Armurii este prost făcut, *Galdr* va fi cu siguranță mai slab, dar va funcționa.

Qadehar făcu demonstrația trasând în aer, cu ajutorul unei *Mudra*, un Coif al Terorii perfect și un altul greșit, o Armură perfectă și una cu sabia curbată. Vrăjitorii au putut astfel constata că a spus adevărul. Ascuns în spatele ușii, Guillemot nu pierdu nici o fărâma din această fabuloasă lecție.

– Deci, conchise Vrăjitorul Ulriq, ne sfătuiești ca în Lumea Incertă să preferăm *Galdr* unui *Lokk*?

– Ați pus această întrebare tocmai pentru că nu aveți destulă experiență, așa că sfatul meu este acesta:

folosiți ce este mai simplu! *Galdr* este întotdeauna mai simplu decât *Lokk*! Acum, prieteni, este târziu, și, dacă aș avea să vă dau un alt sfat, ar fi să vă duceți la culcare. Mâine, ziua va fi grea.

Toți râseră și fură de acord. Apoi, se îndreptară spre ieșire în grupuri mici, comentând lecția lui Qadehar, singurul dintre ei care fusese deja în această Lume teribilă pe care ei înșiși se pregăteau s-o descopere...

Din clipa când și-a auzit Maestrul concediindu-i pe Vrăjitori, Guillemot se grăbi să o șteargă și să ajungă în cameră cât mai repede. Nu pricepuse totul din lecția luată pe furate. Dar înțelesese destul ca să-i deschidă noi perspective pentru magia lui! Extrăgând unele sau altele din informațiile care îi lipseau, va atinge repede o altă etapă în inițierea lui! Cu sau fără ajutorul Maestrului.

Qadehar intră fără zgomot în cameră și se culcă, având grijă să nu-și trezească elevul, fără să-și dea seama că acesta nu dormea. Guillemot își aranjă în memorie, conștiincios, tot ce văzuse și auzise în timpul nopții, și îi trebui destul până să-și găsească somnul.

ÎNAINTE DE PLECARE

A doua zi, Guillemot se plimba prin mănăstire în căutarea lui Bertram, când Qadwan, suflând din greu, răsări în spatele lui.

– De o oră alerg după tine, mormăi bătrânul.

– Ce s-a întâmplat? întrebă băiatul.

– Qadehar te așteaptă în camera ta. Plecarea lui este programată pentru mâine și vrea să te vadă înainte.

Guillemot îi mulțumi Vrăjitorului și se grăbi spre scări.

– Ați vrut să mă vedeți, Maestre? întrebă Guillemot intrând în camera unde îl aștepta Qadehar, așezat pe unul dintre paturi.

– Da, Guillemot. Am reușit să fac o pauză în pregătirile pentru atac. Să profităm și să lucrăm.

– De ce m-ați exclus de la aceste pregătiri, Maestre? îi reproșă Ucenicul.

– Ar fi fost prea devreme să te pregătesc pentru înfruntarea dușmanului, spuse sec Qadehar. Bucură-te încă puțin de un răgaz! Și apoi, există mai multe feluri

de pregătire. La nivelul tău, începe prin a te pregăti să... devii Vrăjitor!

Guillemot, mușcându-și buzele, lăsă impresia că acceptă argumentele Maestrului și lăsă la vedere o figură foarte atentă.

– Ce-o să facem astăzi?

– O să ne antrenăm pentru fixarea Grafemelor.

Vrăjitorul scoase din sac un pumnal ciudat, scurt, cu lama fină. Îl întinse lui Guillemot care îl privi curios.

– Este un *Ristir*, un pumnal care gravează. Folosește la fixarea Grafemelor. Eventual, poți să-l înfigi în gâtul unui agresor dacă nu ai nici timp, nici posibilitatea de a invoca Grafemele! Dar acesta este un alt subiect...

– Ce obiect frumos, Maestre! exclamă Guillemot care admiră pumnalul cu încântare.

– Este, mai ales, practic! Strigate, murmurate sau trasate în aer, Grafemele sfârșesc întotdeauna prin a scăpa. Este vorba de momentul când sunt eliberate. Dacă vrei să le prelungești puterea în timp, trebuie să le fixezi și, deci, să le gravezi... Din acest motiv, sunt gravate pe poarta mănăstirii sau pe Porțile celor Două Lumi! Acum, apucă acest *Ristir* și gravează pe pământ Grafemele unu, doi, trei, cinci, opt, zece, unsprezece, treisprezece, paisprezece, cincisprezece, douăzeci și doi și douăzeci și trei...

Guillemot apucă pumnalul și trasă pe pământ, cu talent, Grafemele pe care Maestrul le alesese din alfabetul stelelor.

– *Fehu*, Prada lui Razzias, *Uruz*, Vaca Roșcovană, *Thursaz*, Uriășul și Spinul, *Raidhu*, Carul lui Nerthus, *Wunjo*, Stindardul Călătoriei, *Naudhiz*, Scânteia și Mâna, *Isaz*, Briliantul și Sticla, *Eihwaz*, Bătrânul Arbore și Ramura Dublă, *Perthro*, Cornetul de Zaruri, *Elhaz*, Strămoșul și Lebăda, *Ingwaz*, Bogatul și Cheia, *Dagaz*, Lumina din Zori și cea de la Apus, murmură Guillemot, pe măsură ce reproducea în nisisip formele Grafemelor.

– E bine, recunoscui Qadehar, după ce văzu gesturile sigure și precise ale lui Guillemot. Un *Galdr* se fixează în același fel. Ascultă-mă cu atenție: fiecare Grafem, așa cum știi, are una sau mai multe puteri. Când sunt evocate, cu gura sau cu mâna, în aer sau pe un suport, aceste puteri au un efect simplu și direct. *Galdr* asociază Grafemele în scopul de a obține un rezultat mult mai complex. Astfel, pentru a folosi Poarta altor Lumi, Grafemul Călătoriei nu este suficient. Cel al Comunicării între universuri, nici atât. Cel al Coeziunii, și mai puțin. Lansează separat în fața Porții următoarele idei: „am un vehicul și vreau să plec în călătorie“, „doresc să stabilesc o legătură între Lumi“ și „rămânem împreună“. N-o să te afli în Lumea Incertă! În schimb, dacă amesteci toate aceste cuvinte pentru a forma o frază coerentă, vei obține ceva cum ar fi: „am un vehicul și aș vrea să plec în călătorie, în grup, deci am nevoie să stabilesc comunicarea“; atunci vei ajunge în Lumea Incertă cu prietenii tăi. Cu condiția să nu uiți vreunul dintre cele trei Grafeme din *Galdr* pe care îl folosești.

Guillemot roși. Maestrul făcea aluzie la greșeala pe care o comisese vara trecută, când a deschis Poarta Lumii Incerte... Era rușinat. Dar Qadehar nu-și bătea joc de el. Îi amintea, pur și simplu, că trebuia să fie prudent în mânuirea Grafemelor.

Curând, Vrăjitorul se ridică să plece, vizibil mulțumit că elevul lui prinsese atât de repede lecția. Dar Guillemot îl trase de mânecă.

– Maestre, vă rog...

– Te ascult, Guillemot.

– S-a... mi s-a vorbit de *Lokk*. Ce înseamnă asta?

– Cine ți-a vorbit?

Guillemot ezită o clipă. Apoi, îi spuse:

– Bertram, Maestre.

Qadehar scutură din cap, încurcat.

– Voiam să abordez mai târziu acest aspect al magiei stelelor, spuse el. Dar, pentru că mi-ai vorbit, o să-ți răspund la întrebare, fără să intru în amănunte. Este puțin cam complicat, și apoi, pentru moment, nici nu ai nevoie de asta...

Vrăjitorul se așază din nou.

– Ascultă-mă, Guillemot: există un alt mod decât *Galdr* de a asocia între ele Grafemele – este vorba de *Lokk*. *Galdr* țese și leagă Grafemele, face o frază din cuvinte. *Lokk* topește și amestecă Grafemele și creează un cuvânt nou. *Galdr* pune în legătură puterile care se adună. *Lokk* amestecă puterile pentru a obține o nouă putere... Ți se pare greu de înțeles, nu-i așa?

– Da, Maestre, aprobă Guillemot.

– Bine, imaginează-ți că Grafemele sunt pietricele și că scopul magiei tale este să spargi un perete de

sticlă care te ține prizonier. A folosi un singur Grafem ar însemna să arunci o singură pietricică în perete. Dacă acesta este subțire, adică scopul tău este simplu, pietricica o să-ți fie de ajuns ca să-l spargi. Mă urmărești?

– Foarte bine, Maestre.

– Dar, dacă peretele este mai gros, pietricica nu este suficientă. Va trebui atunci să fabrici un *Galdr*, adică să aduni mai multe pietricele pe care să le arunci în perețele de sticlă. Asta poate fi suficient ca să-l spargi. Dar, dacă este cu adevărat gros, pietricelele vor fi respinse de perete. Explicația asta ți se pare limpede?

– Ca sticla, Maestre!

– Hm... șmecher mic, hai! Atunci, cum o să faci ca să-ți atingi obiectivul? O să creezi un *Lokk* și o să iei mai multe pietricele pe care o să le transformi într-o piatră mare! Ca micile bile de plastilină, pe care le amesteci ca să faci o bilă mare! Pentru că arunci în perete o piatră mare, o să ai mai multe șanse să spargi peretele decât cu mai multe pietricele... și puterea îți scapă! Asta este principiul după care funcționează un *Lokk*, în raport cu Grafemul unic și cu *Galdr*! Ai înțeles?

– Am înțeles, răspunse Guillemot.

Guillemot exulta de bucurie. Obținuse, fără ca Maestrul său să-l bănuiască, răspunsul la întrebările lui! De acum, avea mai multe chei în mâini: nu-i rămânea decât să se pună pe treabă.

– Nu-ți imaginezi posibilitățile care ți se vor oferi atunci când voi termina lecțiile cu tine! continuă Qadehar. Cu cele douăzeci și patru de Grafeme ale

alfabetului stelelor și cu vrăjile de bază pe care ți le-ai însușit vei fi liber să-ți alcătuiești propria magie! Să amesteci sau să asociezi, să chemi, să desenezi în aer sau să gravezi după bunul tău plac cheile din *Wyrd*, după nevoile tale! Bineînțeles, o să păstrezi în minte că... ei, ce anume, Guillemot?

– *Că Prudența și Umilința conduc actele Vrăjitorului.*

– Perfect! Și nu uita niciodată avertismentele din *Poemul înțelepciunii Ucenicilor: știi cum trebuie să le gravezi?...*

– *Știi cum trebuie să le interpretezi? Știi cum trebuie să colorezi Grafemele? Știi cum să le verifici? Știi cum trebuie să le întrebi? Știi cum trebuie să le sacrifici? Știi cum trebuie să le oferi? Știi cum trebuie să le protejezi?... Mai bine nu chema decât să sacrifici prea mult; un dar este întotdeauna recompensat. Mai bine nu oferi decât să protejezi prea mult...*

– E bine, Guillemot. Acum, șterge-o. Trebuie să mă întorc la Vrăjitori.

Guillemot nu așteptă să i se spună de două ori. Curând, va fi ora mesei. Ajunse la ușă. Aici ezită, apoi se întoarce spre Qadehar care se ridicase.

– Maestre?

– Te ascult, Guillemot.

– Fiți atent mâine.

– Îți promit, fiule.

Guillemot simți că i se umezesc ochii. Apoi se dojeni: ce impresie îi făcea Maestrului? Făcu un gest cu mâna spre Qadehar și se grăbi să-l întâlnească pe Bertram în sala de mese.

REVELAȚIA

A doua zi, în zori, cei treizeci de reprezentanți ai Guildei, aleși pentru a da atacul în Lumea Incertă, s-au adunat în sala de gimnastică. Bineînțeles, Guillemot și Bertram erau prezenți, ca toți musafirii din Gifdu. Cine ar fi vrut să rateze evenimentul? Vrăjitorii care participau la expediție aveau o atitudine mândră, îmbrăcați în mantiile lor întunecate și dotați cu sacii plini de instrumente și de cărți: fără îndoială, Umbra o să fie un adversar puternic și nimic nu trebuia lăsat la voia întâmplării.

– Cred că nu s-a mai văzut niciodată o asemenea adunare! șușotiră Bertram și Guillemot. Aici se află crema Vrăjitorilor!

– A, da? îl ironiză Guillemot. Și, totuși, nu te văd acolo!

– Foarte hazliu!

Hărmălaia de la intrarea în sala de gimnastică le atrase atenția: Marele Mag Charfalaq, șeful suprem al Guildei, venea și el să asiste la plecarea în expediție. Bătrânul, aplecat de spate și aproape orb, cu fața

ascunsă sub gluga mantiei, înaintă încet, ajutându-se de un baston, în direcția lui Qadehar. Acest om și aerul nobil al Marelui Mag, căruia toți îi datorau respect, îi inspirau lui Guillemot o profundă antipatie. Antipatie legată și de faptul că, vara trecută, bătrânul Vrăjitor a vrut să-l rețină în mănăstire contra voinței lui! Dar chiar și fără acest episod și fără să poată spune de ce, ceva îl îngrozea la bătrânul Vrăjitor.

Charfalaq, după ce prinse mâna lui Qadehar între mâinile lui descarnate, se adresă bărbaților prezenți în sala de gimnastică.

– Vrăjitori ai Guildei, începu cu vocea lui răgușită, este o zi mare. O să reușim, poate, să punem capăt amenințării pe care Umbra o face să apese de prea multă vreme asupra țării noastre, Ys.

Un lung acces de tuse îl scutură pe bătrân.

– Am decis să-i încredințez lui Qadehar responsabilitatea atacului, reluă el. Nimeni altul în afară de el nu era demn de o astfel de onoare.

Din toate părțile izbucniră aplauze care îi salutau declarația. Charfalaq ridică un braț, trasă în aer *Kenaz*, Grafemul Focului care reconfortează, și, în semn de binecuvântare, îl aruncă în direcția grupului de Vrăjitori gata de plecare. Apoi se îndepărtă. Vrăjitorii se adunară și se prinseră de mâini pentru a forma un lanț. În frunte, Qadehar, imitat de ceilalți, adoptă rapid opt posturi succesive, corespunzătoare cu opt Grafeme. Cântau în același timp acel *Galdre* care corespundea secvenței. Ultimul cuvânt nu încetase să răsună, când sala de gimnastică se luminează, cât durează un fulger;

ca aspirați de neant, cei treizeci de vrăjitori dispărură brusc, sub ochii uimiți ai asistenței.

Odată expediția plecată, fiecare își reluă treaba. Charfalaq se retrase, Eugène își regăsi locul în hula-băria mănăstirii și Qadwan își reluă locul în sala de gimnastică. În ce-l privește pe Guillemot, în lipsa Maestrului său, alese să rămână alături de Bertram, care îi acceptă tovarășia, nu fără să protesteze sus și tare că nu este un copil bun, și că, dacă nu-și pecetluiesc prietenia printr-un pact, îl trimite cu plăcere la plimbare. Dar, în realitate, Bertram era încântat!

– Acest *Galdr* al Deșertului este un lucru surprinzător, îi mărturisi Bertram lui Guillemot, evocând plecarea fulgerătoare a Vrăjitorilor. Este pentru prima dată când îl văd funcționând.

Cei doi băieți se îndreptară spre sala calculatoarelor.

– Este foarte practic, răspuse Guillemot. Cu acest *Galdr* nu mai este nevoie de Poartă! Se calculează exact traiectoria lui și se trece dintr-o Lume în alta; la fel de ușor cum se trece de la un capăt în altul al Țării Ys!

– Ai mai văzut pe cineva să facă asta în Ys? se miră Bertram încruntând sprâncenele.

– Da. Pe Maestrul meu. Într-o zi, mi-a venit în ajutor intrând într-un arbore și ieșind dintr-o stâncă, la mai mult de un kilometru.

– Teoretic, acceptă Bertram, știu și eu s-o fac! Dar niciodată n-am încercat...

– Qadehar spune că e nevoie de o mare experiență în *Wyrd* ca să reușești. Este total nerecomandabil pentru Ucenici și pentru tinerii Vrăjitori să încerce mișcarea!

Râseră amândoi. Cum ajungeau la o bifurcație, verificau direcția pe o Piatră Vorbitoare.

– Totuși, reluă Bertram, ceva mă face să rămân aici, în timp ce alți Vrăjitori își riscă viața ca să lupte împotriva Seniorului Sha!

Guillemot crezu că i se oprește inima.

– Ce-ai spus? îl întreabă pe Bertram cu voce tremurătoare. Seniorul Sha?

– Da, pe toți sfinții, Seniorul Sha! Cel din turnul din Djaghataël. Nu știi că el e Umbra?

– Umbra? Cum așa, Umbra? se miră Guillemot.

– Charfalaq este cel care a ajuns la această concluzie, explică Bertram care îl studie bănuitor pe Guillemot. După descrierea făcută de Gontrand, amicul tău zdrăngănit la banjo, care a scăpat din turnul din Djaghataël punându-și viața în pericol, au considerat acest turn ca posibilul fief al Umbrei. Și, cum cel care locuiește acolo, Seniorul Sha, este bun prieten cu Thunku, omul care i-a trimis pe Gommoni și pe Orki să te răpească, Charfalaq a dedus că Sha și Umbra sunt una și aceeași persoană... De ce ești atât de tulburat?

Guillemot nu avu chef să răspundă. Simți cum îl năpădește o teribilă confuzie. De când Agathe, la întoarcerea din Lumea Incertă, i-a mărturisit că Seniorul Sha căuta să recupereze un băiat de vârsta lui care, probabil, ar fi fost fiul lui, se lansase în toate supozițiile, chiar în cele mai nebunești. Fără să îndrăznească să vorbească despre asta cu Maestrul său și nici atât cu mama lui! Își petrecea regulat nopți întregi întrebându-se dacă nu-l mințise în legătură cu tatăl lui. Nu

ajunsesse la nici o concluzie satisfăcătoare... Totuși, aflând că Maestrul său îl dăduse în urmărire pe acest Sha, care probabil că era Umbra, dar care știa cu siguranță ceva despre originea lui, a fost foarte tulburat.

Se așeză pe pământ și, în timp ce Bertram, incredul, încercă să-l încurajeze, plânse încetîșor.

– Sunt aici, Maestre. Ați vrut să mă vedeți?

– Da, Lomgo... Scrib credincios... Trebuie să scriu două litere... Două litere foarte importante...

Omul cu ochi de răpitoare observă fără emoție aparentă forma contururilor neclare care se agitau în fundul camerei, pe pereții cenușii. Mesele erau acoperite de hârti și de hârtii scrise necitete; pe jos, zăceau instrumente și cărți. În ultima vreme, Maestrul era cuprins de frecvente și neobișnuite accese de agitație și chiar Lomgo, care era considerat confidentul lui, nu știa motivele. Bănuia că euforia Maestrului era, într-un fel sau altul, legată de copilul pe care îl căuta de ani de zile și pe care în fine îl găsisse. Dar cum să fii sigur cu Maestrul?

Silueta învăluită de întuneric se apropie de scrib, impasibil în tunică lui lungă și albă. Craniul ras și descărnat al omului strălucea în lumina torțelor, a căror flacără tremură la trecerea Maestrului.

– Lomgo... N-o să fii uitat în momentul triumfului meu... Scrib credincios, da, credincios...

Vocea puternică și cavernoasă, care făcea să tremure servitorii, devenise mângâietoare și Lomgo se simți flatat. Făcu câțiva pași spre unica lucarnă care

lumina încâperea, unde se așeza întotdeauna ca să scrie la dictarea Maestrului. Deschise trusa de scris și, cu o mână de la care lipsea un deget, apucă o pană.

– O să-i scriem mai întâi lui Thunku... Apoi, o să-i scriem prietenului nostru... Vechiului nostru prieten, care se simte bine singur în turnul lui...

Maestrul izbucni într-un rânjel sinistru, care îl îngheță pe Lomgo, pentru prima dată după atât de multă vreme.

BĂTĂLIA DE LA DJAGHATAËL

Cei treizeci de Vrăjitori reapărură printre ruinele vechiului oraș Djaghataël. De la adăpostul zidurilor unei case pe jumătate dărâmate, cercetară împrejurimile. Sosirea lor în Lumea Incertă nu declanșase nici o agitație.

Chiar domnea un calm înspăimântător. O liniște de moarte. Păsările de mare, de obicei atât de zgomoase, tăceau. Această atmosferă devenea apăsătoare. Qadehar nu pierdu timpul stând pe gânduri: trebuia să acționeze. Dădu ultimele sfaturi și Vrăjitorii se îndreptară spre marele turn care se înălța, sumbru și amenințător, pe falezele care se prăvăleau chiar în Oceanul Imens.

Dar teama, în loc să se atenueze, crescă și mai mult în apropierea bârlogului dușmanului. Nu se putură împiedica să nu arunce priviri neliniștite în jurul lor.

„Liniștea asta este ciudată, gândi Qadehar. Și apoi, totul este prea simplu. Umbra nu este totuși o debutantă pe care o poți surprinde lesne! Ce așteaptă ca să ne contracareze atacul, aruncându-și vrăjile? Asta nu-mi place!“

Ajunseră la poalele turnului, în fața unicei porți de acces. Era zdravăn ferecată și protejată de o vrajă puternică. Liniștea, spartă regulat doar de valurile care se loveau de stânci, în contratimp, era neliniștitoare. Se dădură câțiva pași înapoi, ca să vadă mai bine construcția.

Vrăjitorul Ulriq se apropie de Qadehar:

– Tu, care ești obișnuit cu Lumea Incertă, știi ce înseamnă toate astea?

– Nu am nici cea mai mică idee, recunosc Qadehar. Dar, de fapt, există câteva lucruri care nu se potrivesc.

– Crezi că Umbra ne-a auzit venind și a fugit?

– Soluția asta, fără îndoială, nu este cea mai rea, aprobă Qadehar, observând atent turnul.

Într-o parte a turnului, zăriră bârnele groase fixate în ziduri și care urcau în spirală până în vârf.

– Cu siguranță că pe acolo a scăpat Gontrand, îi anunță cu satisfacție Qadehar pe Vrăjitorii care se strânseseră roată în jurul lui. Ca să forțăm poarta de intrare ne-ar lua prea mult timp. O să folosim calea de acces oferită de bârne, în sens invers, și o să intrăm în turn pe sus!

În aceeași clipă, un vacarm uimitor răsună în spatele lor. Vrăjitorii se întoarseră ca unul singur, adoptând instinctiv *Stadha* lui *Naudhiz*, Grafemul rezistenței la agresiuni.

– Nu așa! urlă Qadehar văzându-și discipolii. Suntem în Lumea Incertă, pentru Dumnezeu!

Pentru a stăpâni alfabetul magic, în Lumea Incertă trebuiau făcute numeroase corectări, modificând

aspectul Grafemelor, în funcție de noile forme ale constelațiilor...

Zăpăciți de a fi fost astfel păcăliți, Vrăjitorii își modificară postura și așteptară înfipti pe picioare atacul celei pe care o credeau a fi Umbra. Dar ce se năpusti asupra lor, izbucnind dintre ruine, nu avea nimic dintr-o umbră...

– Orki și Hibrizi! urlă unul dintre vrăjitori. Dar de unde au apărut? Sunt cu sutele!

– Am căzut într-o capcană! mormăi Qadehar. Ne așteptau!

De fapt, năvălind în fostul oraș, o mulțime de Orki, creaturi gigantice croite pentru fugă și luptă, și Hibrizi, un amestec de Ork cu om, se năpustiră asupra lor urlând și învârtind topoarele și măciucile.

Qadehar aprecie rapid situația. Mișcarea de încercuire a monștrilor era perfectă: Vrăjitorii erau prinși între turn, pe de-o parte, și ocean, de cealaltă parte, ceva mai departe.

– Ne-au încercuit! îi anunță Qadehar. Trebuie să le ținem piept și să ne batem.

Din nefericire, în pofida tuturor antrenamentelor din subsolurile de la Gifdu, Vrăjitorii erau obișnuiți să folosească puterea Grafemelor sub cerul Țării de Ys. Surprinși de atacul masiv și stânjeniți de proasta cunoaștere a Grafemelor în Lumea Incertă, n-avură timp să creeze *Gald*r care i-ar fi pus la adăpost de agresori.

Primii Orki fură fixați de pământ cu un *Ingwaz* neîndemânatic proiectat. Al doilea val fu stopat cu *Thursaz* lansat prea slab. Al treilea val ajunse asupra

lor, înainte să poată acționa... Chiar lângă Qadehar, un Vrăjitor primi în cap o măciucă ghintuită și se prăbuși. Mai departe, un altul simți lama unei săbii în pânțele și se prăbuși scuișând sânge. Unii reușiră, pentru moment, să se pună sub protecția unei Armuri a lui *Elhaz*, prost construite. Și, cum prevăzuse Qadehar, loviturile de sabie sfârșiră prin a veni de hac acelor *Gald* fragile și acelor *Grafeme* atât de prost invocate.

Cu toată atitudinea eroică a Vrăjitorilor, care scosese din funcție numeroși monștri, expediția din Țara de Ys era încet, încet decimată sub loviturile brutelor sângeroase.

Qadehar respinse, cu ajutorul unui *Thursaz* proiectat cu furie, atacul unui Hibrid uriaș. Acesta se înfundă grohând în nisip. Alături de el, la adăpostul unei Armuri a lui *Elhaz* care părea să reziste, doi Vrăjitori aruncau farmece împotriva dușmanilor. În față, apărați de *Stadha* lui *Naudhiz*, alți trei tovarăși făceau față unor Orki spumegând. Qadehar mătură câmpul de luptă cu privirea. Șase! Nu erau decât șase Vrăjitori în picioare, din treizeci care alcătuiau grupul la plecarea din Ys! Își strânse pumnii. Trebuiau să se pună la adăpost, cu orice preț.

— La turn! urlă el spre tovarășii lui. Ne repliem spre turn!

Renunțând la protecția farmecelor, Vrăjitorii se aruncară pe urmele lui. Ajunseră în față bârnelor care duceau spre vârful turnului, cu un mic avans față de armata de Orki.

— O, nu! gemu Qadehar.

Stupefiați, Vrăjitorii observară că bârnele cele mai apropiate de pământ erau tăiate, ca să interzică accesul în donjon. În spatele lor, monștrii se apropiau.

– Nu e timp de pierdut, spuse Ulriq, unul dintre vrăjitorii care îl urmau. Voi patru, acolo! Doi care iau postura lui *Naudhiz*, ca să-i apere pe ceilalți, doi care lansează *Thursaz*! Descurcați-vă, dar țineți-i pe Orki cât mai departe posibil!

Apoi se întoarse spre Qadehar.

– O să te ajut să te cațeri până la primele grinzi. Trebuie să pătrunzi în turnul acesta blestemat și să dai lupta cu Umbra.

Qadehar protestă.

– N-o să vă abandonez niciodată!

Ulriq întoarse spre el o privire rugătoare.

– Este singura noastră șansă. Singura șansă ca să nu fi murit pentru nimic. Te implor, Qadehar, ești singurul în stare.

Orkii se năpustiră asupra barajului magic al Vrăjitorilor. Dar acesta nu rezistă multă vreme. Atunci, Ulriq se sprijini de perete și-i făcu semn lui Qadehar.

Maestrul Vrăjitor se hotărî repede și se cățără pe umerii tovarășului său. Atinse bârna. Apoi își luă avânt ca să se cațere pe următoarea. Ulriq îi aruncă o ultimă privire și alergă în ajutorul celorlalți.

Maestrul Vrăjitor avea lacrimi în ochi. La picioarele turnului, prietenii lui erau masacrați de hordele din Yâdigâr, al cărui blazon îl recunoscuseră în jurul gâturilor mai multor Orki, un leu urlând, înconjurat de flăcări. Infamul Thunku nu pierdea nici o ocazie! Dar

Ulriq avea dreptate: pentru ca sacrificiul oamenilor Guildei să nu fie în van, el trebuia să pătrundă în turn și să distrugă Umbra, dușmanul lor.

Se strădui să uite strigătele de disperare și de durere ale Vrăjitorilor, apoi se concentră la lupta pe care se pregătea s-o ducă.

Puse piciorul pe platformă și reperă imediat o fereastră înaltă, închisă cu un zăvor. Proiectă *Elhaz* în forma din Lumea Incertă și, sub efectul Grafemului de deblocare, poarta se deschise, dezvăluind o scară care se cufunda în adâncurile construcției. O luă în acea direcție.

Mai jos, descoperi o ușă metalică. Era întredeschisă. O împinse și pătrunse într-o încăpere mare și rotundă, acoperită cu un tapet roșu ca sângele.

Domnea o dezordine de nedescris; totul era cu susul în jos. Mobilele erau răsturnate; cărțile zăceau pe jos, alături de instrumente pentru alchimie, zdrobite. S-ar fi zis că încăperea fusese răscolită de la un capăt la altul.

În mijloc, o Poartă, asemănătoare celor care permit accesul în Țara de Ys, în Lumea Reală și în Lumea Incertă, și prin care Gontrand ajunsese cu siguranță în turn, fusese distrusă cu lovituri de măciucă.

Qadehar trecu peste mobilele răsturnate, cărțile și resturile de instrumente. Privi în spatele fiecărui tapet. Apoi părăsi încăperea și exploră restul turnului.

Era gol.

Ajunse din nou pe platformă și, peste câmpul de bătaie și clocotul oceanului, își urlă furia și mânia.

INTRUSUL

Bertram alege să-l ducă pe Guillemot în camera lui. I se părea că era cea mai înțeleaptă decizie pe care o putea lua. Înțeleaptă? Cu siguranță, acest băiat îl influența! Nu pricepuse niciodată de ce descoperirile legate de subiectul Umbrei îl aruncau pe Ucenic într-o asemenea disperare. Știa Guillemot despre Seniorul Sha niște lucruri de care ceilalți nu aveau habar?

Îi propuse să-i țină companie, dar Guillemot îl refuză, cu un zâmbet șters ca scuză, asigurându-l că se simte bine și că preferă să rămână singur.

Tânărul Vrajitor îl lăsa în camera lui și coborî scara spre curtea interioară, în centrul mănăstirii.

În curte, sub cerul fără nori, o luă spre galeria cu arcade. În acel moment, auzi un zgomot care venea dinspre poarta cea mare... Un zgomot surd. Se opri.

Crezu mai întâi că se bate din afară ca să se intre. Dar, când loviturile deveniră mai puternice și când poarta începu să se zgâlțâie, înțelese că se petrecea ceva neobișnuit... și grav.

Aruncă o privire scurtă în jurul lui: era singur. Ceilalți Vrăjitori erau împrăștiați aproape peste tot în mănăstire. Nimeni nu se putea îndoi că sediul Vrăjitoriei din Ys era luat cu asalt chiar în acest moment! Gifdu nu avusese niciodată gardieni; poarta făcea față singură. Până astăzi...

Un șoc mai violent decât celelalte făcu să tremure zalele grele ale lanțului. Bertram se ascunse în spatele unei coloane, cu inima bubuind. Căută cu febrilitate toporul din sacul de vrăjitor, dar își aminti că-l lăsase în cameră. Își înăbuși o înjurătură. Dintr-odată, cu un zgomot îngrozitor, poarta cedă și se deschise, lăsând să pătrundă un fum alb, din care răsări un individ înalt, îmbrăcat într-o mantie grea, roșie, de culoarea sângelui.

„Umbra, cu siguranță este Umbra, gândi Bertram, regăsindu-și sângele rece. Pe Dumnezeu! Ce-o să fac? Spirite din Gifdu, inspirați-mă!”

Omul în roșu avansă cu pas apăsător. Făcu un gest și poarta se închise în spatele lui, cu o pocnitură violentă.

„Trebuie prevenit Charfalaq, își spuse Bertram. Dacă cineva se poate opune Umbrei, el este acela! Dar cum să fie avertizat?!”

În timp ce vrăjitorul reflecta la cea mai bună metodă de a acționa, cu o voce gravă, intrusul invoca un *Galdr* spre poartă.

„Clopotul! Clopotul de onoare! își aminti brusc Bertram. El folosește pentru a fi anunțate vizitele excepționale. Dacă bat clopotul, poate ceilalți vor înțelege că se întâmplă ceva! Hai, bătrâne, continuă el ca

să-și dea curaj, dacă ești cu adevărat ceea ce crezi, dovedește-o! Onorează-l pe Gérald și demonstrează-i că a avut dreptate să facă din tine un Vrăjitor, împotriva părerii tuturor!“

Bertram respiră adânc, porni în direcția zidului unde atârna lanțul care acționa clopotul greu de bronz. Omul în roșu se întoarse, dar cu o fracțiune de secundă prea târziu. Grafemul lui de neutralizare nu-l atinse pe Bertram decât în momentul când acesta apucase lanțul.

Tânărul Vrăjitor se prăbuși la pământ ca lovit de o descărcare electrică; totuși, clopotul, pus în mișcare, își declanșă sunetul puternic.

Omul în roșu nu păru să se îngrijoreze. Fără să se grăbească, invocă *Perthro*, Ghidul, amestecă *Elhaz*, care ridică zăvoarele, *Uruz*, care calma spiritele dintr-un loc, și *Isaz*, care ajuta la concentrare, suflă apoi numele lui Guillemot asupra *Lokk* pe care îl crease... Lăsă vraja să-i pătrundă în suflet, apoi, cum știa exact unde merge, o luă pe culoarele mănăstirii.

Sunetul neobișnuit al clopotului de onoare îl smulse pe Guillemot din meditație. Ce vizitator excepțional primea Gifdu? Târându-și picioarele, se apropie de fereastra camerei. Privi în curte și întepeni pe loc. De unde se afla, îl putea vedea pe Bertram întins fără cunoștință lângă poarta de intrare. Și, alături de el, silueta masivă a unui bărbat îmbrăcat într-o mantie de un roșu ca sângele...

Guillemot se îndepărtă grăbit de fereastră. La naiba! Să fie Umbra? În orice caz, era cineva care

reuşise să forţeze apărarea din Gifdu şi care pusese la pământ un Vrăjitor!

Reveni la fereastră şi îl observă cu atenţie pe intrus. Nu-l putea auzi, desigur, dar, urmărindu-i ochii şi buzele care formau *Mudra* şi care desenau Grafele în aer, înţelese imediat că se compunea o vrajă.

— *Perthro, Elhaz, Uruz, Isaz...* murmură Guillemot pentru el. *Galdr* sau *Lokk*, individul încearcă să treacă peste toate obstacolele! Cauta pe cineva, e sigur. Şi mă tem că acela sunt eu! În orice caz, ultimul lucru care e de făcut e să rămân aici.

Ucenicul Vrăjitor apucă sacul din zbor şi, în timp ce intrusul pătrundea în clădire, o luă pe scara de salvare, care ducea în curte.

Odată ajuns sub arcade, se grăbi spre poarta de intrare. În trecere se opri să verifice dacă Bertram încă respiră, apoi încercă să deschidă poarta: zadarnic, era pecetluită din interior.

Guillemot gândi repede. Singura şansă de a se salva, dacă omul în roşu voia să-l prindă, era să dispară în labirintul de coridoare al mănăstirii şi să se adăpostească. Nu mai aşteptă nici o secundă şi se grăbi s-o facă.

Chiar în momentul în care Ucenicul părăsi curtea, omul în roşu pătrunse în camera pe care o abandonase cu câteva clipe mai devreme. Dintr-o privire, înţelese că Guillemot nu era acolo. *Lokk* de investigare îl ajută să nu mai piardă timp şi să se angajeze pe culoarele de la parter.

La cotitura unui coridor, dădu nas în nas cu un grup de vrăjitori pe care Qadwan și Gérald îi conduceau în direcția porții de la intrare. Elaboră cu o viteză uimitoare o vrajă de imobilizare care îi legă pe nefericiți de pământ.

Apoi, fără să mai dea nici o atenție Vrăjitorilor care gesticulau și urlau de furie, o luă prin labirint. Ezită în fața primei bifurcații și apoi o luă la dreapta. Traseul părea să ducă la subsol. La a doua bifurcație, omul consultă o Piatră Vorbitoare și avu confirmarea că se află pe drumul cel bun, care ducea în adâncurile mănăstirii Gifdu.

URMĂRIT!

Din coridor în coridor, Guillemot se afunda tot mai adânc în inima mănăstirii.

Scoase din sac planul general al locurilor, plan furat din memoria centrală a calculatorului, la prima lui ședere la Gifdu, cu trei luni înainte. De câte ori se îndoia de poziția sau de direcția luată, consulta febril planul. Lichenii fosforescenți care rodeau plăcile zidurilor și plafonul luminau slab.

Pietrele Vorbitoare confirmau și îi decideau alegerea. Unele nu fuseseră atinse de multă vreme și trebuiau, mai întâi, pentru a le descifra, să înlăture stratul de praf care le acoperea. Bineînțeles, încerca să facă cât mai multe ocoluri, ca să-și deruteze următorul...

Din timp în timp, auzea pași răsunând, în depărtare, pe coridoare. Era omul cu mantie roșie care se apropia, era sigur de asta! În forul lui interior știa că va fi dificil să-l depășească: în curte, îl văzuse pe individ formând o vrajă de orientare și căutare care îi era destinată, cu siguranță, lui! Trebuia pas cu pas să

mențină o distanță între el și omul în roșu și să spere că renunță sau că vraja se pierde...

Curând, Guillemot ajunse în fața unei bifurcații importante. Făcu o pauză și consultă planul: culoarul din stânga ducea direct la suprafață; cel din față ducea într-o fundătură; cel din dreapta conducea spre fostele mine. Dacă voia să-și deruteze următorul, acum era momentul să încerce, acum sau niciodată!

Se gândi un timp la cel mai bun mod de a proceda. Se miră că este capabil de atâta sânge rece, într-un moment când își juca viața în această cursă de urmărit-urmăritor! Dar situațiile-limită erau preferatele lui. Poate pentru că presupun acțiune și împiedică întrebările dureroase.

Începu prin a scoate din sac Piatra Vorbitoare falsă care îl făcuse într-o zi să nu mai primească desertul! Astăzi îl va ajuta poate să-și salveze viața.

Înmuie cu salivă semnele care indicau direcția de urmat și le remodelă, înainte de a sufla asupra lor ca să se întărească din nou. Lipi Piatra falsă, ce indica de acum o nouă fundătură în culoarul care ducea la mine.

O luă apoi pe culoarul din stânga care urca spre suprafață, pe o distanță de o sută de metri, apoi reveni pe urmele lui până la bifurcație.

Acolo invocă *Dagaz*, Grafemul care suspenda timpul, și, în același timp, dacă era formulat altfel, dădea invizibilitate mintală, și îl stabilizează cu o *Mudra*.

Apoi se afundă pe coridorul din dreapta, care ducea spre mină.

Puțin timp după aceea, omul în roșu se opri la bifurcație. Puternicul *Lokk* de investigare începea să slăbească. Îi indica totuși încă destul de clar că prada lui a luat-o pe culoarul din stânga. Consultă Piatra Vorbitoare: drumul ducea spre suprafață. Tânărul Ucenic nu ezitase multă vreme...

Omul verifică totuși direcția spre care o luau celelalte coridoare: două fundături. Nu ezită prea mult și mări pasul hotărât spre drumul care ducea la suprafață.

Curând, Guillemot nu mai auzi nici un zgomot în spatele lui. Șmecheria lui reușise! Se lăsă pe pământul unei încăperi, un fost depozit în perioada când mina era exploatată.

Acum, pentru că această cursă urmărit-urmăritor se terminase, tremura din toate încheieturile. Din reflex, încercă să scoată de sub pulover medalionul în formă de soare pe care tatăl lui i-l lăsase înainte de a dispărea și pe care nu-l scotea niciodată de la gât, înainte ca Agathe să i-l ia. Ceea ce a făcut ca hoța să fie răpită de Gommoni. Dar cât era de uituc, bijuteria nu era acolo! Agathe nu i-l dăduse înapoi Ucenicului: se lăsase jefuită de un soldat al lui Thunku, la sosirea ei în Lumea Incertă. Guillemot ar fi avut atâta nevoie de o susținere în acest moment! Chiar de susținerea unui tată necunoscut.

Îi trebui un moment, înainte de a-și regăsi calmul. Gravă un *Dagaz* pe pământ cu ajutorul aceluia *Ristir*, pentru ca Grafemul să-și păstreze puterea. Apoi scoase din sac o sticlută cu apă și două mere pe care le avea întotdeauna cu el. Nu-i rămânea decât să aștepte.

GUILLEMOT ÎȘI CONFIRMĂ TALENTELE

Guillemot ronțai jumătate dintr-un măr și bău o gură de apă. Apoi se instalează confortabil, scoase din sac o haină lungă, gri, moale și ușoară: era haina unui Omuleț din Virdu, pe care a cărat-o tot timpul călătoriei în Lumea Incertă. Nu s-a despărțit de ea nicio dată. Se înfășură cu un sentiment de bine și, obosit de cursa chinuitoare, se lasă furat de somn.

Avu un vis straniu. Maestrul Qadehar bătea în poarta mănăstirii și urla: „Guillemot! Guillemot! Deschide-mi!“

Se trezi tresărind și își luă capul în mâini. Imaginea lui Qadehar dispăru, dar îi auzea încă vocea foarte clar!

„Guillemot, spunea ea, mă auzi?“

– Maestre, dumneavoastră sunteți? articulă Guillemot, stupefiat.

„Da, eu sunt. Dar e inutil să strigi, fiule, îți vorbesc în gând. Răspunde-mi la fel.“

„Dar... cum e posibil?“

„Am alcătuit o vrajă în jurul lui *Berkana*, Grafe-mul care permite intrarea în comunicare cu spiritele. Mi-e greu să te localizez...”

„Din cauză că am gravat un *Dagaz* alături de mine... Dar ce faceți acolo?”

„Am căzut într-o capcană în Lumea Incertă. Nu am timp să-ți explic. Pentru Dumnezeu, Guillemot, mai bine spune-mi ce se întâmplă! Sunt în fața mănăstirii și poarta refuză să se deschidă! Nimeni nu-mi răspunde la chemare!”

„Este Umbra, Maestre, explică Ucenicul formând cuvintele în gând. Cineva foarte înalt, cu o mantie roșie! A reușit să deschidă poarta și să-l neutralizeze pe Bertram... Poate și pe toți Vrăjitorii! L-am văzut aruncând o vrajă de căutare. Mă urmărește, Maestre!”

„Linștește-te, Guillemot. Unde ești?”

„Sunt în subsol. Într-un coridor care duce la fosta mină. Cred că am reușit să-i scap.”

„Fii atent, Guillemot. Umbra sau nu, acest om pare să stăpânească o magie foarte puternică.”

„Trebuie să mă ajutați, Maestre... Faceți ceva!”

„Poarta este blocată din interior și vrăjile cu care Guilda a înconjurat Gifdu mă împiedică să folosesc căile *Wyrd* pentru a te întâlni. O să văd ce pot face, dar asta mi se pare... Atenție, Guillemot! Cineva încearcă să ne intercepteze comunicarea! Trebuie să sting *Berkana*, ca să nu te găsească...”

Vocea lui Qadehar dispăru și Guillemot se pomeni din nou singur. Dar știa că Maestrul lui era acolo, gata să-i vină în ajutor! Ideea îl învioră. Totuși,

misteriosul urmăritor, pierdut pentru un timp, era din nou pe urmele lui.

Probabil că nu avea prea mult timp la dispoziție.

„Gândește, bătrâne, gândește!“ se încurajă el.

Trebuia cu orice preț să deblocheze blestemata aia de poartă de la intrare și să se pună la adăpost de omul cu mantia roșie, și asta până când Maestrul său îi va veni în ajutor.

A doua problemă i se păru imediat mult mai simplă de rezolvat și o atacă. Începu să gândească cu voce tare:

– Trebuie să mă pregătesc de sosirea omului în roșu... Dar cum să mă pun la adăpost? Noaptea trecută, Maestrul a vorbit despre *Galdr* al Armurii lui *Elhaz* și de *Lokk* al Coifului Terorii... A spus că unul este mai simplu de folosit și că celălalt este mai puternic. Pe care să-l aleg? Sigur, stăpânesc mai bine *Galdr*. Dar va fi suficient împotriva acestui om? Să vedem... A reușit să intre în Gifdu. Mă tem că și *Lokk* este prea slab ca să-l oprească! Și dacă... dacă încerc altă soluție? Curaj, să vedem dacă sunt în stare!

Se mișcă spre mijlocul încăperii, apucă pumnalul și, așa cum îl văzuse făcând pe maestrul său în fața Vrajitorilor în sala de antrenament, gravă șase simboluri în jurul lui. Dar nu, acesta nu era *Elhaz* care îl fixa de pământ! Se strădui să reproducă, de șase ori unul după altul și cât mai exact posibil, *Lokk* al Coifului Terorii, pe care Maestrul l-a desenat în aer, sub ochii lui, noaptea trecută.

„Joc tare, gândi el. Maestrul Qadehar i-a spus: o singură greșeală și *Lokk* nu va funcționa. Eu am făcut șase! De șase ori mai multe șanse ca acesta să eșueze!”

Când termină treaba, se odihni o clipă. Concentrarea îl făcuse să transpire și să se simtă epuizat. Apoi pronunță incantația pentru *Galdr* al Armurii, modificând-o ușor:

– *Prin puterea lui Elhaz, Erda și Kari, Rind, Hir și Loge, Ægishjamur în față, Ægishamur în spate, Ægishamur la stânga, Ægishjamur la dreapta, Ægishjamur dedesubt, Ægishjamur deasupra, Ægishjamur, protejează-mă! ALU!*

Combinase puterea unui *Lokk* și a unui *Galdr*. Asta ar fi fost suficient ca să-l oprească pe următor?

Guillemot simți aerul fremătând în jurul lui. Apoi, totul reveni la normal.

„Sper că funcționează...” suspină el.

Nu i-a mai rămas decât să se ocupe de poarta de intrare. „Dar cum?” își spuse. Cum s-o deschidă din subsolul unde se afla? Cunoștințele lui nu erau atât de bogate pentru a acționa la distanță cu o vrajă. Iar omul în roșu blocase poarta cu Grafemele protectoare! Trebuia să se gândească mai întâi la un mijloc prin care să le anuleze. Da, un mijloc la care omul în roșu nu se gândise...

Cuprins de o inspirație de moment, Guillemot scotoci în sac. Scoase carnetul și luă din el o foaie împăturită în patru, pe care era imprimată lista dosarelor disponibile în programul informatic de la

Gifdu, program furat din calculator odată cu planul mănăstirii, și o consultă febril.

– Meniuri pentru luna noiembrie, Bugetul pe anul în curs, Lista persoanelor ostile Guildei... Ah, uite: Securitatea mănăstirii! Sunt sigur că înăuntru există o soluție ca să deschid poarta! Numai... Numai că mă găsesc în locul cel mai îndepărtat de sala de informatică și nu am un calculator în sac!

Faptul că își auzea vocea îi făcea bine. Gândea din răspuțeri. Bătea automat în pământ, când îi veni o idee. Grozav! Dar soluția este aici! Nu avea calculator; nu avea decât să-și facă unul!

Apucă din nou *Rister* și trasă pe pământ, cât mai exact posibil, conturul unui ecran și tastatura unui calculator. Era etapa cea mai simplă. Își acordă un timp de gândire, apoi decise să facă un *Gald*r chemând *Féhu*, care schimba obiectele în energie, și *Gebu*, care stabilea comunicarea:

– *Prin puterea lui Frey și a Păianjenului, a lui Gefn și a Darului, Féhu crescut cu lupul, Gebu ferit de lipsuri, foste și prezente, vă chem energiile! FÉG!*

Ecranul calculatorului pe care Guillemot îl desenate pe pământ se luminează slab. Se aplecă și, repede, deplasează cursorul care tremura sus, în stânga. Nu vedea mare lucru, dar era destul! Având grijă să atingă clapele de pe pământ ale tastaturii, bătut „Maestrul Donjonului“, cuvântul de cod care îi dăduse deja acces în programul secret. Recunoscuse cu greu pagina de deschidere, atât de slabă era lumina ecranului. Reuși să distingă „Parola“ care clipea pe fundalul înstelat.

Realiză același tur magic ca și ultima dată, desenând *Elhaz* și obligând Grafemele să distrugă zăvorul electronic. Se regăsi imediat în meniul interzis. Se duse direct la dosarul „Securitatea mănăstirii” și apăsă pe tasta „Enter”. Luase puțin pământ pe degete.

– Să vedem... Să aruncăm o privire la rubrica „În caz de urgență”.

Tasta de acces, ușor ștearsă, răspunse mai greu. Guillemot descoperi atunci la subrubrica „Poarta de intrare” un fișier numit „O îmbunătățire semnată Gérald!”. Căută imediat.

– Genial! jubilă Guillemot. Se poate deschide poarta de pe calculator! Este legată la sistemul de deschidere mecanică... Gérald trebuie să fi știut că ceilalți se tem de calculator. Și așa paria pe oricât că n-a spus nimănui!

Guillemot clică pe fișierul care comanda deschiderea mecanică de urgență a porții.

Nu se întâmplă nimic.

Își dădu seama că tasta era aproape ștearsă. Luă stiletul și îi dădu formă din nou, apoi o acționă încă o dată. De data aceasta, calculatorul înregistră cererea. Nu avea posibilitatea să verifice dacă acolo, sus, motoarele care acționau poarta instalată de prevăzătorul Gérald s-au arătat mai puternice decât vrăjile omului în roșu. Dar spera din toate puterile!

În fața lui, ecranul calculatorului de ocazie tremură, apoi se stinse. Ucenicul îl șterse cu mâna și își reluă așteptarea.

REGĂSIRI NEPREVĂZUTE

Un zgomot de pași îl făcu pe băiat să tresară. Un pas greu, calm. Se apropia de camera unde se refugiase!

Guillemot verifică fără să se agite dacă *Lokk* de care era înconjurat și pe care îl țesuse într-un *Galdr* de protecție era încă la loc.

Cu inima bătând, văzu o siluetă ivindu-se la capătul coridorului de piatră. O siluetă masivă, drapată într-o mantie mare, roșie, de culoarea sângelui! Când îl zări pe Guillemot, omul se opri. Își scoase gluga și își eliberă fața pe care crescuse o barbă de câteva zile.

Avea părul castaniu și buclat și ochi foarte frumoși de culoarea ametistului. Nu era foarte bătrân, treizeci și cinci de ani, poate.

Se adresă lui Guillemot cu o voce gravă.

– Ei bine, băiete, se poate spune că m-ai făcut să alerg! Foarte îndrăzneată mișcarea cu Piatra Vorbitoare falsă. Și pariez că ți-ai ascuns identitatea mintală în spatele bătrânului *Dagaz*! Mă înșel?

– Cine sunteți? îl întreabă Guillemot, derutat de aspectul și de vocea prietenoasă a celui care îl urmărise.

– Acolo de unde vin, mi se spune Seniorul Sha.

– Se... Seniorul Sha? bâigui Guillemot.

– Mă cunoști? se miră omul în roșu.

– Să zicem că... Umblă o poveste în legătură cu dumneavoastră...

– O poveste care, cu siguranță, n-are nici o legătură cu adevărul, crede-mă, îl întrerupse Seniorul Sha. Povestea mea poate o să-și găsească aici măcar o parte din sfârșitul ei... Nu-ți fie teamă, nu-ți fac nici un rău.

Înaintă. Instinctiv, Ucenicul avu o mișcare de recul; apoi își aminti că se află la adăpostul unui *Galdri* și înălță capul în semn de provocare. N-ar fi sperat ca vraja lui să fie atât de rezistentă...

La mai puțin de un metru de Guillemot, acolo unde *Ægishjámur* era trasat, omul se lovi de un zid invizibil. Mormăi de surpriză. Dădu înapoi câțiva pași și făcu un gest complicat în aer. Apăru o izbucnire de steluțe aurii.

Protecția Armurii lui *Elhaz*, construită de ucenic și întărită de puterea unui *Lokk*, tremură, dar rezistă. Seniorul Sha scoase un fluierat admirativ.

– Bravo, fiule! Nu știu dacă eu aș fi făcut-o mai bine!

Aruncă spre băiat o privire amuzată, pe care Guillemot o susținu, fără să cedeze.

– Îmi imaginez că este inutil să te întreb dacă renunți la apărare: îți provoc teamă și înțeleg. Bineînțeles că aș putea să-ți înlătur apărarea, destul de repede, dar nu încerc să te prind. Vreau doar să știu câteva lucruri. Și, pentru asta, o simplă vrajă este de ajuns.

Omul desenă în aer o nouă succesiune de Grafeme și șușoti cuvinte de neînțeles. Imediat, Guillemot se simți ciudat.

I se păru că ceva îi umbla prin cap, vizitându-i creierul. Gemu. Ar fi vrut să se opună acestei îngrozitoare intruziuni, să alunge departe de el aceste degete invizibile care îi răscoleau spiritul!

Încercă să cheme Grafemele în ajutor, dar nici unul nu răspunse. Apoi, această senzație înghețată dispăru la fel de repede cum apăruse. De cealaltă parte a Armurii lui *Elhaz*, Seniorul Sha îl privea trist.

– Sunt dezolat, băiete. Mi s-a spus... Am crezut că... Dar tu nu ești cel pe care credeam că o să-l găsesc. Vai... Sper că o să mă ierți că te-am speriat...

În momentul când pronunța aceste cuvinte enigmatice, un zgomot se făcu auzit. În secunda următoare, Qadehar își făcu intrarea fulgerătoare în încăpere.

– Guillemot! strigă el descoperindu-și Ucenicul în mijlocul Armurii lui *Elhaz*, stând față în față cu o siluetă impunătoare. Ce faci?

– Bine, Maestre! Și sunt extraordinar de mulțumit să vă văd.

– Și eu la fel, fiule!

Qadehar se întoarse spre omul cu mantia roșie, care nu se mișcase.

– Oricine ai fi, o să regreti că te-ai strecurat în Gifdu și că te-ai luat de elevul meu! mormăi Qadehar.

Vrăjitorul adoptă o *Stadha* ofensivă și își provocă adversarul. Dar, când văzu fața Seniorului Sha, rămase mut de uimire.

– Tu? Dar te credeam mort! Unde te-ai ascuns? Ce faci tu aici?

– Ei da, eu sunt, bătrâne camarad! răspunse omul cu un surâs trist. În ce privește restul, ar trebui să găsești singur un răspuns...

Profitând de uimirea care îl cuprinsese pe Qadehar, Seniorul Sha sări în față și îl puse la pământ pe Vrajitor cu o lovitură de pumn. Apoi se afundă pe coridor.

Guillemot se grăbi să șteargă cu piciorul vraja de protecție și sări în ajutorul Maestrului care zăcea fără suflare.

– Cum vă simțiți, Maestre?

Guillemot îl ajută pe Qadehar, îl sprijini de unul dintre pereții încăperii și îi dădu să bea restul de apă din sticla lui.

– Bine, bine, Guillemot. Ți mulțumesc. Dacă n-aș fi fost epuizat de călătoria între Lumi, niciodată nu m-aș fi lăsat surprins.

– N-ar trebui să ne luăm după omul în roșu?

Qadehar făcu un gest de lehamite.

– Inutil. La ora asta trebuie să fi părăsit Ys.

– L-ați văzut pe Bertram? Era adormit lângă intrare. Își revenise?

– Prietenul tău își recăpătase cunoștința, în timp ce poarta... De fapt, cum ai făcut s-o deschizi? Și ce făceai în mijlocul Armurii lui *Elhaz*?

– O să vă povestesc, Maestre, evită Guillemot răspunsul, roșind. Aveți noutăți de la Gérald și de la ceilalți?

– Da, sunt sănătoși. Tocmai se zbat într-o vrajă de imobilizare. În afară de Charfalaq, care n-a dat nici

un semn. Oricum, izolat în donjonul lui, n-ar auzi nici măcar dacă Ys s-ar scufunda în valuri! N-am avut timp să-i eliberez, m-am grăbit să te gălesc.

– Atunci, Seniorul Sha nu este atât de rău, pentru că n-a ucis pe nimeni!

– Seniorul Sha? De unde știi că este Seniorul Sha? se miră Qadehar.

– El mi-a spus, Maestre. De altfel, nu avea aerul că vrea să-mi facă rău. Voia pur și simplu să verifice ceva. Și cred că a fost decepționat...

– Seniorul Sha, repetă Qadehar, gânditor dintr-odată. Ne aflăm pe un drum greșit de la început? La naiba, nu pricep nimic!

– Ce s-a întâmplat, Maestre, în Lumea Incertă? Qadehar se lipi de perete și suspină.

– Eram așteptați. Am căzut într-o ambuscadă. Orkii ne-au atacat, cu sutele. În timp ce escadronul meu de Vrajitori era asaltat de loviturile lor, eu am intrat în turnul Seniorului Sha unde mă gândeam că o să gălesc Umbra. Dar turnul era gol. În acest timp, Sha forța poarta de la Gifdu...

– Unde credea că o să găsească pe cineva, urmă Guillemot. Dar pe altcineva decât pe mine! Da, nu știu nimic...

– Vrei să spui că omul ăsta... Că tu nu ești cel pe care îl căuta? Ești sigur? întrebă Qadehar, observându-l pe Guillemot cu coada ochiului.

– Asta mi-a spus. Vă miră, Maestre?

– Nu, nu... evită Qadehar. Fiecare se aștepta, evident, să găsească pe altcineva, adăugă el, perplex.

– Ce vreți să spuneți? Oh, Maestre... vă implor, răspundeți-mi! După câte s-au întâmplat astăzi, am dreptul să știu!

– Calmează-te, Guillemot. Da, ai dreptul. Ceea ce vreau să spun este că am atacat Djaghataël pentru că am crezut că Seniorul Sha și Umbra sunt una și aceeași persoană. Or, Sha nu este Umbra...

– De unde știți?

– Pentru că acela care ți-a spus că se numește Sha este în realitate Yorwan, un fost coleg de studii, care era cadetul meu la Gifdu. El este Vrajitorul strălucitor și promițător care a dispărut într-o zi, luând cu el *Cartea Stelelor*, și pe care nimeni nu l-a mai putut localiza în Lumea Incertă. Astfel încât am crezut că a murit...

Sha reapăru în apropierea turnului său, printre ruinele din Djaghataël. Cum a părăsit Gifdu, a folosit *Galdr* al Deșertului pentru a se întoarce la el acasă.

Alergând pe culoarele mănăstirii, care treziseră în el amintiri mai mult sau mai puțin dureroase, își spunea că a avut noroc să-l păcălească atât de ușor pe Qadehar! Fostul lui coleg părea să-și fi dezvoltat puterile la un nivel impresionant: pentru a sparge vraja pe care o aruncase asupra porții de la Gifdu, trebuia să aibă o putere magică redutabilă. Bine a făcut că a folosit împotriva vrăjitorului pumnii în locul Grafemelor!

Îndreptându-se spre turn, se gândi la copilul care degaja o forță uimitoare și care ar fi putut fi... O decepție extraordinară îl învăluia.

Când se apropie de intrarea turnului din Djaghataël, descoperi primele cadavre ale Orkilor și corpurile Vrăjitorilor încă învelite în inimitabilele lor mantii întunecate. Lăsă să-i scape un strigăt de mirare.

– Ce s-a întâmplat?

Deschise atunci poarta turnului și se grăbi pe scară. Împinse ușa laboratorului și se opri înțepenit, înghețat de spectacolul pe care îl descoperi. Întreaga cameră fusese răscolită. Înjură. Se îndreptă spre tapetul roșu, îl smulse și pronunță o vrajă de deschidere. Unul dintre pereți se depărtă și descoperi un dulap. Era gol.

– Suntem pierduți, gemu Yorwan întinzându-se pe pământ.

UN MUSAFIR NEAȘTEPTAT

Guillemot deschise ușa casei unde locuia cu mama lui, la intrarea în orașul Troil, și se grăbi spre bucătărie. Puse pe masă pâinea pe care o cumpărase de la brutărie, apoi urcă în viteză scara ce ducea în camera lui.

Se aruncă pe pat și scoase din sacul de Ucenic cartea de benzi desenate pe care o găsisese la magazinul central din oraș, un magazin în care se vindeau absolut de toate, de la materiale pentru bricolaj la bomboane, trecând prin ziare și componente de calculator. Răsfoi paginile cărții, întârzie asupra câtorva desene, apoi se cufundă în lectură.

- Guillemot! N-ai uitat pâinea?
- Nu, mamă! Am pus-o în bucătărie.
- Mulțumesc, dragule!

O auzi pe mama lui urcând și coborând și simți o extraordinară ușurare. Ușile care se deschideau și se închideau, zgomotul paharelor pe care le aranja, apa care curgea la robinet, totul participa pentru Guillemot la bunul mers al universului!

Ezită, în cele din urmă abandonează lectura și se întinse pe spate, cu mâinile sub cap. Universul lui nu era mare lucru, în definitiv: casa lui, mama, școala, Agathe și Thomas, landa și Gifdu, Maestrul Qadehar... fără să-i uite, bineînțeles, pe Ambre, Coralie, Gontrand și Romaric! Nimeni nu avea șansa să aibă asemenea prieteni!

Vara trecută, atunci când s-a întors din aventura lui în Lumea Incertă, Marele Magistrat a organizat o mare sărbătoare în cinstea lui. Au dansat mult, Ambre și cu el, în jurul focului, și a fost un moment foarte plăcut. În afară de final, când a considerat că ea începuse să-l privească într-un fel ciudat...

Gontrand venise să le prezinte cucerirea lui, o frumoasă fată roșcată din orașul Atteti, din Mulții Auriți. Mai târziu, s-au întâlnit cu Romaric și Coralie, în jurul unei mese, la un pahar de corma. Vărul lui avea fața roșie și Coralie era mai veselă ca de obicei...

Guillemot își mușcă buzele: era pe cale să se înfiripe o idilă între ei? Bietul Romaric! Sau biata Coralie...

Ucenicul Vrăjitor nu se putu împiedica să le învieze lipsa de griji. El era asaltat de prea multe întrebări, la care nu putea răspunde. Deznodământul întâlnirii lui cu Sha, despre care nu a suflat încă nici un cuvânt prietenilor, îl apăsa. „Își caută fiul care i-a fost furat; un fiu care ar fi avut astăzi vreo doisprezece ani“, îi mărturisise Agathe, la întoarcerea lor din Lumea Incertă. „Nu ești tu cel pe care speram să-l găsc“, i-a spus omul în roșu.

Ce însemnau toate acestea? Talentul lui pentru magie nu avea, prin urmare, nimic de-a face cu tentativele de răpire al căror obiect fusese? Să fi fost Umbra cea care s-ar fi aflat în spatele tuturor acestor manevre sau Seniorul Sha? Obsedat de faptul că Guillemot este copilul lui, să fi încercat să-l recupereze? De unde să afle adevărul... Și ce legătură are cu *Cartea Stelelor* pe care Sha-Yorwan a furat-o când era tânăr?

Aceste gânduri alergau cu viteză vertiginoasă în capul lui, ciocnindu-se dureros. Știe cineva răspunsul? Știe cineva adevărul?

În vârtejul acesta de valuri de incertitudini, un lucru era măcar sigur: fără să-și poată explica de ce, Guillemot era decepționat. Decepționat, poate, de a nu fi acel fiu pe care îl aștepta Sha. Decepționat de a nu fi fiul nici unui tată.

Suspină, dar, mai bine decât să se chinuiască, se cufundă din nou în lectura cărții de benzi desenate.

Câteva minute mai târziu, când era total absorbit de lectură, mama lui îl strigă de la parter.

– Dragule! Ai o vizită!

Guillemot detesta să fie deranjat în timp ce citea. Se ridică pe coate și întreabă cu o voce supărată:

– Cine este?

– O colegă de clasă! O las să urce?

O colegă de clasă? Guillemot își stoarse creierii. Nu, nu vedea cine ar fi putut să vină să-l viziteze la Troil. Cuprins de curiozitate, răspunse „da“ și se așeză pe pat.

Cineva urcă scara cu ușurință, ezită în fața ușii pe care Guillemot agățase un afiș cu inscripția: **NU DERANJAȚI: VRĂJITOR PUTERNIC, ANTRENAT ÎN LUPTA CONTRA FORȚELOR MALEFICE!** apoi bătă ușor.

– Intră!

O siluetă familiară se strecură în cameră și închise ușa după ea. Inima lui Guillemot tresări.

– Bună ziua, Guillemot! Ce faci?

Era Agahte! Agathe de Balangru...

– Ei... Bine, mulțumesc, îngaimă băiatul stupefiat.

– I-am spus mamei tale că sunt o colegă de clasă, îi explică fata apropiindu-se de el. Ce citești?

– Niște benzi desenate... Cu vrăjitori, cavaleri și troli. E super...

Agathe luă loc pe pat cu o incredibilă lipsă de jenă și începu să răsfoiască volumul. Guillemot simți cum i se înroșesc obraji...

Nu-și credea ochilor! Se ciupi pe ascuns: nu, nu visa! Vechea lui dușmancă era acolo, la el, în camera lui, pe patul lui. Și citea cartea de benzi desenate! Tremura, imaginându-și-o pe Ambre intrând în acest moment în cameră. Nu era departe de a regreta perioada când Agathe îl teroriza.

– Hm... încercă el să spună ceva pentru a lupta împotriva senzației neplăcute care îl cuprindea, și... Thomas? Nu e cu tine?

– Nu, răspunse ea, întorcând spre Guillemot ochii mari, pe jumătate închiși. Tatăl lui avea nevoie de el. Am profitat de faptul că sunt singură ca să vin să te văd.

– A, da? Și... de ce?

– Nu ghicești?

Lui Guillemot i se uscă gâtul brusc și îi veni greu să înghită.

– N... Nu.

– Ca să te invit la sărbătoarea de Samain, bineînțeles! Tatăl meu mi-a lăsat casa. N-o să fim decât Thomas și cu mine.

Guillemot se stăpâni să scoată un imens suspin de ușurare. Cât de prost fusese! O clipă crezuse că încercă un lucru necurat cu el!

Își regăsi calmul și răspunse:

– E foarte drăguț, Agathe, dar... am planificat să petrec de Samain cu Romaric, Gontrand și cu gemenele. Domnul de Krakal ne dă apartamentul!

– Păcat, suspină Agathe, scuturându-și părul întunecat, pe care hotărâse să-l lase să crească. Am sperat o clipă că nu va fi așa, remarcă ea. Sunteți de nedespărțit! În fine, adăugă ea ridicându-se, o să ne vedem, cu siguranță. Sărbătoarea durează trei zile, iar Dashtikazar nu este foarte mare!

– Da, sigur ne întâlnim, confirmă Guillemot care, în același timp, spera din suflet să nu fie așa.

Ambre, fără îndoială, n-o să aprecieze cine știe ce noile raporturi pe care Agathe încerca să le stabilească cu el...

– Bine, trebuie s-o șterg. Am făcut ceva drum ca să vin să te văd!

Înainte ca el să poată reacționa, Agathe se apropie de el și îl sărută pe obraz. Apoi dispăru. Guillemot rămase amuțit. La naiba, da, nu trebuie s-o întâlnească la sărbătoarea de Samain.

GUILDA SE REUNEȘTE

– Qadehar, a sosit timpul.

Doi Vrăjitori, ale căror nume nu și le amintea, veniseră sa-l caute pe Maestru în camera unde era ținut prizonier. Qadehar suspină și se ridică din scaunul în care medita de multe ore.

– Sunt gata.

Ieși pe culoar. Gardienii improvizați îl conduseră în direcția sălii de gimnastică. Când pătrunse în sala mare, zumzetul conversațiilor încetă și sute de ochi se întoarseră spre el. Gardienii de ocazie îl aduseră instalat și vreo sută cincizeci de bărbați îmbrăcați în mantiile întunecate ale Guildei s-au așezat.

„Au strigat adunarea“, își spuse Qadehar, schițând un zâmbet dezgustat.

Gardienii îl duseră în mijlocul sălii. În fața lui, pe o estradă, era instalat un colegiu alcătuit din cinci Vrăjitori.

Qadehar îl recunoscuse pe cel care jucase rolul de procuror general în acest proces grotesc: era Magul mănăstirii de Gri, un stabiliment al Guildei care se

înălța la cealaltă extremitate a Landei Amare. Lui Qadehar nu-i plăcea acest om, un bătrân uscat și zbârcit, pe care viața mai mult îl acrise decât îl înșenina. Și acest om, vai, îi purta sâmbetele, din acea zi când Maestrul Vrăjitor își bătuse joc de o carte care vorbea despre citirea viitorului în măruntaiele de pește. Și asta în prezența Magului din Gri, care era autorul cărții...

Ceilalți patru membri ai Consiliului erau Charfalaq, care părea că doarme în spatele ochilor morți, Gérald, care avea o mutră de înmormântare și doi Vrăjitori fără vârstă și de mână a doua, pe care îi zărise vag, o dată, la Dashtikazar sau aiurea.

Magul din Gri se ridică și luă cuvântul.

– Qadehar, frate Vrăjitor, Guilda a reunit Consiliul pentru a face lumină în dramaticul incident de la Djaghataël. Ascultăm explicațiile tale.

Qadehar, cu o voce calmă, dar suficient de puternică pentru a se face auzit de toată adunarea, luă cuvântul:

– Toată înscenarea asta este ridicolă! Deja v-am raportat faptele în cele mai mici amănunte! V-am spus, am căzut într-o capcană pusă la cale de Thunku cu Orkii din Yâdigâr. Oh, bineînțeles că nu cred că el a fost instigatorul ambuscadei. El a lucrat, fără îndoială, pentru cineva care i-a poruncit... Totuși, vă repet, eram așteptați la Djaghataël!

– Sunt deja prea mulți „cred“ și „fără îndoială“ i-o tăie sec Magul din Gri. Nu aveți ceva mai convingător să ne raportați?

– Ascultați, continuă Qadehar, care își pierduse răbdarea, am văzut Vrăjitori, dintre care mulți îmi erau prieteni, murind la Djaghataël! Ce vreți mai mult?

– Vedeți, Qadehar, reluă Magul din Gri coborând ochii, ceea ce ni se pare curios este că numai tu singur te-ai întors viu și sănătos din această oribilă aventură...

Murmure de indignare străbătură adunarea și câteva cuvinte de susținere pentru Qadehar se făcură auzite.

– Ce îndrăzniți să insinuați? mormăi Maestrul Vrăjitor. Că mi-a făcut plăcere să-mi văd prietenii masacrați sub ochii mei?

Gérald se ridică la rândul lui și, cu voce ușor tremurătoare, îl împiedică pe Magul din Gri să atace din nou.

– Să-l lăsăm pe Qadehar să ne explice ce s-a întâmplat!

Adunarea aprobă într-o hărmălaie generală și Magul sfârși prin a accepta, cu neplăcere fățișă. Qadehar se strădui să-și recapete calmul și vorbi din nou cu voce limpede.

– Mulțumesc, Gérald. Obiectivul nostru, cel care ne-a dus în Lumea Incertă, a fost să ne luptăm cu Umbra. Când am văzut ca situația se transformă într-un dezastru, am decis să mergem să-l înfruntăm pe dușman în turnul lui. Tovarășii mei au insistat ca eu să fiu acela. Vai, nu am găsit pe nimeni în clădire și, la întoarcerea mea, Vrăjitorii erau cu toții morți...

– Singur? De ce erăți singur, în acel turn? întrebă Magul din Gri arțagos.

– Deoarece fie ceilalți erau morți, fie erau în luptă cu Orkii, și, în fine, pentru că doar eu eram capabil să înfrunt Umbra...

– Cât orgoliu! exclamă Magul, care tăcu imediat ce văzu că Charfalaq ridică mâna pentru a cere cuvântul.

– Qadehar, spuse simplu Marele Maestru al Guildei cu vocea lui răgușită, înainte de a fi cuprins de un teribil acces de tuse, este Vrăjitorul cel mai capabil din Guildă...

– Mulțumesc că ne-ați confirmat, Maestre, mulțumii Magul din Gri cu o voce mieroasă, înclinându-se servil. Dar asta, reluă pe un ton mult mai aspru, întorcându-se spre Qadehar, nu este suficient pentru a ne explica de ce sunteți unicul supraviețuitor!

Magul se întoarse imediat spre adunarea tulburată de argumentele lui:

– Precum la fel de ciudat este faptul că fratele nostru Vrăjitor este singurul care a scăpat! La fel de ciudat este și faptul că expediția era așteptată la Djaghataël, cu toate că a fost pregătită în cel mai mare secret! Cred că am fost trădați... Și că trădătorul se află aici! În fața noastră! Propun să fie neutralizat printr-o vrajă colectivă și dus într-o celulă izolată din Gri!

Concluzia rechizitoriului provocă un protest general. Vrăjitorii se ridicară din bănci și mulți strigară că este o calomnie și o minciună. Magul din Gri repeta: „La închisoare!“, arătând cu degetul în mod teatral spre Qadehar, care aștepta să se facă liniște. Charfalaq părea complet depășit de evenimente. În cele din urmă, Gérald reuși să facă liniște, ridicând brațele de mai multe ori:

– Haideți, haideți! Liniște! Să fim rezonabili! Închisoarea... De ce nu tortura sau rugul?

Adunarea părea ușurată de intervenția lui, în timp ce Magul îi aruncă o privire fîroasă.

– Mai rezonabil ar fi ca o comisie specială să fie alcătuită și să ancheteze cu cea mai mare seriozitate tragedia de la Djaghataël. Așteptând concluziile comisiei, Qadehar va rămâne consemnat la Gifdu, cu interdicția de a ieși. Ce zice Consiliul?

Charfalaq, spre care se întoarseră toate privirile, părea că a adormit din nou.

– Sunt împotrivă! urlă Magul din Gri.

– Cine mai este contra? urmă Gérald, privindu-i drept în ochi pe ceilalți Vrăjitori care lăsară capetele în jos. Nimeni? Bine, Consiliul acceptă, prin urmare, propunerea mea ca fiind cea mai bună. Ședința s-a terminat!

Magul coborî de pe estradă, furios, și părăsi imediat sala de gimnastică, trăgând după el câțiva Vrăjitori din Gri care îl însoțiseră din Landa Amară.

Qadehar fu lăsat liber. Dar fiecare avu grijă să-l evite la ieșire. Trecând prin fața lui, Gérald îi făcu cu ochiul.

SFATURILE BUNE ALE LUI GÉRALD

În picioare, în cămăruța unde îl trimiseseră din nou, în inima mănăstirii, Qadehar era asaltat de sentimente contradictorii. Cum se ajunsese aici?

Cu câteva zile în urmă, era desemnat să lanseze cel mai îndrăzneț atac al Guildei împotriva Umbrei; atunci era considerat cel mai puternic și mai capabil Vrăjitor din Ys și se șoptea peste tot că-i va urma lui Charfalaq. Ironia sorții! Astăzi, decăzut din drepturile sale, fiind obiectul neîncrederii generale, era reținut prizonier la Gifdu, în așteptarea concluziilor unei comisii de anchetă...

Bineînțeles, pleca și venea liber în clădire. Dar nu putea s-o părăsească și se știa spionat discret; cele mai mici mișcări ale sale făceau obiectul unei supravegheri constante!

Qadehar își strânse pumnii de furie: se simțea zdrobit de atitudinea celorlalți Vrăjitori.

Când explicase Consiliului ceea ce se întâmplase cu adevărat în fața turnului din Djaghataël, nimeni n-a părut să-l creadă, în afară de Gérald care i-a luat

apărarea. Charfalaq, Marele Mag, s-a mulțumit să-i arate din nou stima lui, dar n-a făcut nimic altceva pentru a-l scoate din această situație neplăcută. Raționamentul Magului din Gri, în ce-l privește, era foarte simplu și părea la fel de coerent: pentru că expediția a fost pregătită în cel mai mare secret, prin ce întâmplare Vrăjitorii au fost așteptați la Djaghataël? Iată ce-l contraria pe Vrăjitor: cum de oamenii din Gifdu se puteau îndoi de cuvântul lui...

Totuși, această afacere îl neliniștea și în ce privește sentimentele proprii. Căci Magul din Gri avea dreptate: nimeni, în afară de Guildă, nu cunoștea planul atacului. Ceea ce însemna că o persoană din rândurile Gildei îi furnizase informații lui Thunku! Exista, deci, un trădător printre Vrăjitori. Un trădător, care era, poate, și în serviciul Umbrei.

La această idee, pe Qadehar îl trecură fiorii.

Ce gândea, oare, Gérald? Se scutură. Ieși din cameră și o luă în direcția sălii de informatică unde era sigur că-l găsește.

În timp ce hoinărea pe culoare, se gândea la celălalt episod care i-a zdruncinat certitudinile. Yorwan! Era cât se poate de viu, și cu foarte multă nonșalanță, părea că se simte bine în pielea Seniorului Sha!

Când a plecat în cercetarea lui în Lumea Incertă, după ce Yorwan a furat *Cartea Stelelor*, a răscolit peste tot, făcând o anchetă lungă și riguroasă, care se încheiase cu constatarea că aceasta dispăruse. Yorwan se volatilizase și toată lumea a crezut că briganzii îl omorâseră și îi ascunseseră trupul după ce l-au jefuit.

Mulți ani după aceea, când Seniorul Sha își făcuse apariția la Djaghataël, raporturile urmărilor l-au descris ca pe un magician originar din Ferghânâ, talentat, dar lipsit de scrupule, care își făcuse o reputație proastă în Lumea Incertă. Apoi, Seniorul Sha n-a făcut nimic ca să atragă atenția asupra lui, astfel că Urmăritorii l-au lăsat în pace.

Cine s-ar fi putut îndoi că Seniorul Sha și Yorwan erau una și aceeași persoană? Qadehar își amintea surpriza pe care a simțit-o când l-a recunoscut pe vechiul lui coleg în omul care îl urmărea pe Guillemot. Și aici, de asemenea, părea că totul se complică: ce însemnau cuvintele misterioase pe care Yorwan le-a pronunțat, înainte s-o ia la fugă? Yorwan era, într-un fel sau altul, implicat în masacrul de la Djaghataël? Și care erau raporturile lui cu Umbra?

Tot răsucea aceste întrebări în cap și era incapabil să răspundă. Un lucru era sigur, totuși: Umbra, Sha, *Cartea Stelelor*... Charfalaq, în ciuda vârstei sale înaintate, a avut dreptate de la început: totul se învârtea în jurul lui Guillemot! Din ce cauză? Până la urmă, tot o să afle. La naiba cu comisia de anchetă, la naiba cu Guilda și Marele Mag! Adevărul era în altă parte și o să se ducă să-l găsească...

Pătrunse în marea sală unde zumzăiau calculatoarele pe care Gérald le pune la dispoziția musafirilor de la Gifdu. Vrajitorul se afla în biroul lui, la intrare. Alături de el, un tânăr, cu un aer mândru, îl ajuta să clasifice fișele.

– Ce surpriză plăcută! exclamă Gérald, observându-l pe Qadehar. Credeam că ai început să faci greva foamei, în celula ta!

Mic de statură și cu pânțele rotund, cu ochelarii care acopereau o privire malițioasă, Gérald era cunoscut – și temut! – pentru simțul umorului și îndrăzneală. Capul, aproape chel, găzduia cea mai respectabilă inteligență de la Gifdu și, chiar dacă nu era cel mai bun în mânuirea Grafemelor și își atrăgea ușor disprețul celor mai tineri, capacitatea lui de gândire îl făcea un Vrăjitor foarte ascultat de către cei mai înțelepți.

Ceea ce explica faptul că a obținut câștig de cauză în fața Consiliului și l-a salvat pe Qadehar de celula din Gri!

Qadehar schiță o mișcare de bărbie întrebătoare, adresată tânărului care îl fixa cu o privire îndrăzneată.

– Fii liniștit, bătrâne, îl asigură Gérald. Ți-l prezint pe Bertram, proaspăt uns Vrăjitor, care mi-a fost Ucenic. Este cu totul de încredere.

– Bertram, bineînțeles! aprobă Qadehar. Iartă-mă, nu te-am recunoscut: ultima oară când te-am văzut, zăceai în apropierea intrării în mănăstire!

Bertram se pregătea să răspundă cu insolența cunoscută, dar Gérald îl opri, în timp ce izbucni în râs.

– Nu-l tachina prea mult! Este foarte timid.

– Am obiceiul acesta, răspunse Qadehar. Am un Ucenic care se îmbujorează la cea mai mică observație!

– Nu mă miră, lansă Gérald, de la un monstru, cum ai devenit pentru Guildă!

Qadehar redeveni serios.

– Pentru câte persoane am mai rămas un Vrăjitor demn de încredere?

– E greu de răspuns. În orice caz, pentru mine și pentru Qadwan, este neîndoielnic, ca și pentru mulți alții... de mâna a doua, din păcate. Charfalaq te respectă, fără nici o îndoială. Dar e din ce în ce mai greu de știut ce gândește cârțița asta bătrână...

– În ceea ce mă privește, ura pe care i-o arătați Magului din Gri este suficientă ca să vă facă simpatic! interveni Bertram.

– Mulțumesc, Bertram, răspunse Qadehar, după ce i-a trecut surpriza. Împărtășim același sentiment...

Apoi se întoarse spre Gérald:

– Este foarte interesat tânărul Vrăjitor, nu-i așa?

– Sunt mulțumit de el, confirmă Gérald.

– M-am gândit bine, continuă Qadehar, reluând tonul serios. Cred că există un trădător în Guildă.

Bertram se miră, dar fostul lui Maestru nu păru surprins.

– Am ajuns la aceeași concluzie.

– După părerea ta, ce ar trebui să fac?

Gérald își aținti privirea în ochii lui Qadehar și declară:

– Povestea nu stă în picioare. Cineva trebuie s-o dezlege. În ce mă privește, din cauză că Charfalaq este senil, trebuie să veghez asupra Gifdu. Qadehar, prietene, ești singurul care poate acționa!

– Mă sfătuiești, deci, să...

– Să pleci de aici! Și să cercetezi singur, fără alte influențe. De ce crezi să am sugerat ideea acestei comisii stupide? Pentru a câștiga timp! Așa că, du-te...

Qadehar reflectă o clipă. Cântărea argumentele pro și contra.

– Da, o pot face. Știu unde găsesc găzduire: știu pe cineva care nu are Guilda la suflet și mă va primi cu brațele deschise! Doar că ancheta mă va duce în Lumea Incertă.

– Și ce-i cu asta? se nelinești Gérald.

– Guillemot o să fie din nou singur în Ys, fără nimeni care să-l protejeze. Este îngrijorător... Nu pot să-mi asum riscul să-l încredințez unei mănăstiri a Guildei, în care, poate, se află trădătorul!

Doar la rostirea numelui lui Guillemot, fața lui Gérald se luminează.

– Ah, el... Este prima dată când întâlnesc un Vrăjitor atât de dotat la Grafeme și la tastatura calculatorului în același timp!

– Guillemot este Ucenic, îl corectă Qadehar. Nu este Vrăjitor...

– Cât timp este capabil să deschidă o poartă blocată de o vrajă, inventând un calculator pe nisip și piratând sistemul protejat de mine, trebuie promovat imediat ca Mare Mag, se entuziască Gérald.

– Dacă vrei, dacă vrei... cedă Qadehar.

De la episodul din subsolul de la Gifdu, unde Guillemot i-a ținut piept Seniorului Sha, construind o vrajă pe care chiar Magii n-o reușeau întotdeauna, Qadehar se întreba și el unde se aflau limitele Ucenicului său.

– Dar asta nu rezolvă problema mea... adaugă el.
Gérald reflectă, apoi, dintr-odată, pocni din degete.

– Am o idee!

Se întoarce spre Bertram.

– Bertram și Guillemot au avut timp să se cunoască și să se aprecieze unul pe altul. Mă înșel, Bertram?

– Deloc, Maestre. Aveți dreptate, confirmă cu un zâmbet larg tânărul Vrăjitor.

– De ce să nu facem din Bertram garda de corp a lui Guillemot? Ne-a dovedit, reușind să declanșeze alarma sub nasul Seniorului Sha, că este în același timp capabil și curajos. Oficial, poate fi trimis de Guildă pentru a lucra cu Ucenicul tău în absența ta! Ce zici, Bertram?

– Ați vrea să fac pe dădaca oficială a acestui puștan? strigă Bertram, flatat, totuși, de această dovadă de încredere și entuziasmat de ideea de a-l revedea pe Guillemot. Doamne, sunt de acord, accept!

– O idee bună, recunoscui Qadehar.

– Perfect! conchise Gérald, frecându-și mâinile.

– Qadehar, pregătește-ți lucrurile: o să-ți organizăm fuga. În acest timp, eu o să fabric un act fals prin care Guilda atestă că Bertram are dreptul să fie alături de Guillemot!

Maestrul Qadehar, încurajat de turnura pe care o luaseră evenimentele, se întoarce în camera lui cu pas ușor. Gérald, redactând documentul, îl instruia pe Bertram în legătură cu reponsabilitatea pe care și-o lua. Bertram nu se gândea decât la un singur lucru: alături de Guillemot, viața lui va fi mult mai interesantă decât la Gifdu!

DOI PRIETENI VECHI

– Ai vrut să mă vezi, Urien?

– Da, Valentin. Vino, ia loc.

Majordomul seniorului din Troil se așeză lângă foc, pe un taburet unde îi plăcea să-i țină companie colosului, în timp ce acesta medita, seara, cu privirea pierdută în flăcări. Urien avea, fără îndoială, poftă de vorbă. Valentin îl cunoștea bine! Au fost împreună la Bromotul, pe drumurile din Ys și pe cele ale Lumii Incerte. Împreună de atât de multă vreme...

Stăpânul și prietenul lui se pune pe vorbit, de câte ori simte nevoia, își spuse Valentin, și așteptă răbdător.

– Mă plictisesc, bătrâne, spuse în cele din urmă Urien. Mă plictisesc și mă usuc într-o viață lipsită de acțiune, lipsită de interes.

– Haide, viața ta de astăzi este, cu siguranță, diferită de cea de ieri, dar nu te-ai plâns până acum. Ce te-a apucat?

Urien lăsă să-i scape un suspin adânc.

– Mi se întâmplă asta de când l-am vizitat pe Romaric la Bromotul. Am avut impresia că mă văd pe

mine la vârsta lui. Și, mai ales, am avut sentimentul că toți anii, de atunci, au trecut la fel de repede ca o clipă!

Dansul flăcărilor arunca lumini schimbătoare pe barba cenușie și stufoasă a uriașului cufundat în fotoliul lui masiv.

În fața lui, Valentin zâmbi, văzându-și prietenul cuprins de nostalgie. Majordomul, cu fața lui osoasă, cu părul alb, cu silueta nervoasă și subțire, făcea un contrast uimitor cu Urien, tot numai carne și mușchi. Diferența nu se oprea aici...

Adolescenți într-o perioadă în care trebuia să aparții unei mari familii ca să intri în Confrerie, au ajuns la Bromotul pe căi diferite: Urien, fiul cel mare al clanului Troil, a fost acceptat ca Scutier, iar el, ultimul copil al unei familii modeste din Dashtikazar, ca ucenic de bucătar.

Într-o zi, exasperat de atitudinea disprețuitoare a unor Scutieri la adresa lui, i-a umilit pe mai mulți dintre ei, făcându-i să muște pământul. Gestul lui i-a plăcut Marelui Cavaler care conducea atunci Bromotul. I-a propus să părăsească bucătăria și să devină Scutier. Cu condiția ca un alt Scutier să accepte să-l aibă în grijă. Doar Urien, care credea sincer că singura noblețe este cea a inimii, a înaintat, indiferent la strigătele potrivnice ale celor la fel ca el... Valentin i-a fost întotdeauna deplin recunoscător și o prietenie solidă a întărit această legătură.

Mai târziu, atunci când cei doi au decis să facă echipă, în calitate de Cavaleri, erau supranumiți cei

doi Don Quijote, datorită felului cum arătau, a caracterului idealist și a relației lor.

Atunci când a venit vremea să se retragă și să lase locul Cavalerilor mai tineri și mai impetuoși, Urien îi propusese cât se poate de firesc lui Valentin să trăiască alături de el, la Troil. Și, pentru a nu supăra societatea bună din Ys, cel din urmă a ales să-și asume rolul de majordom...

O lumină traversă ochii aurii ai lui Valentin.

– Cei doi Don Quijote... Îți amintești?

Un surâs lumină fața ursuză a lui Urien.

– Bineînțeles că-mi amintesc! Câte lovituri am împărțit din cauza acestei porecle, înainte de a o accepta ca pe un titlu de glorie!

– Cred că nimeni nu-ți ajungea nici măcar la gleznă în mânuirea securii de război. Nici în mânuirea lăncii! Câți adversari ai învins în timpul turnirurilor?

– Și tu, scrimer fără pereche, câți ambițioși ai înțepat cu spada ta?

Cei doi bărbați se entuziasmau evocându-și amintirile.

– Cred că în Lumea Incertă am găsit combatanți pe măsura noastră, conchise Valentin clătinând din cap.

– Mai păstrez încă amintirea proaspătă a loviturii de măciucă pe care mi-a dat-o în braț acel Ork uriaș, confirmă Urien.

– Asta s-a întâmplat în fața orașului Ferghânâ, când eram în urmărirea Rătăcitorului care amenința să distrugă Poarta Insulei din Mijloc, nu-i așa?

– Da... Ce aventuri, Doamne, ce aventuri!

Urien lovi violent cu pumnul în brațul fotoliului.

– Și astăzi, astăzi, Valentin? gemu el. Îmi petrec vremea mâncând, visând și dormind, ca toată lumea din Ys! Mă cufund în fotoliu, în timp ce Umbra pregătește o lovitură periculoasă...

– Haide, Urien! încercă să-l calmeze Valentin, am făcut ce am avut de făcut, este rândul altora să acționeze...

– Ce spui! se ambală Urien. În prezent nu este vorba decât despre Guildă! Ea este cea care decide totul, mingea este în terenul ei. Confreria este redusă la un rol de câțeluș: se supune cuminte tuturor hotărârilor Vrăjitorilor! Nu, la naiba! Umbra este, poate, o creatură demonică, pe care n-o împiedică decât forța, care o face să dea înapoi, de fiecare dată! Amintește-ți, în Munții Auriți...

Imagini de cadavre îngrămădite pe drum, Orki rânjind și o siluetă târând după ea un halou întunecat îi veniră în minte lui Valentin, care le alungă cu o mișcare a capului, tremurând.

– Ține cont, bravul meu Valentin, că Țara de Ys este nevoită să trimită niște puști împotriva Umbrei! Niște copii!

– Nu este chiar așa, obiectă Valentin. Romaric și grupul lui au plecat fără aprobarea autorităților, și asta pentru a o salva pe micuța Balangru...

– Glumești! Ce vreau să spun este că nu mai există bărbați demni de acest nume în Ys și că acum trebuie să așteptăm ca puștii să facă treaba în locul nostru.

– Nu sunt chiar atât de neputincioși, spuse Valentin. Se pare că Guillemot a distrus palatul din Thunku cu un singur cuvânt magic...

– Prostii! răcni Urien. Qadehar era acolo! El este cel care a făcut totul! Și Guillemot își arogă meritele!

– Ești nedrept, suspină majordomul. Ura ta pentru băiat te orbește. Nu este, totuși, un nimic...

– Este fiul acestui laș, acestui trădător!

– Este și fiul surorii tale!

– Din păcate pentru mine și pentru numele celor din Troil!

Urien avea fața roșie. Valentin știa că în acest stadiu al conversației era inutil să insiste.

Totuși, i-ar fi plăcut atât de mult să-l aducă pe prietenul lui la sentimente mai bune față de Guillemot, care plătea pentru greșelile altuia! Se simțea apropiat de acest copil, respins așa cum fusese și el, și obligat, când pentru alții era suficient să fie născuți în familia care trebuia, să facă acte vitejești pentru a fi recunoscut...

Se ridică și se îndepărtă de șemineu, lăsându-l pe Urien să se lupte cu gândurile lui negre.

O NOAPTE CU FURTUNĂ

Qadehar alege să părăsească mănăstirea Gifdu într-o noapte când furtuna urla dezlănțuită. În primul rând o făcea pentru că întunericul era propice proiectelor de acest fel. Apoi, pentru că tunetele care zguduiau venerabilul edificiu mascau cu succes zgomotele ce îi însoțeau evadarea. Cum ar fi acela al unei cefe lovite sec, al unui geamăt și al unui corp care se prăbușește fără cunoștință pe dalele unui coridor...

Qadehar verifică dacă Vrăjitorul postat în fața camerei n-a atras nimănui atenția în cădere. Îl apucă apoi de picioare, îl târî în camera lui, îl așeză pe pat și îl acoperi cu o pătură. Astfel, va câștiga timp...

Apoi, înainte în liniște pe culoar și merse, trecând prin curte, în direcția porții de la intrare, încuiată din interior cu o vrajă colectivă.

„Gérald?“ strigă Vrăjitorul fără să scoată un sunet.

„Sunt aici, bătrâne, îi răspunse în gând vocea informaticianului. Ești gata?“

„Da, sunt gata.“

Qadehar se dădu înapoi. Poarta, sub acțiunea cricurilor comandate din ordinator de Gérald, gemu, apoi se întredeschise cu un scârțâit puternic, pe care urletul din cer îl acoperi parțial.

„Ai loc să treci?”

„Merge. Nu sunt așa de gras!”

„Nu-ți bate joc! A sta toată ziua în fața ecranului sau a fișelor nu este prea bine pentru siluetă! Nu am șansa să fac fără încetare exerciții ca tine, escaladând turnuri sau fugind dintr-o mănăstire!”

Qadehar nu se putu împiedica să nu surâdă.

„Încetează să mai țipi. O să te audă toată lumea!”

„În cazul ăsta, trebuie s-o ștergi! Succes, bătrâne!”

„Mulțumesc, prietene.”

Comunicarea mintală se întrerupse. Qadehar apelă la Grafemul invizibilității fizice, *Dagaz*, și făcu să plutească deasupra lui o *Mudra*. Se strecură afară și o luă cu pas ușor pe drumul dintre văi. Ploaia începu să cadă. Își trase pe cap gluga de la mantia de Vrăjitor.

– Ce se petrece? urlă Urien de Troil, trezit din somn de lovituri puternice în poarta castelului.

– Cred că este cineva care vrea să se adăpostească de furtună, răspunse Valentin, îmbrăcat într-un halat de casă vechi, legănând o lanternă.

– Du-te și deschide-i, pe toți sfinții! O să întetesc focul. Pe o asemenea vreme, trebuie să fie ud până la piele!

Sentimentul ospitalității era foarte puternic în Ys. Oricine era surprins de noapte sau de vreme rea putea cere adăpost oriunde și oricui. Hrana și un acoperiș

erau întotdeauna asigurate, chiar la familiile cele mai modeste, care considerau ca pe o îndatorire faptul de a veni în ajutor oricui se afla în dificultate.

Totuși, în majoritatea cazurilor, un vizitator care nu cunoștea pe nimeni în orașul unde se afla se adresa unui Qamdar, șeful clanului celui mai apropiat, care avea, mai mult ca alții, mijloacele să-și asume o astfel de sarcină. „Bogația trebuie să servească și la altceva decât să dai petreceri și să bântui prin cele mai scumpe cârciumi!“, îi plăcea să repete lui Urien care se arăta întotdeauna disponibil pentru cei care aveau nevoie de el.

Valentin trase zăvorul și Qadehar, șiroind, se strecură în holul de la intrare.

– Uf! În fine, la adăpost! exclamă Vrăjitorul scuturându-se.

– Dă-mi haina și mergi în sala de mese, porunci amabil majordomul, care decise să pună mai târziu întrebări. Urien este acolo deja. Întețește focul.

– Mulțumesc, Valentin.

Qadehar se îndreptă spre încăperea mare, în spațele căreia Urien își făcea de lucru cu cărbunii.

– Qadehar! strigă colosul, zărindu-l în cele din urmă. Ce surpriză! Apropie-te, vino să te usuci în fața focului!

Aruncă peste cărbunii aprinși un trunchi uscat de stejar, care se aprinse trosnind. Vrăjitorul se așeză pe un taburet și-și întinse picioarele în fața flăcărilor.

– Cât am visat la clipa asta! aprobă Qadehar.

Stăpânul din Troil luă loc în fotoliul lui, în timp ce Valentin se îndrepta spre ei cu un ceainic aburind.

– Mulțumesc, Valentin, adăugă el, apucând ceașca pe care i-o întinse majordomul.

– Pe cele sfinte! Ce cauți pe drum pe o vreme ca asta? se miră Urien.

– Dacă îți spun, o să vrei să mă dai afară.

– Mă faci curios, Qadehar!

– Bătrâne Urien, ai deschis poarta unui evadat. Cuiva în afara legii. Unui paria al Guildei.

Valentin se albi.

– Ce vrei să spui?

– Imediat vă povestesc totul... Cu ceva vreme în urmă, Guilda a lansat împotriva Umbrei, în Lumea Incertă, o operațiune secretă, pe care mi-a încredințat-o. Această operațiune a sfârșit prost și singurul care a scăpat cu viață sunt eu. Guilda m-a găsit țap ispășitor și m-a închis la Gifdu. În noaptea asta am evadat.

Urien și Valentin rămaseră uimiți o clipă. Apoi, bătrânul războinic lovi cu pumnul în brațul fotoliului.

– Pe toți sfinții sfinților! Qadehar, ți-ai ales bine ascunzătoarea! Castelul meu este castelul tău! Aici, Guilda n-o să te atingă, jur!

– Dar nu pricep, Qadehar, reluă Valentin. Nu stă în picioare! Tu ești cel mai integru Vrăjitor din Guildă și toată lumea o știe. S-a pus la cale un complot împotriva ta? Ca să te înlătore de la succesiunea lui Charfalaq?

– M-am gândit și eu la asta, dar nu sunt sigur. Chiar dacă cel mai mare dușman al meu, Magul de Gri, vânează locul Marelui Mag... Guilda consideră că operațiunea a eșuat din cauza unei trădări. Faptul

că sunt singurul care a scăpat pledează împotriva mea. Guilda n-a cercetat mai departe: sunt vinovatul ideal.

– Dar e ridicol! exclamă Urien.

– Ce este ridicol, adăugă Qadehar, după ce înghiți o gură de ceai, este să mă suspecteze pe mine, tocmai pe mine. În schimb, ceea ce nu este ridicol este să creadă că există un trădător în Guildă. Și merg chiar mai departe...

Urien și Valentin schimbă priviri neliniștite.

– Ce vrei să spui?

– Vreau să spun, reluă calm Qadehar, că Guilda însăși este, poate, victima unui complot, și că Umbra dispune de informații de multă vreme.

– Știam eu! se ambală Urien. Ți-am spus, Valentin! Blestemata asta de Guildă este prea puternică în Ys! Dacă o mai și controlează Umbra...

– Calm, Urien, interveni Qadehar. N-am spus că Umbra controlează Guilda, ci că are, cu siguranță, spioni!

– Ce te face să te gândești la un complot? se miră Valentin.

– Un fapt tulburător. N-o să mă credeți... Iată: Yorwan trăiește! Acum se numește Sha! Seniorul Sha! A apărut la Gifdu, în timp ce eu mă aflam în Lumea Incertă. Și l-a urmărit pe Guillemot în subsolul mănăstirii...

Qadehar crezu că Urien se sufocă. Valentin îi dădu câteva palme după ceafă.

– Ce? urlă în cele din urmă. Ce tot spui? Trăiește?

– Taci, Urien, porunci sec Valentin. Qadehar n-a terminat de povestit.

Urien tuși, cu fața roșie de furie. Vrajitorul continuă:

– Se pare că și eu, și Yorwan am fost puși în același timp pe o pistă falsă. Cineva s-a amuzat ca să ne deruteze. În fine... Nu știu ce s-a întâmplat când Yorwan l-a întâlnit pe Guillemot, dar a spus că acesta nu este băiatul pe care îl căuta, încheie Qadehar coborând-și privirea.

O lovitură de trăsnet n-ar fi avut un efect mai puternic asupra celor doi foști Cavaleri. Valentin își recăpătă primul prezența de spirit.

– Vrei să spui... Vrei să spui că Guillemot nu este fiul lui Yorwan?

– Absurd! îl întrerupse Urien. Yorwan era logodnicul surorii mele! Guillemot este copilul lui!

Colosul se ridică pradă unei teribile agitații, și începu să umble prin camera.

– Este ceea ce credeam și eu, îi mărturisi Qadehar lui Valentin, cu glas coborât, și credeam că asta explică darul lui Guillemot pentru magie. Cu un tată ca Yorwan...

– N-am înțeles niciodată ce s-a întâmplat, răspunse Valentin, asigurându-se că Urien nu-i poate auzi. Yorwan era îndrăgostit nebunește de Alicia. Pentru ea, a rupt jurământul de celibat și a părăsit Guilda. De ce a comis nebunia de a fura *Cartea Stelelor*, în ajunul căsătoriei?

– Nimeni n-a înțeles, spuse Vrajitorul. Dar astăzi, cred că este momentul să se afle adevăratul motiv care l-a făcut pe Yorwan să acționeze!

– Poate...

– Alicia știe câte ceva, anunță Urien cu o voce sumbră, plantându-se în fața lor. O să mă duc chiar acum la ea. Pe toți dracii! Are tot interesul să vorbească.

– Așază-te, Urien, îi porunci Qadehar pe un ton insistent. Sunt sigur că Alicia n-o să ne spună nimic important... Nu, răspunsul la întrebările noastre se află în altă parte.

– Unde, atunci? întrebă Urien învins, lăsându-se să cadă în fotoliu.

– În Lumea Incertă, prieteni! Ce ați zice de o mică escapadă în țara Orkilor și a briganzilor?

La început neîncrezătoare, fața lui Urien se luminează imediat.

– Qadehar, minunate cuvinte! Valentin! Scoate armele din dulap, pe toți dracii! În sfârșit, puțină acțiune!

Valentin îl privi atent pe Qadehar, apoi, văzând că nu glumește, arboră un zâmbet larg.

Viața începea să devină din nou pasionantă!

O ADEVĂRATĂ CARTE DE FARMECE

– În sfârșit... În sfârșit în mâinile mele... Cartea mea, această Carte pe care o aștept de ani...

În fața unei mese masive, în mijlocul camerei unde îi plăcea să stea, silueta nebuloasă mângâia paginile îngălbenite ale unei cărți de magie, cu coperta neagră presărată de stele.

– Da, farmece, cele mai puternice farmece... Toate sunt aici... Pentru mine... Pentru triumful meu... Dar e prea devreme, prea devreme încă...

Silueta închise cartea de farmece și își plimbă degetele pe deasupra. Fuiore de ceață atârnav, ici și colo, pe unde își plimbase mâinile.

– Îmi mai lipsește băiatul... Dar ar trebui să ajungă curând... O să asiste la gloria mea... O să asiste la triumful meu...

Șoaptele cavernoase făcură loc unui rânjet de gheață.

– Maestre?

– Da, Lomgo... Ce dorești?...

Silueta nu se întoarse. Scribul se înclină totuși și răspunse:

– Oamenii trimiși în Sudul Incert au venit înapoi, în sfârșit, Maestre.

– Să intre... Lomgo, credincios Lomgo... Lomgo?

– Maestre?

– Ți-ai servit bine Maestrul recuperând Cartea de la vechiul nostru prieten... N-o să te uit, nu, n-o să te uit...

– Mulțumesc, Maestre, răspunse scribul cu figură de răpitoare, retrăgându-se pentru a face loc unui grup de trei oameni cu craniul ras, murdari și obosiți, care târau după ei un băiat legat.

– Maestre, începu unul dintre ei, am găsit în deșert un copil care corespunde exact descrierii.

Silueta se întoarse și observă băiatul cu ochi verzi care tremura, trântit la pământ. Cei trei oameni întoarseră privirea.

– Imbecililor... Scuțiți-mă de puștiul ăsta... N-ați aflat ultimele vești... L-am găsit pe copil, pe cel adevărat... Singur... L-am găsit în altă Lume...

Oamenii se priviră dezamăgiți.

– Ștergeți-o, vă spun... Înainte să mă debarasez eu de prezența voastră...

Nu așteptară să repete și dispărură repede pe scară, trăgând și copilul după ei. Silueta alcătuită din umbre își concentrează din nou atenția asupra Cărții.

– În sfârșit... În sfârșit, în mâinile mele...

STRADA SARABANDEI

Sărbătorile de Samain țineau trei zile, la începutul lunii noiembrie. Tradiția cerea ca prima dintre aceste zile să fie consacrată strămoșilor și memoriei lor, care era întreținută prin vizite în cimitire și prin ascultarea politicoasă a poveștilor părinților și ale bunicilor despre vremurile apuse.

Celelalte două zile erau mult mai amuzante: toți elevii și studenții din Ys se adunau la Dashtikazar, în capitală, pentru a celebra, prin jocuri și dansuri, sfârșitul verii, așteptând nerăbdători întoarcerea ei. Cu această ocazie, ca și în timpul carnavalului în care se ardea simbolic iarna, Înaltul Magistrat îi sfătuia pe Cavaleri să fie indulgenți în menținerea ordinii în oraș.

Pentru a scăpa de vacarm, locuitorii mai în vârstă plecau la părinți sau la prieteni, la țară, și, după un foarte vechi obicei, ridicau ruguri pe coline, depănând amintiri în jurul focului, manifestându-și în același timp speranța că iarna nu va fi foarte lungă...

După ce au onorat tradiția strămoșilor în orașele lor, Guillemot, Romaric, Gontrand, Ambre și Coralie

s-au întâlnit în apartamentul lui Utigern de Krakal, tatăl gemenelor, pe care acesta l-a pus la dispoziția lor pe perioada sărbătorii, pe strada Sarabandei.

– Gontrand, ai putea să te oprești un moment? se plânse Romaric.

– Imposibil, răspunse Gontrand care zdrăngănea corzile instrumentului său, așezat pe covor, în mijlocul sufrageriei. Academia mi-a recomandat să fac game în fiecare zi.

– Atunci, du-te pe balcon, suspină Scutierul. Nu se aude nimic din ce vorbim din cauza chitarei tale!

– Nu se poate, continuă Gontrand impasibil. E prea mult zgomot afară. Și apoi, pentru informarea ta, nu este o chitară, este o țiteră.

Afară, de fapt, grupuri de tineri râdeau și se strigau urcând strada pe bună dreptate numită strada Sarabandei, mergând spre piața mare din Dashtikazar.

– Dă-i pace, interveni Guillemot, este important pentru el...

– Da, adăugă Coralie, și, cu cât își va termina mai repede gamele, cu atât mai repede o să scăpăm.

– Sunteți niște nerecunoscători! răspunse Gontrand din colțul camerei unde se retrăsese.

– Așa e, Assurancetourix, asta este! îi răspunse Romaric. Fii mulțumit că nu ești legat de un scaun ca să avem liniște!

Ambre se întoarce din bucătărie cu sendvișurile.

Gontrand renunță imediat la instrument și se alătură grupului de înfometați.

– Ia te uită, îl ironiză Romaric. Muzicianul genial nu rezistă la chemarea burții?

– De la bucătărie am auzit „a face game“ și nu „a face grame“! îl necăji Ambre.

– V-ați înțeles cu toții să mă supărați, sau ce? se enervă băiatul. Sunt singurul care muncește aici. Numai eu am dreptul să mănânc!

Coralie se apropie de el pe la spate și îl ciufuli.

– Ah, nu! Am oroare de asta!

Gontrand își aranjă părul, aruncând priviri ucigăse, dând chiar el semnalul asaltului general. Prietenii nu îi dădură pace până nu fu complet ciufulit.

– Bine, ați câștigat, mă opresc pentru astăzi, acceptă Gontrand care începu să râdă. Dar o să fie vina voastră dacă Academia de Muzică mă dă afară!

– Ne asumăm riscul, spuse Romaric.

– Oricum, conchise Coralie, nici nu mai ai mult timp să cânti: vine noaptea și se apropie ora vânătorii la Jeshtan!

În clipa aceea, se auziră bătăi în ușa de la intrarea apartamentului. Cei cinci prieteni se priviră.

– Așteptați pe cineva? întrebă Ambre.

Ceilalți făcură semn că nu. Dar Guillemot, fără ca ceilalți să-și dea seama, se albi brusc la față.

„La naiba, gândi el, numai de n-ar fi Agathe!“

Ambre deschise.

Un personaj ciudat își făcu atunci apariția: cu bustul bombat, cu capul sus și cu privirea batjocoritoare, purta o bărbuță ascuțită, iar deasupra buzelor, o mustață subțire, și era îmbrăcat cu mantie de Vrăjitor...

– Bertram! exclamă Guillemot, grăbindu-se să-iasă în întâmpinare. Dar ce cauți aici?

– O să-ți explic, promise Bertram, strângând călduros mâna lui Guillemot. Nu mă prezinți prietenilor tăi?

– Hm... da, da, sigur. Bertram, el e Romaric, vărul meu, este Scutier la Bromotul.

– Una dintre brutele alea fără creier? comentă Vrăjitorul, ridicând din sprânceană mirat și întinzând mâna lui Romaric care rămase cu gura căscată.

– Și, hm... el este Gontrand, continuă Guillemot; este din Bounic și studiază la Academia de Muzică din Tantreval.

– Un țărănoi care cântă la drâmbă, aruncă Bertram, salutându-l.

– Iar ea e Coralie, fiica lui Utigern de Krakal, continuă repede Guillemot, pentru a-l împiedica pe Gontrand să răspundă.

Bertram își fixă privirea pe Coralie și rămase interzis.

– Ce frumusețe! Permiteți-mi, domnișoară, să vă sărut frumoasele mâini!

– Nu-ți permit nimic și lasă-mi sora în pace, interveni Ambre, cu mâinile în șolduri privindu-l cu furie.

– Mmm... iat-o pe Ambre, sora... încercă să articuleze Guillemot.

– Iată o puicuță drăguță! exclamă Bertram, apropiindu-se de fata cu părul scurt. Și ce caracter are!

Bertram n-avu timp să spună mai mult. Ambre îi trase un genunchi sub pânțele, care îl îndoi pe Vrăjitor și îl aruncă pe covor, gemând.

– Bravo, Ambre! strigă Gontrand.

– Te ador! adăugă Romaric cu venerație.

– Ești nebună? Ce te-a apucat? protestă Coralie.
Voia doar să-mi sărute mâna, ca un omagiu adus frumuseții mele!

– Să înceapă prin a aduce omagii covorului, lăsa să-i scape acru Ambre, înainte de a se întoarce spre Guillemot: îl cunoști pe imbecilul ăsta?

– Trebuie să fie vorba de o neînțelegere, se apără Guillemot. Este Bertram, un Vrăjitor de la Gifdu. Nu este așa, de obicei... Mă rog, nu chiar așa! Nu înțeleg!

– Ei, vrea să ne spună ceva, cred! îi chemă Coralie care se apropie de Bertram, încă îndoit și gemând pe jos.

Tânărul Vrăjitor își ținea, de fapt, o mână între picioare, iar pe cealaltă o întindea disperat spre Guillemot. Cuvintele abia îi ieșeau din gură. Nu putea să articuleze.

– Ai dreptate, Coralie, recunosc Romaric. S-ar zice că vrea să spună ceva.

– E amuzant să vezi un vierme încercând să comunice, adăugă Gontrand.

– Cred că ar trebui să-i scurtăm suferințele și să-i ardem un picior, propuse Romaric.

– Excelentă idee, aprobă Gontrand.

– Încetați, amândoi! mormăi Guillemot, apropiindu-și urechea de buzele lui Bertram.

– Iate uită, suspină Gontrand. Bunul nostru Guillemot nu se poate împiedica să nu vină în ajutor nefericiților! Cred că banda are nevoie de un șef ceva mai energic. Ambre, de exemplu!

– Întrutotul de acord cu tine, continuă Romaric.

– Gura! făcu Guillemot. Nu aud ce spune!

– Glume... Eu... Am umor... De unde vin... se gustă glumele...

– Cere o moarte rapidă? întrebă Gontrand, plin de speranțe.

– Sau cere un notar pentru ultimele dorințe? adăugă Romaric.

Bertram se agățase de gulerul lui Guillemot, care continua să le traducă prietenilor.

– E grav... Qadehar... Înlocuiesc...

Apoi, deodată, Bertram își regăsi suflul și vocea:

– AM FOST TRIMIS AICI DE QADEHAR! LUI I S-A ÎNTÂMPLAT CEVA GRAV! M-A TRIMIS SĂ AM GRIJĂ DE TINE, ÎN LOCUL LUI!

– Și înainte? îl întrebă blând Romaric, în timp ce Guillemot se retrase, ce-ai spus?

– A FOST O GLUMĂ! DE UNDE VIN EU, SE ȘTIE DE GLUMĂ! EXISTĂ SIMȚUL UMORULUI!

VÂNĂTOAREA DE JESHTAN

– Grăbiți-vă, îi imploră Coralie, frământându-și mâinile. O să ratăm vânătoarea de Jeshtan!

– Așteaptă puțin, o liniști Gontrand. Guillemot nu este gata...

– Guillemot, urlă Coralie, care tropăia pe scară, grăbește-te!

Guillemot, sub șocul revelațiilor pe care i le făcuse Bertram, era încă așezat pe covorul din salon. O hăr-mălaie veselă urca acum din stradă, prin fereastra întredeschisă. Lângă el, Ambre și Romaric încercau să-l convingă să li se alăture, sub privirea perplexă a lui Bertram, care se ținea la distanță de fată.

– Hai, vere! Știu, nu e plăcut ce i s-a întâmplat Ma-estrului Qadehar... Dar, rămânând aici și frământându-te, nu-l ajuți și nu se schimbă nimic...

– Are dreptate, Guillemot, se amestecă și Ambre. Nu fi fraier! Este prima dată de când a început vacanța că suntem împreună. Nu strica revederea, cum a încercat să facă șmecherul celălalt de când a venit...

– Șmecherul în chestiune se numește Bertram, se hazardă Vrăjitorul ridicând un deget.

– Un nume la fel de ridicol ca și mustața și firele de păr de pe bărbia ta, i-o întoarse Ambre, acră.

– Ascultă, suspină Bertram, să încercăm s-o luăm de la început pe alte baze. Regret cele întâmplute. E felul meu de a fi glumeț și...

– Bertram are dreptate, interveni Guillemot. Ceea ce i s-a întâmplat Maestrului meu este și așa suficient de grav, pentru ca micile noastre necazuri...

– Ah, vedeți? triumfă Bertram.

– Mici necazuri, mici necazuri, ușor de zis, obiectă Romaric, fixându-l pe Vrăjitor.

– Oricum, reluă Bertram, regăsindu-și aplombul, am aici o hârtie prin care Guilda mi-l încredințează pe Guillemot. Vă place sau nu, eu...

– Știi unde poți să-ți bagi hârtia? îi răspunse Romaric, rânjind.

– Vă anunț, spuse Gontrand cu un aer placid, că domnișoara Coralie este pe cale să facă, pe scări, o sincopă.

Guillemot se hotărî.

– Bun, mormăi el ridicându-se. Nu mi-e gândul la distracție, dar merg cu voi. Și Bertram, la fel. Sunt Ucenic Vrăjitor: trebuie să mă supun voinței Maestrului meu, care dorește ca Bertram să mă apere...

– Foarte bine! spuse Bertram ridicând capul.

– Putem încerca totuși să-l suportăm, acceptă Ambre după un timp de gândire.

– Da, continuă Gontrand. Dar numai o încercare! Să zicem, astă-seară...

În aceeași clipă, Coralie, scoasă din fire, pătrunse în apartament și îl împiedică pe Bertram să reacționeze împotriva acestei idei:

– V-ați hotărât să distrugeți sărbătoarea de Samain, serios vorbind!

– Venim, venim, replică Romaric pe un ton glumeț: Guillemot a terminat cu pregătirile și nu se hotărăște dacă să lase sau să păstreze trusa de machiaj...

– Cretinule! răspunse Ucenicul Vrăjitor care nu se putu abține să nu zâmbească.

– Mi-ai luat cuvântul din gură, adăugă Bertram.

O luară la goană pe scări, toți odată, într-un zgomot infernal.

În stradă, bande de tineri alergau în toate direcțiile, strigând și râzând. Vânătoarea de Jeshtan, care inaugura prima noapte de sărbătoare, începuse! Jeshtan era, în tradiția din Ys, un gnom malefic care ataca rezervele de hrană adunate vara, pentru a trece de sezonul rece: era, deci, indispensabil să fie urmărit și împiedicat să le atace înainte de adevărata sosire a iernii...

– L-am văzut! urlă o fată. Pe acolo!

Mulțimea se mișcă în direcția ei.

– Repede, să mergem! spuse Coralie, incitată.

– Am plecat! răspunse Gontrand și începu să alerge alături de ea.

Ceilalți patru au luat-o mai încet.

– Maestrul Qadehar este închis! protestă Guillemot, furios. Nu aveau dreptul!

– Și spui, Bertram, că Guilda l-a judecat pe Qadehar ca pe un criminal de rând? întrebă Romaric.

– Da, răspunse Bertram. Vrăjitorul a decis să adopte o atitudine conciliantă. Singurul care a încercat să-i ia apărarea a fost Gérald, fostul meu Maestru. La sfârșit, Marele Maestru Charfalaq avea un aer foarte trist, dar Consiliul l-a suspendat pe Maestrul Qadehar din toate funcțiile...

– Asta nu stă în picioare! decretă Ambre. Dacă Sha este cel care se află la originea masacrului din Djaghataël, de ce nu i-a ucis pe Vrăjitorii de la Gifdu și de ce nu l-a răpit pe Guillemot?

Guillemot nu răspunse imediat. Bineînțeles, nu le povestise totul prietenilor lui; nici ce-i încredințase Agathe vara trecută în legătură cu Sha, în căutarea fiului lui dispărut, nici cuvintele misterioase ale Seniorului din Djaghataël. Cu atât mai puțin, istoria lui Yorwan, hoțul *Cărții Stelelor*!

Bertram răspunse în locul lui, dregându-și vocea:

– Datorită mie a putut Guillemot să scape! Dând dovadă de un curaj neobișnuit, eu...

– Și mie mi se pare ciudată toată această poveste, i-o tăie Guillemot, după ce îi surprinse pe Romaric și pe Ambre schimbând priviri disperate. Dar un lucru e clar, Guilda se înșală.

– Condamnându-l pe Qadehar? întrebă Romaric.

– Evident...

Agitația din jurul lor le întrerupse conversația: îl descoperiseră pe Jeshtan. Ambre, Guillemot, Bertram și Romaric se lăsară antrenati și se amestecară cu ceilalți adolescenți din Ys, care alergau pe străzi.

Curând, în marea piață din Dashtikazar, luminată de sute de torțe în seara aceea, un grup de fete urla de fericire, agitând manechinul unui gnom care se strâmba.

— Puah! făcu Coralie, nemulțumită. Au avut noroc, asta este tot.

Micul lor grup se afla în jurul unei fântâni în formă de scoică uriașă sculptată în marmură, pe o latură a pieței.

Se alăturară în cele din urmă cortegiului și se cățără până la Palatul Magistraturii, care era în același timp și primăria din Dashtikazar, și prefectura Țării de Ys. Acolo, sub privirile amuzate și binevoitoare ale Cavalerilor, fetele care puseseră mâna pe un Jeshtan de paie și de pânză trecuseră o coardă în jurul gâtului sperietorii și o spânzurară de un felinar. De peste tot, se auzeau urale și aplauze.

Imediat, Cavalerii aruncară tinerilor adunați în jurul palatului măști și alte manechine înfricoșătoare. Toți cei care doreau le prindeau și plecau pe străzi arborându-le sau spânzurându-le. La miezul nopții, ele trebuiau agățate de felinarele din oraș, unde rămâneau atârinate până la sfârșitul sărbătorii de Samain, pentru a avertiza spiritele rele cu privire la ce le aștepta, dacă s-ar fi aventurat în Țara de Ys!

Gontrand împodobise un cap de câpcăun din carton presat și se amuza, spre marea plăcere a Coraliei și a lui Romaric, sub privirile condescendente ale lui

Bertram, spreriind copiii mai mici care Țopăiau în varmacul general. Ceva mai departe, în spatele lor, Ambre îi ținea companie lui Guillemot. Ucenicul nu reușea să se smulgă din tristețe.

– O să se aranjeze, încercă să-l asigure prietena lui. Toată lumea știe că Maestrul este un om excepțional. Ancheta comisiei îl va disculpa.

– Nu e numai asta, suspină Guillemot.

– Dar ce mai e, atunci?

– Este că... răspunse Guillemot care ezita să i se confeseze lui Ambre. Este că viața mi se pare extraordinar de complicată din seara aniversării unchiului Urien! Niciodată n-am mai leșinat...

– Nu e nimic de făcut. Dar este adevărat că multe s-au schimbat după asta! Și nu numai pentru tine...

– Ce vrei să spui?

– Vreau să spun, ezită Ambre, după ce aruncă spre el o privire, în fine, aș vrea să vorbesc despre... Nu, las-o baltă.

– Vrei să spui despre visele pe care le evoci în scrisorile tale? Întrebă naiv Guillemot, care nu observase încurcătura fetei.

– Nu. Poate, da, puțin!

– Și atunci?

– Să vorbim mai bine mâine. Mi-ar plăcea să mă bucur de seara asta! E bine, așa, amândoi... ei... adică împreună cu toții, nu? Cu toată prezența gărzii tale de corp atât de pretențioase!

– Bertram e foarte haios, crede-mă. Dă-i o șansă! Dar e adevărat, ai dreptate, stric sărbătoarea cu figura mea de înmormântare. Haide, să-i găsim pe ceilalți.

Îi luară pe Coralie și pe Bertram, care se îndepărtă rapid de fată de cum o zări pe Ambre, apoi micul grup alergă și-i întâlniră pe Romaric și pe Gontrand, în momentul când aceștia agătau o mască de un felinar.

Se apropiară de uriașul panou care conținea sute de pietricele albe. Luară fiecare câte una și își scriseră numele pe ea, cu o cerneală care nu dispărea în flăcări. Aruncară apoi pietrele peste jar: dacă focul nu le spârgea și a doua zi le găseau intacte, era un semn bun pentru anul care venea! Tânărul Vrăjitor se pare că se prinse în joc și nu făcu nici o remarcă dezagreabilă.

Fură strigați de tinerii din Krakal, care le recunoscură pe Ambre și pe Coralie și mica bandă se alătură un timp grupului. Merșeră apoi în liniște pe plajă, Bertram urmându-i mai în spate, fericiți de a se afla împreună.

Când umezeala nopții îi pătrunse, deciseră să se întoarcă acasă, în centrul orașului, unde goliră mai multe pahare cu corma, berea ușoară cu miere de Ys.

Coralie, Romaric și Gontrand ciocniră cu Bertram, care se lansă într-un discurs înflăcărat, prin care dovedi că dorea cu adevărat să devină prietenul lor.

– Dacă vrei să fii prieten cu Romaric, îi mărturisi Gontrand, evită s-o privești pe Coralie așa cum ai făcut-o și încearcă să nu-i dai prea des târcoale...

Bertram, în șoaptă, se apără de a fi avut astfel de gânduri, dar roși ușor. Apoi, Ambre și Guillemot li s-au alăturat și au flecărit despre toate și despre nimic, așteptând să fie destul de obosiți pentru a se strecura în sacii de dormit.

O PREVESTIRE REA

– Sforăi ceva de groază, Bertram, exclamă Ambre strecurându-se afară. Asta e! Enervant și ziua, și noaptea!

– Eu nu sforăi, spui prostii, i-o întoarse Vrăjitorul cu o voce adormită, înfășurându-se în pătura pe care i-o dăduseră.

– Da, Bertram, sforăi, confirmă Guillemot, care puna pe masă bolurile pentru micul dejun.

– Sus din scutece! insistă Romaric care supraveghea cratița cu lapte de pe plita electrică. Afară e foarte frumos!

Guillemot trase perdelele și soarele intră în valuri în camera mare unde dormiseră cu toții, pe saltele puse direct pe jos. Gontrand, Bertram și Coralie mormăiră și își ascunseră capul de lumină. Ambre, în pijama ei roșie, sări în picioare și împărți lovituri de picior leneșilor.

– Luați, pseudovrăjitor, asta este pentru sforăiturile de azi-noapte! Și asta pentru zdrăngăneala la

chitară, Gontrand! Și ție, drăguțo, pentru toate clipele pe care mi le-am petrecut topăind în fața băii!

– Termină, Ambre! N-ai nici un haz!

Ambre se așează la masă cu Romaric și cu Guillemot.

Ceilalți nu întârziară să se scoale, la rândul lor, miorlăind și văicărindu-se că au fost treziți prea brutal.

– Care este programul de astăzi? întrebă Coralie câscând.

– Astă-seară avem dansuri în jurul focului din piața mare, răspunse Romaric înmuind o lingură în cana de ciocolată.

– Azi după-masă, continuă Guillemot, care se lupta cu o enormă tartină cu Nutela, azi sunt jocuri de îndemânare pe stadion!

– Și dimineată? interveni Bertram scărpinându-se pe obraz.

– Dimineată trebuie să ne căutăm pietrele pe plajă, aminti Ambre privindu-l cu un aer disperat pe Guillemot care avea degetele pline de Nutela.

– În cazul ăsta... Prima la baie!... strigă Coralie dând să se ridice.

– Nici gând, urlară ceilalți patru, abandonându-și treburile și repezindu-se la ea.

Doar Bertram rămase la masă, siderat.

După ce se îmbrăcară, părăsiră apartamentul și o luară pe drumul spre plajă.

Străzile înguste și sinuoase erau întunecoase: casele aflate de-o parte și de alta aveau patru sau cinci etaje, iar soarele nu era destul de sus pe cer ca să poată lumina pavajul de granit.

Ajunseră cu ușurință pe plaja care acoperea o parte din golful în fundul căruia de întindea Dashtikazar. Era încă devreme pentru elevii și studenții care petrecuseră până târziu în noapte și care mai dormeau.

Banda se îndreptă spre focul care încă fumega din loc în loc. Cu ajutorul crengilor răspândiră cenușa fierbinte pe plajă, apoi începură să-și caute pietrele. Coralie fu prima care o găsi pe a ei, chiar alături de cea a lui Bertram.

– Pietricica mea este intactă! exclamă ea bucuroasă.

– Și a mea, la fel, adăugă Bertram arătându-i-o zâmbind. Este un semn!

– Un semn? întrebă Romaric cu voce de gheață.

– Ei bine... bâlbâi Bertram care în ajun, înainte de a se culca, văzuse bustul lui Romaric și conchisese că, în cazul unei confruntări fizice, nu era deloc la adăpost. Este un semn de noroc! Pentru mine! Că mi-am găsit piatra intactă!

– Am găsit-o și eu, spuse Guillemot suflând asupra pietrei pe care o ținea în mână, pentru a o curăța de cenușă.

– A mea s-a spart, spuse Ambre, nefericită.

Se adunară fără un cuvânt în jurul fetei care strângea între degete o bucată de piatră, pe care se putea citi jumătate din numele ei.

– Nu-i nimic, încercă s-o consoleze Guillemot.

– Ba da, e grav, răspunse Coralie pe un ton disperat. Nu-ți dai seama!

– Are dreptate, este un semn rău, spuse Ambre cu voce gravă.

Văzându-și sora atât de dezamăgită, Coralie se îndreptă cu pas hotărât spre coșul din care își luaseră pietrele în ajun. Alese una frumoasă, scrisese pe ea „Ambre” cu stiloul care atârna de o panglică și i-o întinse:

– Ține. Acum avem cu toții câte o Piatră Albă întreagă.

Ambre o privi pe Coralie cu recunoștință și o sărută afectuos. Apoi, se strădui să zâmbească și acceptă piatra cea nouă, aruncând-o în cenușă pe cea veche, crăpată de foc.

– E foarte bine să procedezi așa, aprobă Bertram care prinse ocazia să se arate amabil cu ea. În cele din urmă, nu este decât o piatră.

Ea îi mulțumi și, împreună, se întoarseră în oraș.

– Atunci, cum e cu visele? o întreabă Guillemot pe Ambre, în timp ce erau din nou singuri, mergând în spatele celorlalți, în direcția stadionului unde se desfășurau jocurile de îndemânare, care marcau a doua zi de sărbătoare.

– Oh, știi, am spus totul în scrisorile mele, răspunse Ambre, după un moment de tăcere. De când m-am întors din Lumea Incertă, am vise ciudate.

– Des?

– Aproape în fiecare noapte.

– Și sunt mereu aceleași vise?

– Da și nu. De fapt, visez întotdeauna o pădure imensă. Apoi, visul se schimbă. Uneori, sunt urmărită de animale care seamănă cu niște mistreți, dar cu capete de câini. Alteori, călăresc în spatele unei femei

cu părul lung și cu ochii verzi. Sau, altă dată, sunt întinsă pe un pat tare și aud un cântec care mă adoarme... Cel mai neplăcut este că, în visele acestea, am impresia că am trăit totul cu adevărat. În timp ce, în realitate, n-am fost niciodată în pădurea aia și n-am întâlnit-o niciodată pe acea femeie!

Guillemot rămase perplex.

– Nu știu ce să spun, Ambre. Poate că totul este legat de faptul că ai suportat greu călătoria prin Poarta Lumii a Doua, așa cum a spus deja Maestrul Qadehar... Amintește-ți durerea de cap și dorința de a dormi când ai ajuns în Lumea Incertă!

– Nu pot s-o uit, mormăi Ambre. Nu mai departe de luna trecută, zăceam în pat cu aceeași durere de cap! Apropo, mulțumesc că mi-ai scris.

– Oh, era firesc. Trebuie să ne încurajăm în momente dificile! Doar suntem prieteni, nu?

– Da, suntem prieteni, spuse Ambre mușcându-și buzele. Urmă un moment de tăcere. Apoi, fata reîncepu să se plângă:

– Recunoaște, eu am fost singura care m-am îmbolnăvit anul acesta. Sunt singura care am suferit după călătoria noastră în Lumea Incertă! Și tot eu sunt singura care, astăzi, mi-am găsit Piatra Albă spartă...

– Cea pe care ți-a dat-o Coralie nu e frumoasă? întrebă Guillemot care nu voia s-o lase să devină din nou melancolică.

– Ba da... răspunse ea străduindu-se să zâmbească. Să zicem că merge!

– Nu vrei să vorbești cu Bertram despre visele tale? Totuși, este un Vrăjitor! Poate are vreo idee.

– Nu, refuză Ambre dând din cap. Nu pun la îndoială priceperea lui Bertram, dar... prefer ca asta să rămână între noi. Ca un secret.

Și ridică spre el ochii mari, albaștri.

– Cum vrei... șopti Guillemot, dintr-odată confuz și destul de stânjenit.

Se întâlniră cu prietenii în fața unui bazin, pe suprafața căruia pluteau mere foarte mari.

– Dacă cineva poate să apuce unul cu dinții, înseamnă că va reuși în tot ce va întreprinde în anul următor! anunță Coralie descoperindu-și dinții de un alb strălucitor.

Își puse mâinile la spate și porni la vânatoare de mere. Respira, sufla, făcând bulboane mari. Tinerii adunați în jurul bazinului se amuzau pe seama ei, în timp ce prietenii o încurajau. În cele din urmă, Coralie se îndreptă, cu capul înainte, șiroind de apă, și cu dinții înfipti într-un măr care aproape că o sufoca.

– Bravo, Coralie! o felicită sora ei.

– E rândul tău, Bertram, comandă Romaric.

– Eu? De ce eu? se miră Vrăjitorul.

– Vreau să verific ceva.

– Să verifici ce anume? întreabă Bertram suspicios.

– O să vezi... Hai, sau ești neîndemânatic?

Atins, Bertram își puse mâinile la spate și își încercă norocul și el, în huiduielile unora și încurajările altora. Apucă și el un măr pe care îl mușcă, înainte de a adopta o atitudine victorioasă.

– Nu mai vrea nimeni să-și încerce norocul? întreabă Bertram, ștergându-și fața cu un prosop pe care i-l întinsese un băiat de lângă bazin.

– Nu, mulțumesc, răspunse Gontrand. Nu vreau să mi se facă frig!

– Spune, mai bine, că nu vrei să-ți uzi părul! îl tachină Coralie ciufulindu-l.

– Ah, nu! exclamă Gontrand aranjându-și pletele. Nu începe iar!

Guillemot îl ciufuli din nou și Gontrand o luă la fugă protestând, urmat de prietenii. Bertram îl apucă pe Romaric de mânecă.

– Ce-ai vrut să verifici, cu chestia cu mărul?

– Că nu ne porți pică, răspunse calm băiatul, înainte de a scăpa și de a o lua la fugă după ceilalți.

AMBRE VEDE ROȘU ÎN FAȚA OCHILOR

Mai târziu, când noaptea începea să alunge lumina celei de a doua zile de sărbătoare, gașca se găsea lângă focul înălțat în centrul pieței mari.

În timp ce muzicanții se încălzeau pe estradă, Ambre și Coralie, sub privirile batjocoritoare ale lui Bertram, îi arătau câțiva pași lui Romaric, care mai tot timpul voia să învețe să danseze.

Apoi, se desfătară cu fripturi pe care Cavalerii le frigeau în niște frigări uriașe.

Cum începu sărbătoarea, Ambre îl trase pe Guillemot în mijlocul dansatorilor și nu-l mai slăbi. Pentru a evita să fie ales, cum se întâmpla de obicei, de o domnișoară nu tocmai frumoasă, Gontrand decise să aleagă una pe gustul lui. O descoperi în cele din urmă pe fericita aleasă, făcură la început câteva glume, apoi o aduse în grup și, în cele din urmă, o trase pe ring, unde se dansa un dans legănat. Coralie se pomeni dintr-odată singură cu Bertram și Romaric.

– Ce noapte minunată! exclamă ea așezându-se pe marginea fântânii în formă de scoică și lăsându-și privirile să hoinărească printre stele.

– Da, o noapte foarte frumoasă, reluă Bertram, care chiar regreta că Romaric este cu ei...

– Adevărat, foarte frumoasă! spuse și Romaric, care îl blestemă pe Maestrul Qadehar că a impus prezența acestui Vrăjitor pe care încă ezita să-l clasifice printre indivizii caraghioși sau printre cei periculoși. De fapt, Bertram, este adevărat că Vrăjitorii depun un jurământ de celibat?

– Exact, răspunse Bertram reticent, ridicând din sprâncene. Dar a rămâne celibatar nu înseamnă să nu poți avea o prietenă! adăugă el aruncând o privire către Coralie.

Romaric mormăi ceva despre oamenii care se ascund în spatele cuvintelor, dar nu spuse nimic mai mult. O liniște apăsătoare se lăsă, întreruptă dintr-odată de o siluetă care se ivi de pe o străduță.

– Bună seara tuturor! Guillemot nu este cu voi? Îl caut peste tot de ieri!

– Agathe? se miră Coralie.

Era chiar ea. Era îmbrăcată într-un costum fermecător și, pentru prima oară, era machiată cu gust. Romaric o privi, ca și cum n-ar mai fi văzut-o până atunci.

– Thomas nu e cu tine? întrebă el într-un târziu.

– Thomas, Thomas... răspunse ea cu o mutră contrariată, de ce îmi vorbiți mereu de Thomas? Nu sunt măritată cu el, din câte știu!

Romaric se întrebă de ce până atunci nu observase că Agathe era mult mai frumoasă.

– Nu m-am prezentat, începu Bertram, făcând un pas înainte și înclinându-se ușor: Bertram, Vrăjitor din Guildă și prieten cu Guillemot.

Agathe îl studie circumspectă, apoi, convinsă că are de-a face cu un Vrăjitor adevărat și că nu este o glumă a bandei, ridică privirea și îi întinse mâna. Bertram o luă imediat și i-o sărută.

– Ce bărbat galant sunteți, Bertram!

– Ce mojić! răspunse Coralie, supărată că nu se afla ea centrul atenției Vrăjitorului.

Lui Romaric îi veni inima la loc.

– Bertram e un mare Vrăjitor, preciză el imediat pentru Agathe. I-a salvat o dată viața lui Guillemot.

– Danseaza cu Ambre... murmură Agathe, cu figura întunecată.

– Ei, da, Ambre... repetă ca un ecou Bertram, pe același ton, cu o grimasă care amintea de lovitura pe care o primise în ajun.

– Oh, dar ce contează! decisese Agathe. Oricum, nu am nici un gând rău... Voiam doar să pâlăvrălesc cu Guillemot. Nu sunt căsătoriți...

– Dacă pot să-ți dau un sfat, se hazardă Romaric, păzește-te. O cunosc bine pe Ambre, și în nuanțele frazei „nu vreau decât să-i vorbesc“ nu se regăsește stilul ei...

– Aș spune chiar că surorii mele îi scapă palma destul de ușor când vine vorba despre Guillemot! adăugă Coralie.

Coralie făcea aluzie la seara aniversară a unchiului Urien, când Ambre a pocnit-o pe fată în fața tuturor. Agathe îi ignoră remarca.

– Bună seara, spuse ea și se întoarce pe călcâie.

Se îndreptă spre mijlocul pieței și îl reperă pe Guillemot în mulțimea de dansatori.

– Ar trebui s-o urmărim, propuse Romaric. După părerea mea, o să se termine rău.

– Nostim! exclamă Coralie. Ador când sora mea se înfurie!

– Dar, spune-mi, se neliniști Bertram stupefiat, Guillemot este un mare curtezan, nu?

– Oh! E ceva recent, îl corectă Romaric. Și, pentru a fi mai exacti, fetele sunt cele care umblă după el...

– Ce noroc! gemu Bertram. Îi cunoști secretul?

– Oh, nimic mai simplu, îl ironiză Romaric. Prinzi câțiva Gommoni, pui la pământ doi sau trei Orki, distrugi palatul caidului din Lumea Incertă și este suficient ca să faci impresie... Alte întrebări?

Bertram se abținu.

În timpul acesta, Agathe se îndreptă spre Guillemot și strigă „Uhu“, făcându-i semne cu mâna.

– S-ar zice că este Agathe! se miră dintr-odată Ambre, care se opri din dans văzând-o pe fata înaltă care se apropia.

– Ea e, recunosc Guillemot, cu moartea în suflet.

Și, iată. De ce se temea mai mult, se întâmplă! Își dădu seama că nu se afla întotdeauna în posesia formulei cu care să se ascundă sub pământ, dacă ea ar exista cu adevărat... Își promise să rezolve această lipsă, dacă va ieși viu din această înfruntare.

– Ce cauți aici?

– Am venit să-i spun bună seara lui Guillemot, răspunse Agathe, fără să-i dea prea mare atenție

și adresându-se băiatului cu un zâmbet bucuros. Salut, Guillemot! Ce-ai mai făcut de când nu ne-am mai văzut?

– De când nu v-ați văzut? Care văzut? se sufocă Ambre.

– Hm, adică... se bâlbâi Guillemot.

– Ei bine, da, ne-am văzut ultima oară la Troil! spuse Agathe, fără să țină seama de privirile îngrijorate pe care Ucenicul i le arunca. Știi, Guillemot, îmi place enorm camera ta!

Ambre pâli și-l privi pe Guillemot cu ochii umeziți de lacrimi. Apoi se întoarse ușor spre Agathe cu o privire ucigașă.

– Te rog, nu fi proastă! interveni Guillemot. Agathe doar a trecut să mă vadă. Și a citit benzi desenate!

– Tu! șuieră Ambre printre dinți cu atâta furie, încât Agathe închise ochii și se dădu un pas înapoi. O să te sugrum!

Ambre se îndreptă spre rivala ei, cu ghearele scoase.

– Guillemot, urlă Agathe în plin haos al balului, stupefiată de reacția lui Ambre. Fă ceva! O să mă omoare!

Ambre ricană și Agathe își luă picioarele la spinare.

– Ambre, nu! strigă Guillemot văzând-o pe fată că se grăbește să se ia după Agathe.

Începu să fugă după fete.

– Ce te-a apucat? strigă Romaric văzându-l pe vărul său trecând în trombă pe lângă el.

– Ambre! Vrea s-o sugrume pe Agathe!

Romaric se luă după el, urmat de Bertram și de Coralie. În trecere, îl smulseră pe Gontrand de la brațul partenerei sale și, în două cuvinte, îi explicară situația.

– Iubirea, asta e! comentă Coralie, radioasă, alergând alături de Romaric.

– E o nebunie furioasă, da, mormăi Scutierul.

– Dar ce l-a apucat? se sufocă Gontrand, furios că și-a abandonat partenera într-un asemenea mod.

– Doar acum... numai acum ați observat... că fata asta e nebună de legat? spuse Bertram care abia mai respira.

Urmărirea îi purtă pe străduțe din ce în ce mai întunecoase. Depășiră curând ultimele case din Dashtikazar și ajunseră chiar în mijlocul landei.

– Pe aici! îi îndemnă Guillemot.

Își întâlniră prietenii și mai alergară câteva minute prin hățișuri, îndrumați, din fericire, de haloul luminos al lunii. Dintr-odată o auziră pe Agathe urlând.

– Prea târziu! gemu Gontrand. Ambre e pe cale s-o distrugă.

Apoi, veni rândul lui Ambre să urle.

– În orice caz... observă Bertram fără suflare, Agathe lasă impresia că-și... apără... scump viața...

Ajunseră în mijlocul unui cerc de iarbă arsă. Se opriră brusc. Bertram și Guillemot se priviră.

– S-ar zice... suspină tânărul Vrajitor, că e un ring de dans...

– Pentru Korrigani! confirmă Guillemot aruncând în jur priviri neliniștite. Repede, să vedem!

N-avură timp să facă nici o mișcare: un laț căzu peste ei și, imediat, o mulțime de mâini în formă de lăbuțe de pisică începură să-i înfășoare cu grijă.

PRINȘI ÎN CAPCANĂ

– Guillemot! Fă ceva! începu Coralie să strige, înainte ca un Korrigan să-i pună un căluș mare în gură.

Ucenicul era în imposibilitatea de a răspunde sau de a acționa. Ca și Bertram, Romaric, Gontrand, Agathe și Ambre, avea mâinile și picioarele legate, gura îi era acoperită cu o bucată mare de pânză! Ce ar fi putut face un Vrăjitor incapabil să cheme, cu vocea sau prin gesturi, magia capabilă să-l salveze? Guillemot, redus la neputință, ca și Bertram, care își rotea ochii furios, trebuia să se mulțumească să asiste la propria lor răpire de către micuțul popor al Korriganilor.

Korriganii existau în țară înainte de venirea oamenilor. Altădată, înainte ca furtuna să smulgă Ys din coastele Bretoniei, ca să o arunce între Lumea Reală și Lumea Incertă, Korriganii bântuiau landele bretonne.

Asta se întâmpla înainte ca oamenii din Lumea Reală, uitând Pactul Străvechi, să-i hăituiască și să-i alunge pe cei care erau altfel decât ei; înainte de a

dezamăgi lumea în care trăiau, pentru ca, în cele din urmă, să rămână singuri.

În schimb, coabitarea oamenilor cu aceste trei rase străvechi n-a pus niciodată probleme în Ys, pe de-o parte, pentru că locuitorii Țării de Ys, care trăiau în armonie cu o natură în care omul era considerat o simplă creatură printre celelalte, nu avuseseră niciodată ideea să extermine un popor pentru a-i lua locul – spre deosebire de felul în care s-au purtat cu Indienii cei care au colonizat America.

Pe de altă parte, pentru că oamenii și Korriganii aveau puține ocazii să se întâlnească. Korriganii, care se mulțumeau cu teritoriile din landă, dansau noaptea sub clar de lună, iar ziua petreceau și se distrau în grote.

Astfel, contactele dintre oameni și Korrigani erau rare. Înaltul Magistrat din Dashtikazar care se întâlnea din când în când cu Kor Mehtar, regele Korriganilor, și Marele Mag din Gifdu primeau uneori cereri de împăciuire din partea Korriganilor, care, uniți ca degetele unei mâini atunci când era vorba de distracție, erau incapabili să se ocupe de un subiect serios.

În timp ce oamenii care se aflau în landă în momentul și în locul nepotrivit nu prea gustau simțul umorului foarte special al micului popor, care îi obliga, de exemplu, să danseze toată noaptea, să inventeze cuvintele unui cântec sau să-l facă să râdă pe rege cu o glumă bună. În schimb, își primeau recompensa pentru performanță, în general, o pungă plină cu monede de aur, dacă se arătaseră convingători, sau o cocoasă în spate, în caz contrar.

Un hangiu din Dashtikazar reușise să-și cumpere hanul datorită Korriganilor. Reușise să-i facă să râdă imitându-l, punându-și un sac rupt pe cap, pe Charfalaq, Maestrul Guildei. Povestea averii sale a făcut înconjurul țării. Un tip invidios, care încercase să obțină același lucru, se întorsese acasă cu un braț aproape cu o jumătate mai scurt decât celălalt! De atunci, aproape nimeni nu mai îndrăznise vreodată să-și încerce norocul și orice întâlnire cu un Korrigan era întâmplătoare!

Ceea ce nu-i împiedica pe elevii din Ys, în numele culturii generale și din politețe față de singurii lor vecini, să învețe de foarte timpuriu korrigani, limba Korriganilor, mult mai complicată decât ska, limba care se vorbea în Lumea Incertă.

Korriganii erau scunzi (măsurau între șaizeci și nouăzeci de centimetri), sfrijiți și zbârciți. Nu erau cine știe ce puternici și reușeau să ducă în spinare, fără să obosească, un câine mare, pe o distanță de câțiva kilometri.

Aveau pielea închisă la culoare și erau foarte păroși. Adesea, își împleteau părul sau îl ascundeau sub palării mari. Nasturi de aramă le străluceau pe vestele negre. Un pantalon de catifea neagră, bufant, și niște saboți de fier completau ținuta lor vestimentară.

În sfârșit, purtau pe frunte două cornițe și în josul spatelui aveau o codiță tremurătoare. În ce privește mâinile lor, acestea semănau cu labele unei pisici.

Guillemot, Romaric, Gontrand, Ambre, Coralie, Agathe și Bertram, fiecare cărat de doi Korrigani, unul ținându-i de picioare și celălalt, de brațe, fură

târâți prin landă, sub privirile amuzate ale Lunii. La capătul unui marș care păru tinerilor interminabil, răpitorii făcură o haltă la picioarele unei coline, în vârful căreia se înălța un dolmen.

Conducătorul grupului Korriganilor se apropie de unul dintre stâlpii de piatră care susțineau imense dale de granit. Apăsă cu mâna pe un semn pictat în roșu, desenat pe o latură. Guillemot, care îi studia fiecare gest, nu recunoscă acest semn. Conducătorul mormăi apoi câteva cuvinte în korrigani. Ucenicul nu pricepu chiar nimic. Imediat, urmă un zgomot îngrozitor și pământul se desfăcu la picioarele stâlpului, descoperind o scară de piatră. Coloana se scufundă.

Pătrunseră sub pământ într-o galerie strâmtă care mirosea a ciuperci și a lemn putred, la lumina unei torțe din pin, care fusese aprinsă de ghidul lor.

Guillemot, legat fedeleș de cei care îl purtau, încercă o ultimă tentativă de a se dezlega. Zadarnic. Îi era ciudă pe Ambre. Ce i-o fi venit de a vrut s-o sugrume pe Agathe? Cele două fete ar fi putut foarte bine să-și ceară explicații țipând una la alta, aruncând una în alta cu ce le venea la mână, dar în mod rezonabil! Ambre și Agathe pocnindu-se și trăgându-se de păr, iată ce s-ar fi putut întâmpla! Nici el n-ar fi reușit să evite strigătele și reproșurile, dar, cel puțin, n-ar fi ajuns în această situație, în inima regatului korrigan, legați și cu căluș în gură...

Lui Guillemot nu-i era frică, dar se temea că o să suporte gustul pentru farse al micuțelor ființe. Măcar dacă i-ar fi dezlegat mâinile!

Nimeriră într-o grotă imensă. Castelul din Troil ar fi putut încăpea în întregime înăuntru! Mii de licurici, ținuți în borcane, în fundul nișelor săpate chiar în stâncă, luminau pereții care picurau din cauza umidității.

La diferite înălțimi, platforme, pasarele și scări de lemn permiteau accesul în nișe. Zeci de Korrigani erau așezați pe platforme, cu picioarele atârinate în gol, râzând și pălăvrăgind. Peste tot, de altfel, se aflau cu sutele în jurul meselor grosolane, bând, mâncând și cântând cântecele vesele.

Unii se jucau: aici, aruncau, cu o catapultă o minge într-un coș; colo, împingeau suflând din răputeri o bilă de lemn în terenul adversarilor; mai încolo, un curajos încerca, în aplauze, să-și țină echilibrul pe o punte instabilă. Grota răsuna de râsete și de strigăte.

„S-ar zice că e stadionul din Dashtikazar, în zi de Samain“, gândi Guillemot, asurzit de vacarm.

Traversară grotă în indiferența totală a celorlalți, fără ca nimeni să-și părăsească activitatea. Odată ajunși în fundul grotei, îi puseră pe jos, chiar pe pământ, apoi le scoaseră legăturile și călușurile. În timp ce-și reveneau, mai mult sau mai puțin, masându-și încheieturile maltratate, Guillemot și Bertram schimbă o privire. Korrigani o să aibă exact ceea ce au dorit!

– *Ori domnii Vrăjitori își lasă obiceiurile acasă, ori regrete amare curând îi apasă!*

Cei șapte tineri ridicară ochii. Cocoțat pe un tron tăiat dintr-o stâncă enormă, un Korrigan îi măsura cu un aer hâtru.

Coroana de aur pe care o purta pe cap nu lăsa nici un dubiu asupra identității lui: se aflau în fața lui Kor Mehtar, regele Korriganilor, suveran autoritar și magician redutabil.

Regele izbucni într-un râs copilăros și reluă, tot în korrigani, limba poetică și complicată a poporului landelor:

– *Micuți prieteni din Dashtikazar*, exclamă el deschizând brațele,

Aduși la noi de hazard!

Fiți bineveniți la Bouléagant,

Palatul regelui Korriganilor!

Kor Mehtar făcu un semn cu mâna și un grup de Korrigani plecă bodogănind de la masa la care tocmai se pregăteau să mănânce. Apoi, regele invită banda să se așeze.

– La naiba! zise Agathe, dezgustată, respingând un os pe jumătate ros.

– Asta nu înseamnă că trebuie să-l trimiți altora, mormăi Ambre, aruncându-i o privire veninoasă.

Dar nu avură îndrăzneala să continue disputa. Din cauza lor, erau prizonierii Korriganilor. Nu prea era momentul să se certe...

Ambre era calmă, aproape pasivă. Era incapabilă să spună de ce reacționase atât de violent împotriva rivalei sale. Tot timpul drumului i se păruse că este altă persoană. Această senzație nu-i era necunoscută. De fiecare dată când îl știa pe Guillemot amenințat, ceva o împingea să reacționeze astfel. Să fie iubire? Simți o ușoară durere de cap.

Regele dădu câteva ordine. Korriganii bodogă-niră curățând masa, apoi aduseră niște învelitori.

— Dacă lucrurile merg rău, nu ne putem apăra cu asta, mormăi Romaric observând lingura mare de lemn pe care i-o dăduseră odată cu un pahar și o farfurie.

— Ce este de făcut, Guillemot? întrebă Ambre masându-și tâmplele.

— Așteptăm, răspuse el. Pentru moment, lasă impresia că sunt în toane bune. Cu puțin noroc, o să ne lase dacă le onorăm masa...

— Părerea mea era să ne folosim puterile și să o ștergem de-aici, sugeră Bertram coborând vocea.

— Nu l-ai văzut pe Kor Mehtar? obiectă Ucenicul. A priceput imediat că aparținem Guildei și n-a lăsat impresia că s-a speriat. Peste tot se vorbește că este un mare magician... Nu, cred că trebuie să așteptăm... Să vedem ce întorsătură iau lucrurile și să ne purtăm ca niște invitați politicoși.

Se aduseră mari carafe de vin, din care le umplură paharele de cositor. Apoi, serviră o tocană groasă și arsă. Korriganii se urcaseră pe masa ca să-i servească, iar saboții lor mici de fier sunau pe lemnul tare al mesei.

— Vinul este delicios, aprecie Gontrand pocnind din limbă. Are gust de smochine.

— Ce-o fi înăuntru? se neliniști Coralie aplecându-se deasupra farfuriei umplute cu o mâncare deloc apetisantă.

— N-ai decât să guști, îi răspuse Romaric adâncindu-și lingura în propria-i farfurie și ducând-o la

gură. Puah! făcu imediat strâmbându-se îngrozitor și roșindu-se la față: lăsați-o baltă, are gust de mucegai și, pe deasupra, mai este și îngrozitor de piperată!

Pe tronul lui, Kor Mehtar părea că se distrează de minune.

– Korriganii ăștia sunt incorigibili, suspină Guillemot. Sunt amabili și cruzi în același timp. Vinul e delicios și mâncarea infectă. Asta înseamnă pentru ei simțul umorului...

– Ei bine, pe mine, se burzului Bertram, care gustase și el din amestecul infam, asta nu mă amuză deloc! N-am mâncat niciodată ceva mai dezgustător! Nici măcar la Gifdu! Este o rușine, o jignire, un afront!

În fața aerului lor distrus, regele exclamă, vesel:

– *Deci, dragi amici*

Sunt eu un păcălici?

Și, nu-i așa, că-n farfurie și-n pocal

V-am dat un prânz regal?

Roșu de indignare, Bertram se ridică și îl străfulgeră pe Kor Mehtar cu privirea.

– Nu fi idiot! îl imploră Guillemot. Așază-te!

Bertram, decis, luă cuvântul cu violență, înainte de a se încurca în limba complicată a Korriganilor și să se bâlbâie:

– *Kor Mehtar, bătrâne,*

nu e chiar rău, pe bune,

să faci astfel de glume

dacă ai invitați...

– *Și pentru mine-i dificil*

Să-mi aud limba minunată

stâlcită de un imbecil! spuse regele care își pierduse zâmbetul.

– *Iertați-l, Maiestate*, interveni Guillemot ridicându-se la rândul lui, în timp ce Bertram, descumpănit, se făcea tot mic sub privirile severe ale lui Ambre și ale lui Romaric. *Korrigani este una din limbile minunate...*

– *Tu, fiule, ce adevăr grăiești*

Și ca un Korrigan vorbești,

Prezintă-ți tovarășii

Și, spune-mi, cine-mi sunt oaspeții?

– *De sus cu toții venim*, începu Guillemot, străduindu-se,

Iar pe prost Bertram îl numim.

– Dar eu... se supără Bertram, înainte ca Ambre să apuce să-i dea un picior.

– *Una drăgălașă, alta chiar frumoasă*

Coralie și Ambre, gemenele noastre, continuă Guillemot care transpira din plin în efortul lui de a vorbi korrigani.

Gontrand este cel înalt și brun,

Romaric e vărul meu bun.

Agathe...

– *...Seamănă cu un castravete*, nu se putu abține Ambre să nu-i sufle.

– *Ei... ea este cea fără plete*, conchise Guillemot ștergându-și fruntea.

În ce mă privește, sire,

Sunt Guillemot, întru a voastră cinstire.

– *Guillemot, spui tu,*

Ucenicul celebru? insistă regele cu un zâmbet care-i lumina fața întunecată, acoperită de păr.

Ai zice

Că voi avea o zi ferice!

Făcu un semn mai multor Korrigani să pună capăt jocului și să se apropie de ei.

Cei șapte prieteni se priviră cu un aer îngrijorat.

PROVOCAREA

– *O, stăpâne înțelept, îndrăzni Guillemot,
nu pricep:*

*de ce regele zice
că va avea o zi ferice?*

– *Fără să vreau prinsei în laț
un șmecher foarte căutat, îi explică regele laconic.*

*Știu eu pe cineva,
care mâine,*

*Nebun de bucurie,
m-ar recompensa!*

– *Haideți, Maiestate, interveni Gontrand în locul
lui Guillemot care rămăsese uimit din pricina revela-
țiilor regelui,*

*ce gânduri aveți
cu prizonierii din cetate,
ce sunt cu toții buni băieți?*

– *Dacă sunt binevoitori
cădem la înțelegere, răspunse regele sec,
căci n-aș vrea ca în zori
s-atârne în spânzurători.*

Bertram întinse o mână spre sacul său, apoi renunță.

– Să ne unim forțele și să scăpăm, îi propuse lui Guillemot.

– Nu, răspunse Guillemot pe același ton. Sunt foarte mulți și o să ne fie greu să ieșim la suprafață fără ajutorul lor.

– Dar ce facem, atunci? gemu Coralie care se apropiase de ei.

– Să nu ne pierdem speranța, încercă să-i încurajeze Guillemot care gândea foarte repede. Korriganii sunt jucători. Poate există ceva ce putem încerca...

Korriganii tocmai voiau să-i atingă cu mâinile lor în formă de labă de pisică, dar lui Guillemot îi veni deodată o idee. Se întoarse spre Kor Mehtar:

– *Stăpâne Kor,*
propun să jucăm,
libertatea să ne câștigăm.

Kor Mehtar ridică mâna și Korriganii care se pregăteau să-i atingă pe tineri dădură înapoi. Reacționând la cuvântul „jucător“ pe care îl auziseră din gura Ucenicului Vrăjitor, ceilalți Korrigani își întrerupseră activitățile și se adunară în jurul regelui lor, așteptând decizia lui în cea mai mare liniște.

– *Tinerete iresponsabilă,*
Atitudinea mea e favorabilă!

Un tunet de aplauze însoți aceste cuvinte. Un consiliu se reuni imediat în jurul tronului și o dezbatere începu, foarte animată, în legătură cu alegerea jocului și a regulilor acestuia. Banda preferă să se izoleze.

– Sunt sigur că o să meargă! triumfă Guillemot. Korriganii nu rezistă niciodată la o provocare! Sper numai să nu fie prea pătimiși.

– Spune-mi, se neliniști Gontrand, care, după Guillemot, știa cel mai bine korrigani: acel „cineva“, despre care vorbea regele și care te-ar vrea, nu o fi tot Umbra?

– Este posibil, recunosc Ucenicul, care respinse imediat ideea ca să nu-și sperie prietenii: dar Korriganii sunt cinstiți. Mă rog, de obicei! Dacă jocul este câștigat, o să ne lase să plecăm.

– De ce nu se folosesc Grafemele ca să scăpăm de aici? se miră Romaric.

– Le păstrăm în rezervă, explică Bertram în locul Ucenicului. Este o strategie pe care am pus-o la punct, Guillemot și cu mine, și care mi se pare...

– N-ai vrea să ne explici în korrigani? îl ironiză Ambre, care se alese cu o privire severă din partea Vrăjitorului.

– Frumoasa despre care ai vorbit, Guillemot, sunt eu sau Ambre? îl întreabă Coralie. A fi drăguță nu e rău, dar e mult mai puțin decât frumoasă și cred că...

– Nu te lăsa impresionat, Guillemot, se supără Romaric. A făcut tot ce a putut. Știi cât de greu e să vorbești Korrigani...

– În ceea ce mă privește, interveni Bertram, frumoasa ești tu, Coralie, fără nici o îndoială!

– Mulțumesc, Bertram! Ce bine că ești aici! îi răspunse ea oferindu-i un zâmbet larg.

– *Bertram, Vrăjitorul, cap pătrat,*

*pe bune numit idiot,
de marele Guillemot,*

vrei să-ți ard una imediat? îl amenință Romaric imitând limba Korriganilor.

– De fapt, Guillemot, se neliniști Agathe, chiar crezi că mi-ar sta mai bine cu plete?

– Ei, nu neapărat... Trebuia să găsesc ceva cu care să-mi închei fraza, asta-i tot...

– Ei, eu am propus „castravete“, spuse Ambre cu voce rece strângând din pumni. Dar „buf! În perete“, merge la fel de bine...

– Ei, calm, Ambre, interveni Romaric. Nu-ți ajunge pentru moment? Din cauza ta suntem aici! Pe cuvânt, ce ți-a trecut prin cap?

– O grămadă de lucruri, crede-mă, bombăni Ambre, aruncând o privire spre Agathe.

În aceeași clipă, Kor Mehtar le făcu un semn și un Korrigan îi împinse spre tron.

*– Tineri nerușinați
trebuie să triumfați,
fără să vă emoționați,
talentul să v-arătați, anunță regele, în timp ce su-
pușii lui dansau de bucurie.*

*Pe perechi vă așezați
Unul o șterge,
Altul gândește,
când primul se poticnește...*

*– Sire, mă scuzați,
dar ce vreți să afirmați, întreabă Guillemot.*

– Dacă sportivul lunecă,

*Gânditorul cugetă,
răspunde cum trebuie,
când întreabă regele!*

– În capul meu este noapte:

Doi ori trei fac șase ori șapte, se miră încă o dată
Guillemot.

*– Ucenicul lângă mine va veni,
de bine ce știe korrigani,* spuse Kor Mehtar cu un
strop de maliție în glas.

Apoi, Ambre, Agathe, Coralie, Gontrand, Romaric și Bertram fură conduși în mijlocul grotei de omuleții cu saboți de fier și coadă tremurătoare. Korriganii se adunară pe platformele de lemn care se întindeau de-a lungul pereților grotei și comentau evenimentul într-o hărmălaie indescritibilă.

– Încercați să vă străduiți, îi îndemnă Romaric în absența lui Guillemot, rămas lângă rege. Bine, regele a hotărât să ne despartă. Să facem perechile: Ambre cu Gontrand, Bertram cu Agathe și Coralie cu mine.

– Romaric! Eu sunt cea care va trebui să răspundă la întrebări? Oh, mi-e frică! gemu Coralie.

– Nu te neliniști, frumoasă Coralie, încercă s-o încurajeze Bertram arătându-i sacul. Dacă situația scapă de sub control, secretul se află în sacul meu!

– Să ascultăm asemenea prostii se consideră o probă? se plânse Ambre. Bine, Gontrand, eu dau proba și tu răspunzi la întrebare.

– S-a făcut, acceptă Gontrand.

– Pentru Dumnezeu, dulce Agathe, se ambală Bertram întorcându-se spre partenera sa, și noi cum

ne împărțim sarcinile? Grea dilemă! Să fac mai bine pe atletul sau pe savantul? Ce zici?

– Nimic, răspunse Agathe ridicând din umeri. E același lucru, trebuie să fii nebună să mă agăț așa de acest Ucenic Vrăjitor, care, cu adevărat, poartă ghinion! Prima dată, din cauza lui, am fost răpită de Gommoni și o brută împruțită m-a tratat ca pe o sclavă timp de câteva săptămâni. Și acum, iată-mă în mâinile Korriganilor, prinsă în jocurile lor cretine! Măcar dacă aș avea un partener ca lumea, capabil să pună cap la cap trei cuvinte, fără să spună cine știe ce...

– Bine, îți las ție întrebarea, atunci, conchise Bertram, rușinat, în zâmbetele malițioase ale lui Ambre, Gontrand și Romaric.

Un Korrigan cu pălărie albastră înaintă cu pieptul bombat. Kor Mehtar jubila, cățarat pe tronul de piatră. Korriganul cu pălărie albastră se înclină în fața regelui și apoi se adresează tinerilor.

– *Bandă de măscărici,
iată arbitrul, e aici!*

– Ei, bine, nu e de câștigat... murmură Ambre în urechea lui Gontrand.

– *Să vină la rege deșteptii,
ceilalți să rezeme pereții!* continuă arbitrul care gesticula teatral și vorbea cu voce tare.

Coralie, tremurând din toate încheieturile, Agathe, trăgându-și picioarele, și Gontrand, fluierând, înconjurară tronul, lângă care stătea și Guillemot.

– Curaj, Coralie, o să meargă, o încurajă Guillemot care primise în schimb un zâmbet forțat.

Korriganul care făcea pe arbitru li se adresă atunci lui Ambre, Romaric și Bertram, rămași în mijlocul pistei.

– *Care atlet e atât de abil,
să-și miște degetele cât mai agil?*

– Eu sunt cel mai nimerit, îi anunță Bertram mișcându-și degetele. Mănuirea Grafemelor...

Ambre și Romaric se priviră, sceptici, înainte de a se resemna. Oricum, fiecare dintre ei avea dreptul la o probă.

– De acord, dă-i drumul...

Bertram avansă un pas.

– *Iată unul din eroi,
Care-o să guste din noroi!*

Comentariul arbitrului făcu asistența să râdă cu lacrimi.

„Își bat joc de noi“, își spuse Guillemot strângând pumnii de furie. „Sigur, jocurile sunt trucate!“

Ca și cum ar fi vrut să-i dea dreptate lui Guillemot, arbitru îi explică lui Bertram, stupefiat, că trebuie să facă turul grotei mergând în mâini și fără să cadă. Ambre și Romaric erau îngroziți; doar Ambre ar fi fost capabilă de o asemenea performanță!

– La turul următor va trebui să fim mai atenți! murmură Ambre.

Bertram aruncă spre tovarășii lui o privire disperată.

Apoi, se încurajă singur: „Bertram, bătrâne, o să te întinzi pe jos, dar este onoarea ta în joc. Trebuie să încerci măcar!“

Își lăsă cu regret sacul pe jos, ridicând picioarele în aer și încercând să-și țină echilibrul. Când, în sfârșit, și-l găsi, se lansă pe nisipul pistei.

– Totuși, are un oarecare curaj, recunoscui Romaric.

– Este ceea ce se cheamă tupeu, preciză Ambre. Dar, ai dreptate, nepriceputul are un fond bun.

În încurajările prietenilor, Bertram reuși se înainteze cam zece metri, apoi se prăbuși la pământ, spre marea bucurie a Korriganilor.

– Îmi pare rău... suspină Bertram către Ambre și Romaric.

Vrăjitorul se scutură de praf.

– Ai făcut ce-ai putut, îl consolă Scutierul care îl bătuse prietenește pe umăr.

– Și nici nu a fost așa de rău, spuse Ambre, acordându-i un prim surâs.

Apoi, se întoarseră în direcția tronului.

– *Cine-o să-i vină-n ajutor*

Acestui prost alergător? se neliniști regele.

– *Pe mine mă alege,*

Domnule rege, răspunse Agathe, aruncându-i lui Kor Mehtar o privire plină de ură, care nu-l afectă absolut deloc.

– *Pe loc să-i spui*

Regelui, stăpânului:

Un cerșetor și fata lui

Se plimbau cândva,

Cu regele și regina,

Și totuși erau doar trei

De ce? Răspunde, dacă vrei!

Agathe înțelegea câte ceva din korrigani, ca toți liceenii din Ys, dar Guillemot îi traduse totuși ghicitoarea, ca să fie sigur că a înțeles-o bine. Agathe începu să se gândească.

„E simplu, gândi Guillemot. Sper că n-o să se lase derutată de rege și de cerșetor! Curaj, trebuie s-o ajut...”

Cât mai discret posibil, Guillemot formă într-o *Mudra*, cu degetele, Grafemul Torței, *Kenaz*, care stimula creativitatea. Apoi, îl trimise către Agathe.

Nu se întâmplă nimic. Agathe, care continua să se gândească, părea cuprinsă de nehotărâre.

„S-ar zice că acest *Kenaz* nu funcționează, se miră Guillemot în gândul lui. Încă una! Sper că asta nu înseamnă că Grafemele nu funcționează pe teritoriul korrigan! Ar fi o catastrofă...”

Regele se impacientă:

– *Prea mult gândești!*

Pe regele Korriganilor vrei să-l plictisești?

Fata, din fericire, avu prezența de spirit să se exprime în franceză, lăsându-i lui Guillemot grija de a traduce răspunsul în korrigani.

– Sunt trei, pentru că regele și cerșetorul sunt o singură persoană, explică Agathe cu voce sigură. De fapt, cel care cerșește și care nu are nimic, deci nu este sclavul nevoilor sale, este propriul său rege! Regele-cerșetor călătorește cu familia lui, cu soția și fiica sa!

– *Ce mi-a spus amica mea cu glas scăzut*, traduse Guillemot calm, sperând din poate puterile că Kor Mehtar nu vorbește limba Ys,

*O, rege priceput, răspunsul
este că fiica sărmanului
e și soția regelui.*

*Regele, cerșetorul și fiica sa
Toți trei uniți, se plimbă cu familia!*

Agathe păli, înțelegând că mersese pe un drum greșit și că, fără intervenția lui Guillemot, ar fi provocat pierderea tuturor. Dar sfârși prin a face o bună impresie regelui care o studie bănuitor și posomorât. Arbitrul așteptă un semn de la rege. Când îl primi, sări din nou în mijlocul grotei.

– Aveți noroc, copii!

Dar a doua probă va fi și mai și...

UN PAS GREȘIT

Korriganul cu pălărie albastră urmări neliniștit ceea ce citea pe fețele lui Ambre și Romaric. Reluă:

– *Copii, spuneți-ne acum,
care dintre voi doi o ia la drum,
atât de ușor de picioare,
ca voluntar să se declare?*

– Fără grabă, îl preveni Ambre. Să ne gândim: ce-ar putea să însemne „ușor de picioare“?

– O să ne pună să alergăm pe vine? Să jonglăm cu un balon? Să dansăm ca la cabaret? De unde să știi? se enervă Romaric.

În timp ce Ambre și Romaric, înainte de a hotărî care dintre ei se va confrunta cu a doua probă, încercau să ghicească în ce va consta aceasta, Agathe, lângă tron, se lăsa încurajată. Coralie îi mărturisi că nici măcar ea n-ar fi găsit răspunsul corect și Gontrand îi laudă ideea de a fi răspuns în franceză.

– M-am gândit prea mult, se muștră Agathe. Mi-am zis că, din cauza spiritului alambicat al Korriganilor, soluția era obligatoriu complicată...

– Tocmai de aceea a ales un cerșetor și un rege: ca să te îndrepte într-o direcție greșită, spuse Guillemot.

– În orice caz, mulțumesc că m-ai salvat încă o dată, spuse fata cea înaltă aruncându-se de gâtul Ucenicului și sărutându-l pe obraji.

Guillemot se desfăcu cum putu din strângerea lui Agathe și privi în direcția lui Ambre. Dar fata, absorbită de discuția cu Romaric, nu văzuse scena. Coralie se prefăcu că privește în altă parte și Gontrand abia se abținu să nu pufnească.

În acest moment, Ambre înaintă spre Korriganul cu pălărie albastră și toate privirile se îndreptară spre ea. Arbitrul îi explică, frecându-și mâinile, ce o aștepta: va sări coarda de patruzeci de ori! Romaric suspină ușurat. Făcuseră totuși o bună alegere...

Doi Korrigani aduseră coarda. Se așezară fiecare la un capăt și începură să o învârtească.

Ambre închise ochii. La școala primară era campioana incontestabilă la săritura cu coarda; trebuie să-i mai fi rămas ceva! Deschise ochii, își liniști respirația, se apropie de coarda care se învârtea foarte repede și începu să sară.

– Unu, doi, trei, patru... numărau prietenii cu voce tare. Unsprezece, doisprezece, treisprezece, paisprezece...

Ambre sărea cu iuteală, concentrată. Arbitrul se strâmbă și aruncă o privire spre regele care părea furios. Făcu un semn imperceptibil către cei doi Korrigani care mânuiau coarda și viteza crescă în mod semnificativ.

– Nu este... corect... răsufală Ambre.

– Treizeci și unu, treizeci și doi, treizeci și trei, treizeci... Ohhhhh!

Coarda o lovi pe Ambre și o trânti la pământ, în strigătele de bucurie ale Korriganilor care, ațâțați, făceau să tremure pasarelele și platformele pe care erau așezați.

– Dar... trișează! exclamă Coralie, roșie de indignare.

– Bineînțeles că trișează, suspină Gontrand înaintând spre rege. Bun, acum e rândul meu. Sper că o să fiu la înălțime!

Romaric se grăbi s-o ajute pe Ambre să se ridice. Încă nu se liniștise. Privirile lor se îndreptară spre tron.

Regele chemase un tânăr Korrigan și tocmai terminase să-i spună la ureche instrucțiunile. Korriganul se apropie apoi de Guillemot cu un zâmbet larg pe față și își scoase politicos marea lui pălărie:

– Bună ziua! Mă numesc Kor Hosik! Înțeleg limba voastră! Regele meu mi-a cerut să fiu atent la ce vorbiți! Regele meu se teme că trișați!

– Asta este culmea! mormăi Agathe.

– Ei bine, Kor Hosik, sunt încântat să te cunosc, răspunse cu simplitate Guillemot, sperând din suflet că Gontrand va răspunde corect la întrebarea regelui și sperând și mai mult, după ce aruncă o privire spre Coralie, că Romaric va reuși la a treia probă fizică...

– *Răspunde, fiule, pe dată*, începu Kor Mehtar adresându-i-se lui Gontrand,
la o-ntrebare complicată:

*într-o încăpere-ntunecată
stă fildeşul grămadă...*

– Asta este tot? îl întreabă Gontrand pe Guillemot, după ce acesta îi traduse întrebarea.

– Asta-i tot, confirmă Guillemot, urmărit fiind de ochii și de urechile lui Kor Hosik.

După expresia pe care o citi pe fețele lui Agathe, Coralie și Guillemot, Gontrand înțelese că n-ar fi putut, chiar dacă n-ar fi fost acolo spionul korrigan, să conteze pe ajutorul nimănui! Începu să se gândească singur la enigmă.

Avea în vedere explicațiile cele mai fanteziste, dar, lovindu-și dinții cu degetele, cu un aer distrat, descoperi răspunsul din întâmplare.

– *O, rege al Korriganilor*, răspunse direct în korrigani, foarte fericit că rezolvase enigma,

*Gura încăpere-ntunecată este,
Iar mulțimea dinților,
Grămada de fildeş din poveste!*

Kor Mehtar tremura de furie pe tron, în timp ce Agathe, Coralie și Guillemot își felicitau tovarășul.

Korriganul cu pălărie albastră, căruia nu-i ardea de răs, se îndreptă spre Romaric și îi suflă, pe un ton artăgos:

*– Ultima probă e-a ta,
să nu crezi c-o să scapi chiar așa...
cu mine vei încerca
în skanderbeg a te lupta!*

Korriganii aduseră o masă și două scaune joase. Romaric se așeză pe o parte a mesei, iar Korriganul cu pălărie albastră luă loc în fața lui.

– Un arbitru care ia parte la un joc, am priceput, comentă rece Ambre.

– Dacă mi se permite, îi răspunse Bertram. Piticul cu pălărie albastră și-a ales drumul de la început!

– Ai dreptate, recunosc eu ea. Sper că Romaric îl va face să muște pământul!

– Vai, mă tem că nu, spuse Bertram scoțând un suspin sincer.

Korriganul își puse cotul pe masă și îi întinse lui Romaric mâna în formă de labă de pisică, simțindu-l pe acesta cum tremură.

– *Ești gata să te-nfrâng,
tinere nătâng?*

– *Sunt pregătit,*

bătrân ofilit! răspunse Romaric pe un ton sfidător.

Adversarul lui îi aruncă o privire rece și începu imediat proba de forță. Romaric pricepu imediat că adversarul lui, în pofida gabaritului modest, era mult mai puternic decât el. Hotărî să se lupte cât mai bine.

Contactul cu palma micuță, păroasă și cu gheare nu l-a ajutat să se concentreze! Sustinu cât putu de mult, până la epuizare, predând armele. Adversarul îl făcu să-și lipească mâna de masă.

Asistența prevăzuse succesul Korriganului care își aruncă pălăria în aer.

– O, nu, e rândul meu acum! se lamentă Coralie. Nu pot să dau altcuiva rândul meu?

– Cam greu, ești ultima, îi răspunse Agathe cu înțelegere.

– O să reușești, sunt sigur, încercă Guillemot s-o încurajeze, în timp ce fata se apropie de tron. Nu ai reușit și cu Meduzele de Foc?

– Da, aprobă Coralie dintr-o suflare. Dar acolo n-a fost același lucru: răspundeam numai de mine!

– Și viața lui Romaric a depins de tine, în Lumea Incertă, și l-ai salvat. Am încredere în tine...

– Mulțumesc, Guillemot, spuse Coralie emoționată, sărutându-l pe obraz.

– Încă una care te sărută, strecură Gontrand în urechea Ucenicului. O să trebuiască să-mi spui care e secretul! O să i-l vând pe aur lui Bertram...

– Nu poți fi serios nici cinci minute?

– Da, dar numai cu un instrument muzical. Și atunci, aproape cinci minute...

Kor Mehtar, după ce se distrahă pe seama îngrijorării fetei, se hotărî să-i pună întrebarea:

– *Fată din Ys, frumoasă ce ești,*

va trebui să te gândești:

există o casă mare,

dar poartă nu are;

înăuntru e lume,

dar nici o voce care să răsunе...

Guillemot traduse ghicitoarea și o întrebă pe Coralie din priviri. Aceasta închisese ochii ca să se concentreze. Îngrijorați, Romaric, Bertram și Ambre așteptau.

– Dacă a fost vreodată nevoie, în viața ei, să spună un lucru inteligent, atunci va fi acum ori niciodată, suspină Ambre.

Regele fremăta de nerăbdare pe tron. Cu o voce veselă, întrerupse gândurile lui Coralie:

– *Deci, frumoasa mea copilă,*

Ce răspuns ai găsit?

– *Da, Maiestate subtilă,* răspunse Coralie cu voce calmă, într-o korrigani perfectă,

Nu e ușor de nimerit:

această casă de mister

nu e decât un cimitir!

Locuitorii lui sunt mulți

și toți acolo sunt tăcuți;

au prea mici șanse să se întoarcă

asa că n-au nevoie de o poartă!

Strigăte și gemete umplură grotă. Regele urla de furie. Arbitrul începu să-și muște pălăria, tăvălindu-se pe jos. Ambre se grăbi, îi depărtă pe prietenii care se îngrămădiseră în jurul Coraliei ca s-o felicite. Își strânse sora în brațe.

– Cum ai reușit? se miră ea.

– Nu știu, recunosc Coralie, confuză. Dintr-odată totul mi s-a părut simplu. Chiar și korrigani, care, de obicei, când o vorbesc, mă scoate din minți!

– Cum îți explici asta, Guillemot? întrebă Romaric, mândru de isprava prietenei sale.

– Cred că domnișoara Coralie este mai puțin proastă decât o considerați, asta-i tot, răspunse evaziv Guillemot.

Ucenicul pricepuse foarte bine ce se întâmplase: *Kenaz*, Grafemul stimulator al funcțiilor cerebrale, pe care îl lansase în ajutorul lui Agathe, funcționase

cu întârziere și acționase asupra lui Coralie. Era un mister în plus!

„În Lumea Incertă, își spuse, unde cerul nu este precum cel din Ys, Grafemele și puterile lor sunt diferite. Dar aici suntem în Ys! Faptul că ne aflăm sub pământ slăbește puterea Grafemelor? Sau poate că ei au vrăji care le contracarează pe ale noastre?”

Experiența îi dovedise că este mai bine să anticipeze lucrurile. O să descurce lucrurile astea mai târziu... Profitând de agitația generală, Guillemot alcătui min-tal o *Galdr* complexă și o lansă discret, cu ajutorul *Mudra*, în mijlocul grotei. Cum se aștepta, nimic nu se întâmplă. Contrariul ar fi fost chiar supărător! Prietenii îl împinseră din nou spre tron.

– Haide, acum întreabă dacă ne eliberează, îi spuse Ambre. Distracția a durat destul!

Guillemot se înclină în fața regelui Korriganilor.

– *Cum ați văzut, Maiestate,*

probele au fost câștigate.

cuvintele voastre au fost clare:

ne-ați promis eliberare!

Regele dădu din mână și gemu.

– *Vai, dragul meu băiat,*

cât e de adevărat.

Eliberarea v-am promis,

ca semn că istețimea voastră a învins...

Dar trebuie să te trimit,

nesmintit,

Aceluia mai tare decât un suveran puternic,

căruia nu îndrăznesc a-i refuza nimic!

Deși sunt rege,

Nu am a alege!

– Cum? Dar asta e escrocherie curată! se indignă Coralie.

– Nu aveți dreptul! urlă Agathe.

– Credeam că cei din rândul Korriganilor au mai multă onoare, spuse Gontrand supărat.

Kor Mehtar, indiferent la strigătele indignate ale tinerilor din Ys, făcu semn să-i închidă.

Bertram își strecură mâna în sac, ca și cum ar fi căutat ceva. Guillemot îi observă gestul și îi aruncă o privire întrebătoare. Vrăjitorul roși și își retrase mâna imediat, cu un aer vinovat.

– Bun, îi șopti la ureche lui Guillemot, o să vezi de ce este în stare un Vrăjitor când prietenii îi sunt în pericol!

Bertram ridică brațele și luă un aer fioros.

MAI BINE MAI TÂRZIU DECÂT NICIODATĂ

– *Cred că ai capul cam dur,*

rege sperjur!

Bătrân sfrijit,

surpriza vieții tale ai primit! strigă Bertram, mai teatral ca niciodată, într-o korrigan mizerabilă.

Înainte ca Guillemot să aibă timp să intervină, prietenul lui schiță o serie de *Stadha*, murmurând o vrajă în care era vorba de un vânt care îi va mătura pe Korrigani, de un fulger care va distruge grota și de o ieșire care le va permite să fugă afară. În sfârșit, Bertram își lansa *Galdre* și înțepeni într-o atitudine amenințătoare și triumfătoare în același timp.

Nu se întâmplă absolut nimic.

Vrăjitorul se schimbă la față și aruncă o privire îngrijorată lui Guillemot, care nu putu face altceva decât să scuture din cap și să deschidă brațele a neputință.

Adunarea Korriganilor izbucni în râs și regele în-suși își regăsi buna dispoziție.

– *Magia celor din Ys e redutabilă*, spuse Kor Mehtar amuzat

Vrăjitorului dezorientat,
Când e făcută de o persoană capabilă!
 Nu tu ești acela,
 amărât și bleg,
 Lasă-mă doar două cuvinte să aleg,
 ca să-ți între-n cap adevăru-ntreg:
 Koriganii, se știe
 Știu și ei vrăjitorie!
 Voi aveți una și nouă
 Ale noastre sunt de când lumea, și-s două;
 a voastră vine din stele
 ale noastre din pământ și din lună sunt ele.
 Grafemele sunt cabalistice
 Oghamele roșii sunt telurice...
 Dar tac: vorbit-am prea mult,
 Un cuvânt nu mai vreau să ascult: fără magie la
 mine-n palat!

Korriganii însărcinați să-i închidă, care se dădu-
 seră instinctiv înapoi când Bertram adoptase poziția
 neliniștitoare, se apropiară din nou.

„Este încă prea devreme, gândi Guillemot. Ar fi o
 catastrofă dacă am ieși acum din grotă... Trebuie să
 câștigăm timp cu orice preț!“

– *Rege al Korriganilor*, strigă el ca să acopere
 zgomotul,

Suntem ai tăi prizonieri!
Ar fi foarte elegant
O ultimă dorință să ne acorzi, galant!
Deși încrederea ne-ai trădat,
O explicație ai de dat...

– *Ce-ai vrea să știi,
tinere Ucenic,
înainte de-a-ți regăsi, în beznă-ntunecată,
amicii de-altădată?* îi răspunse Kor Mehtar.

– *Mai ales, vorbește-mi, te implor
Despre magia Korriganilor,
Ce din adâncul vremilor venită
V-a dat putere neasemuită...*

Regele îl observă o clipă pe Guillemot care stătea în fața lui cu brațele încrucișate. Apoi, îl chemă pe Kor Hosik, Korriganul interpret, și îi vorbi la ureche.

– Vere, se miră Romaric, știam că ești un elev conștiincios, dar nu crezi că nu este momentul să te interesezi de vrăjitoria Korriganilor?

– Știu eu ce fac, răspunse Guillemot, hotărât să profite de lipsa lui Kor Hosik pentru a-și avertiza prietenii. Ascultați-mă: în câteva momente, va trebui să se întâmple ceva care va face vraiste grota. Fiți pregătiți să mă urmați...

– Ce se va întâmpla? întrebă Coralie.

– Nu ne spune, o întrerupse Ambre. Bertram se va dezbrăca și va dansa din buric în mijlocul pistei.

– Foarte hazliu, se supără Vrăjitorul.

– Haide, reluă Gontrand, asemenea talente de clown nu le găsești la oricine!

– Încetați să-l plictisiți, interveni Coralie, a făcut tot ce a putut ca să ne ajute să ieșim de aici!

– Tocmai aici e problema, aruncă Agathe, sarcastic: face tot timpul ceea ce poate, dar asta nu înseamnă mare lucru.

– Tăcere, interveni Guillemot. Se întoarce Kor Hosik.

Korriganul se apropie cu un zâmbet larg, făcu o reverență și începu într-o franceză aproximativă:

– Regele meu a acceptat să vă vorbească despre Oghame. M-a ales pe mine s-o fac, pentru că așa înțelegeți toți. Și pentru că știu puțin și nu pot să trădez secrete! Oghamele sunt semnele magice ale Korriganilor. Fiecare are nume de plantă, pentru că frunzele sunt luminate de lună, iar rădăcinile sunt hrânite de pământ. Plantele sunt legătura dintre lucrurile de la suprafață și cele din interior. Oghamele sunt pictate în roșu pentru că pământul și luna sunt unite prin legături de sânge. Cândva, oamenii iubeau Oghamele. Apoi, alți oameni, veniți pe mare, au adus altă magie ascunsă în stele și oamenii le-au uitat. Iată! Eu nu știu mai mult. Eu sunt prea tânăr! Am doar o sută șaiszeci de ani!

– Chiar așa, comentă Gontrand, nu-și arată vârsta...

– Mulțumesc, îi răspunse Korriganul, aparent încântat.

Kor Hosik se întoarce spre rege și îi făcu semn că terminase. Regele dădu imediat ordin să-i ia pe tineri de acolo.

– Acum, spuse Guillemot printre dinți, acum... Aici, te rog, blestemat *Galdr*, acționează acum...

Ca pentru a-i împlini ruga, auzi dintr-odată un freamăt acolo unde Guillemot lansase, puțin mai devreme, vraja lui.

O spirală înstelată izbucni din pământ, crescă și începu să se învâртеască. Apoi explodează și înroși grota cu o ploaie mărunță de stele.

Korriganii, cuprinși de panică, alunecară de pe platforme pe pământ, în grupuri compacte, și alergară în toate direcțiile, urlând îngroziți.

Regele Kor Mehtar se îndreptă în tron și începu să danseze, formând cu brațele și cu mâinile arabescuri complicate:

– *Cweorth! De zgomot creator,
Munte de vânt,
Puterea ochiului nopții luând
Și-a călătorului furibund,
Fă să înceteze imediat
Focul rotitor!*

Apărură niște crăpături roșii în locul în care magia lui Kor Mehtar atinse *Galdr* făcut de Guillemot. Dar, spre stupefacția regelui, vraja rezista.

– *Cel care astfel a lucrat
Foarte puternic s-a arătat!
Magia stelelor nicidecum
Necazuri nu ne-a dat!
Tineri inconștienți, să vă temeți,
căci, prin misterele ce folosiți,
pe regele Korrigan
la furie-l aduceți!*

Kor Mehtar se întoarse spre copiii care nu se mișcaseră și reîncepu invocația.

– Ce mai așteptăm ca să o ștergem? gemu Coralie.

– Nu încă, răspunse Guillemot. Așteptați semnalul meu!

Pe tron, regele Korriganilor dansa frenetic, gesticulând și cântând:

– *Ear! Călător al nopții,
Coif, ce ordinea ții
prin puterea astrului,
ocrotitorul landei și-al poporului,
prin puterea celui ce te imploră,
un morman de praf doboară
peste copiii cei răi, veniți de afară!*

Oghamul solicitat de rege străluci spre ei într-un fulger roșu. Dar, la jumătatea drumului, fu oprit de praful strălucitor al Grafemelor care au explodat. Kor Mehtar se sufocă de furie.

– Acum, urlă Guillemot, înarmându-se cu un borcan plin de licurici, care se afla alături de ei și își trase prietenii după el.

Se înfundară în culoarul cu miros de pământ mucigăit, pe care veniseră ceva mai devreme. Korriganii începură să-i urmărească. Dar, în același moment își simțiră membrele îngreunate și mișcările încetinite...

– Guillemot, pentru Dumnezeu! Cum ai făcut asta? îl întreabă Bertram, în culmea mirării.

Mergea aplecat în spatele Ucenicului, de-a lungul coridorului strâmt.

– Prima dată când am lansat o vrajă, răspunse Guillemot, am observat că a reacționat cu întârziere. Atunci, când am simțit că lucrurile ar putea să ia o întorsătură neplăcută, am preparat un *Galdr* din timp...

– Genial, oh, este genial! se entuziasmă Bertram. Și ce ai pus înăuntru?

– *Naudiz*, care a neutralizat primul asalt magic al lui Kor Mehtar. Apoi, *Yera*, Respingerea, Grafemul Ciclului, care a încetinit al doilea atac.

– Ai prevăzut toate astea? întrebă Bertram, amuțit. Că regele o să ne atace de două ori, înainte ca Korriganii s-o ia pe urmele noastre?

– Era mai mult decât logic, explică Guillemot. Cu efectul de întârziere legat de magia Korriganilor în grotă, știam că cele trei Grafeme ale mele vor funcționa unul după altul. Știam că regele va încerca să distrugă *Galdre* pe care l-am făcut și că, apoi, o să ne atace prin magia lui, înainte de a se gândi să folosească metode fizice...

– Guillemot, Guillemot, te ador! se înflăcăra Bertram. Ești eroul meu, idolul meu, maestrul meu!

– Hmm... Nu crezi că exagerezi puțin? Dacă îți imaginezi că eu cred vreun cuvânt, înseamnă că ești aiurit.

– Ucenic genial, continuă Bertram, ca și cum n-ar fi auzit nimic, de ce a explodat *Galdre*?

– Habar n-am, recunosc Guillemot. Poate a fost o reacție cu magia Korriganilor. În orice caz, asta n-a schimbat cu nimic forța magiei mele. Dimpotrivă, a întărit-o!

– Nu puteți vorbi mai tare? Nu aud nimic din ce vorbiți! strigă Ambre în spatele lor.

– Asta nu te privește, îi răspunse Bertram întorcându-se spre ea. Este o discuție secretă de cea mai mare importanță între membrii Guildei și...

– Liniște! ordonă dintr-odată Guillemot. Există o problemă...

Toți șapte se regrupară în jurul Ucenicului. Licuricii din borcan luminau în clipa aceea o încăpere de unde porneau trei galerii.

– Își amintește cineva care era galeria pe care am venit? întrebă Guillemot.

TOVARĂȘI DE ARME

Urien, echipat din cap până-n picioare, făcu sute de pași prin marea sală a palatului. Se opri în fața șemineului, deasupra căruia se desfășurau cu mândrie blazoanele familiei de Troil: o pasăre albă zburând deasupra pământului negru, pe fondul cerului purpuriu.

Colosul era emoționat. De câte ori mângâiase cu privirea culorile ancestrale, înainte de a se lansa într-una dintre imposibilele lui căutări în care nu câștiga, de fapt, decât respectul de sine? Urien avea sentimentul că trăiește din nou!

— Ești deja aici, bătrân camarad? îi spuse lui Valentin pe un ton amuzat, aruncând pe jos sacii de călătorie pe care îi pregătise.

— Pe toți sfinții, amice, răspunse Urien, înainte de a izbucni într-un râs vesel, mi-a fost prea frică să nu ratez plecarea!

— Armura îți vine, într-adevăr, foarte bine, constată Valentin, admirativ.

— Crezi? întrebă Urien. Hm! Ce înseamnă o armură în comparație cu asta?

Colosul scoase halebarda de luptă din teacă și făcu arma să se învârtască în jurul lui.

– Ce copil ești! îl tachină Valentin cu un zâmbet.

Și el se simțea la fel de neliniștit.

– Qadehar nu vine? spuse Urien aranjându-și halebarda.

– Se odihnește. Ne întâlnim mai târziu. Credea că este mai bine să ajungem în Lumea Incertă la miezul nopții.

Urien mormăi nerăbdător. Dar se calmă la fel de repede. Așteptarea care preceda acțiunea avea o savoare aparte pe care știa s-o aprecieze.

Aruncă un buștean în foc, apoi apropie două taburete. Valentin și cu el se așezară. Câteva minute mai târziu, cei doi bărbați își reaminteau cu înflăcărare aventurile din vremurile trecute...

– Sunteți gata? îi întreabă Qadehar dând buzna în sală.

Urien și Valentin tresăriră. O parte din noapte se scursese, încetaseră să vorbească de multă vreme, cu privirile absorbite de jocul flăcărilor focului. Fiecare se scufundase în amintiri, mai ales în cele în care văzuseră moartea cu ochii...

– Suntem gata, Qadehar, răspunse Urien. Da, suntem gata!

– Atunci, luați-vă lucrurile! Plecăm.

Qadehar îi atrase pe cei doi Cavaleri în mijlocul sălii de mese. Luară în spate sacii pe care îi pregătise Valentin.

– Nu este decât un singur lucru care mă sâcâie, gemu Urien. Faptul că trebuie să plecăm fără cal!

– Îmi pare rău, explică Maestrul, caii suportă greu trecerea dintre Lumi. Acum, concentrați-vă și încercați să reproduceți cât mai exact mișcările mele. *Galdr* al Deșertului cere multă atenție.

– Da, deja ne-ai explicat totul, i-o tăie Urien agasat.

– Dacă o mai repet o dată, este pentru că știu ce am de făcut, îi răspunse Qadehar sec, săgetându-l cu privirea.

Urien lăsă capul în jos și își mușcă buzele.

– Hai, Urien, îl muștră cu simpatie Valentin, nu fi copil...

– Bine, ce e asta? se neliniști Qadehar. N-o să ne petrecem astfel toată noaptea!

Urien apucă ascultător mâna Vrăjitorului și o întinse pe cealaltă prietenului său.

Qadehar adoptă, pe rând, postura celor opt Grafeme care alcătuiau *Galdr*, intonând vraja.

Cavalerii îl imitară cât mai fidel.

Dintr-odată, auziră o poartă care se deschisese, apoi se închisese brusc. Fură înghițiți de un vârtej puternic și aruncați într-o gaură neagră.

Cei trei bărbați părăsiră Ys.

Umbra mergea în lung și-n lat în turnul ei de piatră. Silueta întunecată părea cuprinsă de o neliniște cumplită. În agitația ei, fâșii de ceață se desfăceau și se destrămau, lovindu-se de zidurile zgrunțuroase.

„Ce așteaptă, oare, toți... ca să-mi aducă copilul... I-am prevenit totuși... pe toți cei care mă respectă și pe cei care se tem... că aș vrea copilul repede... Foarte repede... Am stabilit prețul... Ar trebui să fac eu singur totul... Incapabili, incapabili... Sunt înconjurat de incapabili...”

Un zgomot de pași rapizi se făcu auzit pe scări. Umbra se întoarce și înțepeni în fața ușii. Lomgo se năpusti în cameră, sufocat.

– Un mesaj, Maestre. Vine din Lumea de Ys.

– Ce mai aștepți, scrib credincios... Citește, citește-mi mesajul... Și roagă-te să fie vești bune...

Lomgo își regăsi calmul, apoi, după ce aruncă o privire neliniștită spre silueta care părea că freamătă în mantaua de umbră, îi citi rar:

– *Sinistre Sire,*

Îmi face plăcere,

Să vă informez:

Stăpânul Palatului

Are puștiul în mâinile lui.

Spuneți când doriți

Hoțul să-l primiți.

Salutul meu respectuos,

Înaltului prinț întunecos.

– Korriganii... Korriganii l-au găsit primii... Bles-temați să fie acești gnomi și impertinența lor... O să mi-o plătească... într-o zi... Dar esențialul, da, esențialul... Este că puștiul o să fie al meu... Al meu...

Umbra izbucni într-un râs nebun. Scribul se grăbi să se retragă.

FUGA

Toți șapte observară, uimiți, cele trei galerii care li se deschideau în față.

– După părerea mea, am venit pe cea din dreapta, spuse Gontrand.

– A, da? răspunse Agathe. Eu aș putea să pariez că pe cea din stânga.

– Bine, am înțeles, suspină Guillemot. Încă o dată, va trebui să ne bazăm pe Grafeme.

– Problema e, obiectă Bertram încruntându-se, că se poate să reacționeze destul de greu.

– Știi, răspunse Guillemot. Dar, încă o dată, nu avem de ales...

Ucenicul închise ochii și invocă *Perthro*, Cornetul cu Zaruri, pe care Vrăjitorii îl folosesc adesea ca ghid în *Wyrd* și în drumurile labirintice. Șopti numele lui. Cum era de așteptat, Grafemul nu se arătă.

– Să sperăm că *Perthro* va apărea înainte să ne prindă Korriganii, spuse simplu Guillemot așezându-se pe pământ.

Toți făcură la fel.

– Dacă am încerca un joc cât timp așteptăm? propuse Coralie.

În loc de alt răspuns, ceilalți făcură ochii mari. Chiar și Romaric mormăi.

– Încercam și eu să glumesc! se plânse ea.

– În orice caz, comentă Ambre, cred că, pentru moment, ne descurcăm de minune.

– Adevărat, aprobă Romaric. Campioni, ce mai!

– De altfel, dacă ar fi fost cinstiți, adăugă Gontrand, am fi plecat cu un sac plin de monede de aur!

– Da, prieteni, totul a mers foarte bine, aprobă grav Bertram. Vai! în ce mă privește... Din fericire, drăguța de Agathe a fost acolo ca să repare prestația mea jalnică!

– Hai, Bertram! îl consolă Romaric, nici eu nu m-am descurcat prea bine! Singura care și-ar fi îndeplinit sarcina, dacă n-ar fi trișat Korriganii, a fost Ambre.

– În privința intervenției mele... interveni Agathe cu o privire vinovată. Mi-e rușine să mă și gândesc. Dacă n-ar fi fost acolo Guillemot...

– Putem să-i mulțumim că ne-a scos pe toți din încurcătură! exclamă Gontrand.

– Sunt de acord cu părerea ta! se entuziasmă Bertram. Propun ovații pentru salvatorul nostru!

– Hm... e cam mult, nu vi se pare? răspunse Guillemot roșind ușor. Korriganii n-ar fi trebuit...

– Pentru eroul nostru, prieteni! continuă Bertram fără să-l asculte. Hip, hip, hip!

– Ura! strigară cu toții.

– Hip, hip, hip!

– Ura!

Guillemot ridică brusc mâna ca să facă liniște, închise ochii și se concentrează.

– Asta e, anunță el, *Perthro* se arată! Nu e nici o îndoială: trebuie s-o luăm pe culoarul din mijloc.

Gontrand și Agathe, care ar fi luat-o spre dreapta și spre stânga, se priviră cu un aer jenat.

– Repede, ordonă Romaric. Korriganii ar putea fi pe urmele noastre.

O luară imediat prin galerie și înaintară cât mai repede cu putință. Întâlniră imediat o altă bifurcație, dar, ghidați de Grafem, porniră imediat în direcția bună.

În cele din urmă, ajunseră la picioarele unei scări care urca spre dolmen. Trecerea era deschisă; săriră treptele de piatră câte patru o dată.

– Uf! exclamă Ambre, respirând lacom parfumurile nopții. Nu mi-am imaginat niciodată că, într-o zi, aerul îmi va lipsi atât de mult!

– Eu sunt mulțumit să revăd stelele, aprobă Guillemot, schimbând cu Bertram o privire complice.

– Regret că vă stric plăcerea, anunță Romaric, dar ar fi mai bine să nu întârziem. Aud niște strigăte sub pământ...

– Ai dreptate, spuse Guillemot. La drum!

O luară peste landă spre Dashtikazar.

– Un Korrigan aleargă repede? se neliniști Coralie.

– Cam de două ori mai repede decât un om, frumoaso, răspunse Bertram.

– Crezi că o să ajungem la Dashtikazar, înainte să ne prindă?

– Doar dacă nu sunt cei pe care Romaric i-a auzit adineaori.

– Atunci, să ne grăbim! se neliniști Agathe privind înapoi îngrijorată.

În spatele ei, landa răsuna de tropăituri.

Cei șapte prieteni începură să alerge printre hățișuri și arbuști, înspăimântați de umbrele stranii pe care luna le desena pe pământ.

– Mai repede! Mai repede! urlă Romaric, rămas în urmă pentru a-i îndemna pe întârziați.

Coralie scoase un strigăt. În fugă, o rănise pe Agathe și amândouă se rostogoliră pe pământ. Romaric se grăbi să le ajute să se ridice.

– Ce e de făcut? întrebă Bertram care se apropiase de Guillemot.

– Cred că nu mai e nimic de făcut! spuse Gontrand. Korriganii ne vor prinde...

În aceeași clipă, o mulțime de labe de pisică imobilizară picioarele și mâinile fugarilor.

În câteva clipe, cei șapte prieteni erau din nou prizonieri.

MAI TARE DECÂT MAGIA

– Ce-ați făcut? Ce-ați făcut? se lamentă Kor Hosik, tânărul Korrigan care se afla în fruntea urmăritorilor. Acum, regele este cu adevărat furios!

Captivii fură aliniați, unii lângă alții. Le legaseră chiar și mâinile. Korriganii erau siguri pe ei.

La sunetul neobișnuit al unei trompete cioplite dintr-o rădăcină, Kor Mehtar își făcu apariția într-o lectică. Curând, fiind pus pe pământ de șase Korrigani care îl purtaseră pe umeri, regele sări și făcu o piruetă.

– *Grozav jignitu-m-ați
încercând să evadați!*

*Răzbunarea mea va fi pe măsură de teribilă
pe cât a fost evadarea voastră de ridicolă!*

Părea foarte furios și nu încetă să țopăie tot timpul cât vorbi.

– *Regretăm*

stăpân al... încercă Guillemot o explicație, înainte de a fi întrerupt de rege care ridică mâna amenințător.

– *Liniște!*

*Norocu-ți este
că n-am dreptul să pedepsesc
gestul tău prostesc!*

Kor Mehtar făcu un semn și doi Korrigani îl legară pe Guillemot.

*– Doar pe tine te doresc,
spune adio amicilor, te sfătuiesc.
De Korrigani mânați la dans pornesc,
pentru eternitate se-nvârtesc!
Iar soarta ta nu-ți pizmuiesc,*

Căci dulce moartea este pe lângă ce îți pregătesc!

Guillemot păli. Ceilalți își simțiră genunchii moi. Printre Korrigani, anunțul regelui dezlănțui un strigăt de bucurie. Mai mulți dintre ei se îndreptară spre Coralie, Agathe, Bertram, Gontrand, Ambre și Romaric.

*– Și dacă de la stele ajutor vei cere,
prieteniile tăi vor avea parte de rele!* amenință Kor Mehtar, fixându-și privirea întunecată în ochii verzi ai lui Guillemot.

Apoi, se îndreptă spre lectică. Ce doi Korrigani care îl țineau strâns pe Guillemot îl târâră pe băiat spre landă.

– Guillemot! Nu! urlă Ambre zbatându-se.

– Încetează, Ambre, încercă Romaric s-o calmeze. Nu poți să faci nimic pentru el.

Dar fata se simți cuprinsă de nebunie și continuă să se agite. Privirea i se pierdu. Un grohăit surd, îngrozitor, ieși din gâtul ei.

– Ambre! Ce te-a apucat? se panică Romaric.

– Jur că nu s-a întâmplat nimic în camera lui Guillemot. La Troil! exclamă Agathe înspăimântată.

Dar Ambre, indiferentă la strigătele îngrozite ale prietenilor ei, părea să nu fie interesată decât de Guillemot pe care îl duceau departe de ea. Brusc, animată de o forță titanică, îl făcu să se clatine pe Korriganul care o ținea de brațe. Apoi, îi dădu o palmă cu o asemenea violență celui care i se agățase de picior, încât îl doborî dintr-o lovitură. Apoi, cu mișcări de automat, se îndreptă spre Guillemot și spre paznicii lui.

Un Korrigan încercă să se interpună. Ghinionul lui: Ambre îl prinse de gât și îl aruncă în mărăciniș.

O mișcare de îngrijorare străbătu coloana Korriganilor.

– Doamne Sfinte! O apucă des? întrebă Bertrand făcând ochii mari.

– Sunt convins că este pentru prima dată, aprobă Romaric.

– Eu... eu jur, bâlbâi Agathe, înghițind, și vă promit solemn că niciodată n-o să-i mai ies în cale!

– Este stilul ei de a pocni un Korrigan, dar nu știam că este atât de vânjoasă!

– O Hamingja, murmură Bertram.

– Ce-ai spus? se miră Romaric.

– Spun că acest comportament nu este firesc și că nu are decât o explicație: o vrajă.

– Fii mai explicit...

– Este ceva ce se practica pe vremuri, continuă Bertram. Mintea oamenilor era manipulată și li se imprima o vrajă care îi determina să reacționeze

într-un anumit fel, în anumite împrejurări. Fără să o știe sau să-și dea seama! Aceștia erau Hamingja. Astăzi, astfel de practici sunt interzise...

– Cineva mi-a vrăjit sora? se miră Coralie. Imposibil! Nu ești romantic nici cât negru sub unghie, Bertram, nu vezi că iubirea este cea care o face capabilă de orice!

– După părerea mea, spuse Gontrand cu o mutră care exprima îndoiala, Ambre a făcut o criză de nebunie. N-a suportat că l-au luat pe Guillemot. Toată lumea știe că nebunii sunt mai puternici decât oamenii normali.

– Credeți ce vreți, bombăni Bertram, jignit că nu i se acordase suficientă încredere. Văd ce văd și știu ce știu...

În acest timp, Kor Mehtar era urcat în lectică și invoca, dansând, puterea unui Ogham. Îl proiectă asupra lui Ambre care înainta mereu spre Guillemot cu mișcări de automat. Oghamul o atinse pe fată cu o jerbă de scânteii roșii. Ambre se prăbuși la pământ.

– Ambre! urlă Romaric.

– *Oare la circ vă credeți?* șuieră Kor Mehtar,

Încep să obosesc

Farsele voastre mă plictisesc,

La fel magia nesărată

Și evadarea cea ratată

Și clovneriile prostesti!

Hai, Koriganii mei, și-i prindeți

Hai, fiii mei, pe-acești nemernici!

Fără să-i pese de amenințările lui Kor Mehtar, Coralie se grăbi spre sora ei. Ambre zăcea fără

cunoștință, dar nu părea să fie rănită. O mângâie ușor pe păr și nu-și putu opri o lacrimă care îi curgea pe obraz. Ce-i venise să alerge astfel în ajutorul lui Guillemot? Îl iubea într-atât? Simți o împunsătură de gelozie în inimă. Ea când o să trăiască o adevărată poveste de iubire? Idiotul ăsta de Romaric n-o să-i spună nciodată că o iubește?

Coralie fu smulsă brutal de lângă sora ei de doi Korrigani. Încercă să se zbată, dar agresorii o pocniră violent. Romaric roși de furie și încercă să-i vină în ajutor, dar fu, pe loc, pus la punct. Agathe și Gontrand gemură speriați. Situația le scăpase cu totul de sub control.

„E prea mult! își spuse Bertram. Bătrâne, de data asta, trebuie să-ți dovedești talentele de Vrăjitor și să reacționezi! E singura soluție, chiar dacă nu e cea mai bună! Nici foarte legal... Să mânânci o mâncare infectă, de acord, să participi la jocuri idioate, la nevoie, înțeleg. Dar asta depășește orice limită. De când se lovesc fetele?”

Își adună tot curajul, respiră adânc și strecură în sacul de Vrăjitor o mână tremurătoare. Scoase un obiect ciudat, scurt, din metal, și îl îndreptă în direcția regelui.

Se auzi un strigăt de spaimă. Korriganii considerară că tânărul Vrăjitor îl amenință pe Kor Mehtar cu o armă.

– *N-ai nici un drept s-o faci!*

Tu legile încalci!, urlă regele mutându-se de pe un picior pe altul.

– *Și eu te sfătuiesc,*

stăpân regesc, răspunse Bertram înaintând cu un pas în direcția lui,

*deschide-ți mari urechile,
ia-ți catrafusele,
evită neplăcerile,
eliberează-i pe amici,
calmează-i pe pitici:
și șterge-o de-aici!*

– Ce mai e și asta? întrebă Gontrand, care nu prea distingea obiectul pe care Bertram îl agita.

– Cred că... cred că e un pistol! răspunse dintr-o suflare Romaric, cu ochii cât cepele. În orice caz, seamănă cu un pistol din cele care se văd în filme!

– Dar este strict interzis în Ys! se indignă Coralie. *Fără arme de foc în Lumea noastră*, este una dintre legile importante!

– Se poate, spuse Agathe ridicând din umeri, dar, astăzi, nu m-aș plânga că e încălcată!

În picioare, în lectică, regele Kor Mehtar părea teribil de derutat.

În fața nehotărârii care părea să-l paralizeze pe rege, Bertram îl interpelă din nou în limba Korriganilor:

– Te-ai hotărât?

După captivi să plângi e mai plăcut

Decât să jelești golul de-o armă făcut!

Sub privirile stupefiate ale Korrigani-lor și ale prietenilor săi, Bertram trase în aer, ca și cum asta ar fi făcut toată viața. Tunetul n-ar fi putut face mai mult zgomot. Un urlet de groază umplu landa. Bertram armă pistolul pentru a doua oară, înainte de a-l îndrepta spre rege și spre însoțitorii lui. Se întoarse spre Kor Hosik, interpretul:

– Nu mă amuză deloc să vorbesc în limba voastră. Spune-i regelui că are tot interesul să ne lase să plecăm. Dacă nu o face, nu voi ezita și mă voi folosi de armă.

Korriganul traduse cuvintele lui Bertram. Regele studie timp îndelungat grupul care îi ținea piept încă de la miezul nopții. Apoi, dădu mai multe ordine. Imediat, Korriganii se împrăștiară în landă, iar paznicii îl lăsară pe Guillemot, cu picioarele și cu mâinile legate, chiar pe pământ. Kor Mehtar se așeză apoi în lectică, îi șopti câteva cuvinte lui Kor Hosik, apoi se îndepărtă, cât de repede puteau merge servitorii.

– Regele meu obosit, explică interpretul. Voi foarte puternici. Și apoi, zorile se arată, iar Korriganii nu iubesc soarele...

La răsărit, orizontul începea să se lumineze și, în depărtare, se distingeau casele din Dashtikazar.

Înainte de a o lua pe urmele regelui, Kor Hosik se întoarse pentru ultima oară spre ei și își flutura pălăria:

– La revedere, la revedere!

– Sper din suflet că nu ne mai revedem! mormăi Gontrand.

Iarba și tufișurile fremătară încă o dată. Apoi, încremeniră: ca și cum s-ar fi trezit dintr-odată dintr-un vis urât, se văzură singuri în landă.

Agathe și Gontrand alergară să-l elibereze pe Guillemot din legăturile care îl imobilizau.

Apoi, mica bandă se strânse în jurul lui Ambre. În clipa când se iviră zorile, simțiră o mare ușurare și fiecare se felicită în gând de fericita rezolvare a acestei incredibile aventuri.

SECRETUL LUI BERTRAM

Gașca celor șapte, cu Agathe și Coralie în frunte, urmate de Romaric și de Gontrand, care o susțineau pe Ambre, care-și recăpătase cunoștința, apoi de Guillemot și de Bertram care închideau coloana, ajunse în Dashtikazar când soarele își arunca primele raze deasupra landei.

Străzile erau pustii, dar asta nu era deloc de mirare după o zi de sărbătoare. Ajunseră la apartamentul lui Utigern de Krakal, fără să întâlnească nici un suflet.

După ce se baricadară înăuntru, se trântiră pe parchetul salonului.

– Uf! Nu mai pot! spuse Gontrand, lungindu-se pe spate.

– Eu nici atât, aprobă Coralie. Cred că aș putea dormi ore întregi!

– Ambre, cum te simți? întrebă Guillemot luându-i mâna.

Fata se strădui să zâmbească.

– Acum, mă simt minunat.

– Ne-ai speriat îngrozitor! spuse Romaric. To-
tuși... Ce te-a apucat de-ai vrut să-i nimicești pe
Korrigan și să ajungi cu orice preț la Guillemot?

– Eu... nu știu, spuse Ambre coborând privirea.
Nu-mi amintesc nimic.

– Este tipic pentru o vrajă, repetă Bertram. Dar nu
vreți să mă credeți.

– O vrajă? se miră Guillemot.

– Bertram crede că Ambre s-a aflat sub acțiunea
unei vrăji, ceea ce ar explica faptul că și-a pierdut
mințile când te-a văzut plecând cu cei doi Korrigan,
rezumă Gontrand.

– Prezintă toate simptomele unei vrăji, reluă
Bertram: ochii măriți, gesturi automate, absența
amintirilor și durerea de cap...

– O vrajă, spuse Guillemot, gânditor. De ce nu,
după toate... Dar nu, nu se leagă! Mai întâi, cine ar fi
făcut-o? Și când? Și de ce?

– Bine, mormăi Bertram, nu oblig pe nimeni să
mă creadă! Sunteți liberi să considerați iubirea sau
nebulia ca fiind cauza comportamentului ciudat al
prietenei voastre...

– Cum se face că știi atât de bine vrăjile? îl întreba
Coralie bănuitoare.

– Adorabilă domnișoară, răspunse Bertram cu un
strop de ironie în glas, îți amintesc că sunt Vrajitor!

– Dar pistolul? Face parte din accesoriile obișnu-
ite ale Vrajitorilor? Iansă sec Romaric.

Intervenția Scutierului tensionă atmosfera. Se lăsă
o liniște stânjenitoare. Privirile se ațintiră asupra lui
Bertram. Acesta păru jignit și își încrucișă brațele.

Guillemot se apropie de el și îi puse mâna pe umăr, cu un gest de simpatie.

– Bertram, îi spuse cu afecțiune, chiar dacă nu s-ar zice, îți suntem cu adevărat prieteni. Tu și cu mine am schimbat semnele prieteniei, pe care tu însuți le-ai desenat cu cărbune pe mâinile noastre! Toată lumea de aici ține la tine. Chiar și Romaric, sub masca lui serioasă. Și Gontrand, deși pare distant. Și chiar Ambre, care nu întotdeauna este o furie dezlănțuită...

– Și eu țin la tine! se grăbi Coralie să spună.

– Vezi, și Coralie, continuă Guillemot, în timp ce Romaric făcuse ochii mari, privind-o pe fată. Crede-mă, eu îi cunosc! Dar prietenia se hrănește dintr-un lucru esențial: încrederea. Amintește-ți, totul este reciproc!

Bertram îl privi pe Guillemot drept în ochi, apoi reluă.

– De acord. O să vă fac o mărturisire, pentru că nu am destui prieteni ca să-mi permit să-i pierd! Povestea mea nu e prea lungă și este puțin tristă...

Tăcu pentru o clipă.

În fața lui, prietenii, deși erau sfârșiți de oboseală, îl ascultau cu atenție.

– Guillemot, într-o zi, începu el, te-ai mirat de accentul meu și m-ai întrebat de unde vin. Îți amintești? Am răspuns că eram originar din Jaggar, un cătun din Munții Auriți, care a fost distrus de armatele Umbrei...

– Da, îmi amintesc, aprobă Guillemot.

– Și nu mi-ai mai pus alte întrebări supărătoare. De fapt, sunt din Lumea Reală!

Dacă un Gommon ar fi intrat în cameră, n-ar fi produs un asemenea efect.

– Cum așa, tu ești născut în Lumea Reală? întrebă Guillemot. Vorbești de Lumea Reală din spatele Primei Porți?

– Da, confirmă Bertram. Acolo sunt născut și acolo mi-am petrecut unsprezece ani din viață. Asta explică accentul și comportamentul meu uneori străin de realitățile din Ys. Sunt obiceiuri care nu se pierd așa de ușor...

– Toți copiii din Lumea Reală au pistoale? întrebă Romaric.

– Nu, bineînțeles! Tata era militar. Avea o armă de serviciu, un pistol. M-a învățat de foarte mic să mă feresc de el, dar, în același timp și să-l folosesc...

– Vorbești la trecut, observă Agathe... Tatăl tău e... mort?

– A murit împreună cu mama într-un accident de mașină, spuse Bertram pe un ton indiferent.

– Povestea ta e chiar tristă! se emoționează Coralie.

– Și prin ce întâmplare ai ajuns în Ys? se miră Gontrand. E ceva! E prima oară când aud că a fost lăsat cineva să vină din Lumea Reală în Ys!

– Cazul meu e un pic mai special, aprobă Bertram. De fapt, tata era un Renunțător... Ca și tatăl lui Guillemot, cred! Și visul lui era să devină Cavaler, ca și tine, Romaric! A fost acceptat ca Scutier în Confrerie, dar n-a reușit să obțină confirmarea. A fost foarte trist. De aceea a părăsit Ys și s-a făcut militar în Lumea Reală, unde a întâlnit-o pe mama. Când am

rămas orfan, nașul meu, care era prieten din copilărie cu tata, a obținut autorizația excepțională de a mă aduce în Ys, pentru a se ocupa de mine. Am luat cu mine pistolul, ca amintire de la tata. L-am ascuns. Nimeni nu știe că îl am cu mine.

– Nu e numai trist, e chiar tragic! exclamă încă o dată Coralie. Ai zice că istorisirea ta vine dintr-o carte de povești!

– Este purul adevăr, poți să mă crezi, răspunse Bertram.

– Nașul tău este deci cineva din Ys? Îl cunoaștem? întrebă Romaric.

– Voi nu, dar Guillemot, da, spuse Bertram întorcându-se spre Ucenic.

– Gérald! spuse Guillemot cu voce găuită, încă impresionat de evocarea pe care Bertram o făcuse despre tatăl său, un Renunțător, poate, ca și tatăl lui...

– Exact, confirmă Bertram: Gérald, Maestrul Vrajitor din Guildă! Era Ucenic când tata era Scutier. A suferit mult când s-au despărțit și s-a străduit mereu să păstreze legătura, în ciuda depărtării Lumilor. Din fericire pentru mine... Mi-a fost ca un tată. Este un om cu mult suflet. Îl iubesc foarte mult.

– Așa te-ai trezit Ucenic în Guildă... continuă Guillemot.

– Și tot așa am devenit Vrajitor, fără s-o fi meritat cu adevărat. Mai mult, fără să fi avut un talent special pentru magie, cu toată fanfaronada mea!

Explicațiile lui Bertram fuseseră primite în tăcere. Apoi, Guillemot spuse cu o voce gravă:

– Întotdeauna, totul are o explicație! Mulțumesc pentru sinceritate, Bertram. Sunt mândru că-mi ești prieten.

– Și eu, spuse Romaric strângând cu putere mâna lui Bertram. Mulțumesc că ne-ai scos din impas în landă!

– Da, ai fost formidabil, confirmă Coralie sărutându-l pe obraz.

– Acum, pentru că știm de ce ești ciudat, glumi Gontrand, o să așteptăm să aflăm dacă glumești sau nu înainte de a te pocni!

– Și ce vrei să faci cu pistolul? întrebă dintr-odată Ambre.

– O să-l arunc în mare de pe faleză, anunță Bertram fără nici o ezitare. Ys a devenit unica mea patrie, trebuie să-i respect legile! Iar una dintre ele spune: *Fără arme de foc în Lumea din Ys!* Cred că și tata ar fi dorit asta.

– Cred că e o idee foarte bună, se grăbi Agathe să spună, văzând că Ambre privește neliniștită arma lui Bertram.

ÎNTÂLNIREA

Ambre și Coralie se întorseseră la Krakal, Gontrand trecuse prin Grum, înainte de a se duce la Academia de Muzică, Romaric plecase direct la Bromotul, iar Bertram, la mănăstirea Gifdu.

Toți promiseseră să nu sufle nimanui nici un cuvânt despre aventura lor și chiar juraseră, pe carnetul de Ucenic al lui Guillemot, care pentru el era sfânt, să păstreze secretul. Guillemot se întorsese acasă, la Troil, și petrecuse restul zilei într-o stare de somnolență, care îi aduse din partea mamei lui o suită de remarci glumețe pe seama tinerilor care sunt prea petrecăreți. Se strecură în camera lui, imediat ce masa se încheie.

A doua zi, se trezi la fel de obosit. Își pregăti o baie fierbinte și găsi timp, în sfârșit, să se gândească la incredibila aventură pe care tocmai o trăise cu Korriganii.

Cu toate tertipurile micilor creaturi, Ucenicul nu reușea să se înfurie. Modul de a gândi și de a se comporta al Korriganilor era prea diferit de al lui, pentru a-l putea judeca prin prisma unui om! În schimb,

i-ar fi plăcut foarte mult să știe mai multe despre misterioasa magie a Oghamelor.

În privința „acelui cineva“, căruia Kor Mehtar voia să-l predea... „*Cineva pe care nu pot să-l refuz*“... spusese regele... Să fi fost vorba despre Umbră?

Apoi, ștergându-se și îmbrăcându-și propriile haine, Guillemot se gândi la vraja căreia Ambre îi fusese victimă. Firește, nu o văzuse pe Ambre când intrase în transă, dar comportamentul prietenei lui nu era deloc normal. Avea, oare, legătură cu visele ciudate pe care i le descrisese?

Scutură din cap: nici un răspuns nu-i venea în minte. Părăsi baia și hotărî să-și limpezească gândurile citind o carte bună...

Era ultimul capitol din *Căpitanul Fracasse*, una dintre cărțile lui preferate, pe care o citea a treia oară, când i se păru că aude ceva ciudat în cap. La început, crezu că e o zăpăceală datorată, fără îndoială, ultimelor nopți nedormite. Dar impresia de plutire deveni și mai accentuată. Guillemot identifică atunci în minte aceleași semne ca atunci când Maestrul i se adresa direct!

Suspină. De la întoarcerea din landă, nu primise nici o veste de la Qadehar, și asta îl tulbura. Se strădui să respire calm și începu să se gândească foarte profund:

„Maestre? Maestre, dumneavoastră sunteți?!

Auzi un suflu îndepărtat. Un mormăit înfundat.

„Maestre?“

Guillemot începu să se neliniștească și se întreba ce trebuie să facă, când o voce, pe care ar fi recunoscut-o dintr-o mie, îi răsună în gând.

„Guillemot... Ascultă-mă. Nu am prea mult timp.“

„Seniorul... Seniorul Sha!“

„Eu sunt. Nu pot să-ți vorbesc prea mult. Trebuie să te văd negreșit...“

Guillemot se neliniști.

Seniorul Sha reluă:

„Trebuie să-mi acorzi încredere. Dacă urmezi indicațiile mele punct cu punct, totul va fi bine. Ascultă-mă: treci de Poarta Lumii Reale și vino să ne întâlnim într-un magazin numit *Aurul Lumilor*. Nu spune nimănui, mai ales. Nimănui...“

Vocea se stinse, înainte ca Guillemot să fi putut pune vreo întrebare. Inima băiatului bătea să-i spargă pieptul. Iată că Seniorul Sha, după ce îl urmărise în subsolurile de la Gifdu, îi dă întâlnire în Lumea Reală... Nu avea nici un sens! Scutură capul de mai multe ori, pentru a fi sigur că nu visase.

Cea mai elementară prudență i-ar fi poruncit să avertizeze imediat Guilda și să se pună sub protecția ei. Dar, în ochii lui Guillemot, atotputernicia Vrăjitorilor se manifesta de câțva timp numai în modul de a pune în aplicare dreptatea... În mănăstirea din Gifdu, Seniorul Sha nu încercase să-i facă rău. Nu stătu pe gânduri: își asumă riscul de a se duce singur.

În sinea lui spera cu ardoare ca omul în roșu, pe care nu reușea să-l urască, deși furase Guildei *Cartea Stelelor*, să-i dea unele răspunsuri de care avea atâta nevoie...

În cazul în care Seniorul Sha îi întindea o capcană, scrise repede câteva cuvinte pentru Maestrul său, pe care le strecură sub pernă.

Își anunță mama că pleacă la plimbare, apoi o șterse spre Dashtikazar și, de acolo, spre colina unde se înălțau Porțile celor Două Lumi.

Porțile celor Două Lumi, care semănau cu niște porți obișnuite, dar erau mult mai mari, permiteau să se pătrundă în Lumea Incertă și în Lumea Reală.

Cele două Porți, pe al căror lemn de stejar erau încrustate numeroase Grafeme, funcționau numai într-un sens, pentru a proteja Ys de celelalte Lumi. În caz de urgență, se puteau utiliza în ambele sensuri.

Criminalii din Ys erau trimiși în exil definitiv în Lumea Incertă, pentru a deveni Rătăcitori, dar Vrăjitorii și Cavalerii Urmăritori aflați în misiune se puteau întoarce în Țara de Ys. La fel, oamenii din Ys care doreau să trăiască în Lumea Reală, așa cum făcuse tatăl lui Bertram, și, poate, și cel al lui Guillemot, deveneau pentru totdeauna Renunțatori; ceea ce nu împiedica manualele să ajungă în Ys! Nici ca un Maestru Vrăjitor să-și repatrieze finul rămas orfan...

Bineînțeles, pentru a trece dintr-o Lume în alta, trebuiau cunoscute vrăjile de deschidere, și, mai ales, să se cunoască modul în care să fie folosite! Numai Vrăjitorii o puteau face și nici ei nu aveau voie toți; căci mecanismul care pune în contact Lumile cerea o energie interioară enormă. Guillemot reușise o dată, fără dificultate, atunci când intrase cu prietenii lui în Lumea Incertă. Spera ca astăzi să intre în Lumea Reală cu aceeași ușurință...

Porțile erau păzite doar de doi Cavaleri ai Vântului. De când se știa că Umbra dispunea de *Galdr* al Deșertului, pentru a trece după bunul-plac din Lumea Incertă în Țara de Ys, fără ajutorul Porților, supravegherea de pe colină nu mai era atât de strictă.

Ucenicul Vrăjitor știa cum să păcălească vigilența gardienilor. I se păru că aventura devenise deja banală! Chemă *Dagaz*, Clepsidra, care modela timpul, și îl murmură în briza ușoară. Cavalerii resimțiră fără să-și dea seama efectul Grafemului: gesturile lor încetiniră progresiv și, curând, deveniră stane de piatră. Din acel moment, timpul trecea mult mai încet pentru cei doi oameni decât pentru Guillemot, care se strecură prin fața lor, ca și cum ar fi fost invizibil. Se îndreptă fără nici o dificultate spre Poarta care ducea în Lumea Reală.

Reperă semnele gravate care localizau cu precizie în spațiu destinația lui și le atinse cu mâna dreaptă. Apoi, se concentrează pentru a face *Galdr* care deschidea Poarta și îl conducea departe, foarte departe: *Perthro*, Ghidul, pentru a nu rata Poarta principală a Lumii Reale; *Raidhu*, Trăsurica; *Eihwaz*, Axa Lumilor. Nu tremura, spre deosebire de data trecută... Meseria nu se uită! își spuse. Când fu gata, șopti vraja:

– *Prin puterea Cornetului și a Matricei, a Căii, a lui Nerthus, a lui Ullr și a Dublei Ramuri, Perthro deasupra, Raidhu dedesubt și Eihwaz înainte, purtați-mă! PRE!...*

Poarta Lumii Reale se luminează scurt și Guillemot dispăru înghițit de neant.

AURUL LUMILOR

Câteva secunde după ce își terminase incantația, Guillemot reapăru într-un loc necunoscut și total diferit de colina pe care tocmai o părăsise: se afla la parterul unui turn vechi, cu pietrele tocite de timp, ale cărui deschideri erau acoperite de schele. Afară, se zărea vegetația unei grădini. Să fie o pădure? Încercă să se strecoare afară.

– Ei, tu! mormăi un om îmbrăcat într-o uniformă albastră și cu o caschetă pe cap. Este interzis să te joci pe schele! Nu știi să citești?

Omule veni să-l ajute pe Guillemot să iasă din hățișul de pasarele și de tuburi metalice.

– Îmi pare foarte rău, domnule, se scuza Guillemot aruncând o privire curioasă în jurul lui.

Turnul se afla într-un parc, în mijlocul unei piețe. Data, evident, din Evul Mediu, ceea ce explica prezența schelelor pentru restaurare.

– Nu întârzia pe-aici! Și fii mai atent, spuse el mai blând, învins de zâmbetul dezarmant al băiatului, este periculos.

– Da, domnule, aprobă Guillemot.

Se mai uită o dată și recunosc, pentru că mai văzuse la televizor, un polițist, echivalentul aproximativ al Cavalerilor din Ys în Lumea Reală, însărcinat să supravegheze siguranța cetățenilor.

– Ai un accent simpatic! Ești francez?

– Da, domnule! Aproape... Este accentul breton, se bâlbâi Guillemot. Spuneți-mi, domnule... Știți pe aici un loc care se numește *Aurul Lumilor*?

Polițisul se gândi o clipă.

– E un magazin de antichități care se numește așa. Nu este foarte departe. Pe o stradă, pe acolo...

Și îi arată cu degetul o direcție.

– Mulțumesc, răspunse Guillemot, făcând un semn cu mâna și părăsind parcul.

Odată ajuns pe trotuar, rămase perplex. Acestea erau mașinile! Le văzuse la televizor, firește, dar nu-și imaginase că pot fi atât de zgomotoase, nici că miroseau atât de urât!

Instinctiv, își astupă urechile și strâmbă din nas. Apoi, își spuse că ar fi mai bine să nu atragă atenția, așa că începu să se comporte normal.

Constată cu satisfacție că vestimentația din Ys și cea din Lumea Reală, așa cum se vedea și la televizor, erau destul de asemănătoare: îmbrăcat cu pantalonii, puloverul și pantofii de pânză, nu surprindea pe nimeni. Până și sacul de Ucenic semăna cu un ghiozdan de elev...

Porni în direcția indicată de polițist.

Hoinări pe străzi, aruncând priviri curioase peste tot în jurul lui.

Totul îl uimea! Ceea ce vedea era mult mai concret decât la televizor: gudronul care acoperea pavajul și care mirosea atât de tare. Oamenii care treceau unii pe lângă alții, fără să-și spună bună ziua. Zgomotul surd al mașinilor care rula de o parte și de alta a imobilelor...

Ceru mai multe informații de la trecătorii care aveau amabilitatea să se oprească și ajunse în fața magazinului pe care îl căuta.

Pe o vitrină murdară se lăfăia, cu litere pe jumătate șterse, numele magazinului: *Aurul Lumilor*, Antichități.

Un stor de pânză uzată ascundea vederii interiorul magazinului.

Guillemot ezită, apoi împinse ușa de la intrare. Aceasta scârțâi groaznic și declanșă un clopoțel sprintar. Băiatul închise ușa în urma lui și înaintă în încăperea slab luminată. Totul părea conceput ca să gonească clienții!

Zări o lumină filtrată de o perdea, în spatele magazinului. Se apropie, șovăind încă, apoi dădu la o parte pânza groasă.

– Intră, Guillemot. Te așteptam.

Așezat pe un covor, Seniorul Sha, drapat în marea lui mantie roșie ca sângele, îi făcu semn să se apropie.

Guillemot aruncă o privire curioasă în camera cu etajere încărcate de obiecte de tot felul. Recunoscu

cu surprindere obiecte pe care le văzuse și în Lumea Incertă.

Zări cu emoție, așezată pe o pernă, la înălțime, o Gambouri, o floare de nisip pe care Kyle și poporul lui le strângeau din Deșertul Vorace și le vindeau la Ferghână! Își înfrână curiozitatea și se așeză pe covor.

– Știam că o să vii, începu Sha când băiatul fu în fața lui. Nu ți-a fost teamă de mine, data trecută, pe culoarele de la Gifdu. Și apoi, pentru un Ucenic care a distrus palatul lui Thunku aproape pentru totdeauna, trecerea în Lumea Reală nu este decât o simplă formalitate!

Guillemot studie o clipă expresia ironică a Seniorului Sha.

– Există ceva să nu știți despre mine? sfârși prin a-l întreba.

Sha râse ușor.

– O, desigur! Vrei să bei ceva?

– O ciocolată caldă, dacă se poate. Dacă aveți...

Seniorul Sha fu de acord, trase un vas în fața lui, turnă lapte, apoi cacao. Amestecă totul și puse vasul la încălzit pe un mic reșou, instalat alături de lampa de ulei care împrăștia în cameră o lumină catifelată.

– Îmi place mult Lumea Reală, spuse Sha confidențial. Evident, nu este ca în Țara de Ys, dar este mult mai liniștită ca Lumea Incertă. Mi-am petrecut aici jumătate din viață!

– Și ce ați făcut în Lumea Reală? întrebă Guillemot privind cu ochi pofticioși bolul pe care Sha îl puse în fața lui.

– Oficial, sunt anticar. Specializat în obiecte rare și exotice! Asta îmi permite să explic lungile mele absențe. Neoficial... Este un secret!

– Vindeți obiecte pe care le căutați în Lumea Incertă? se miră Guillemot.

– Exact, aprobă Seniorul Sha cu un surâs.

– Datorită *Galdr* al Deșertului, nu-i așa? Asta faceți?

– Nu. *Galdr* al Deșertului nu funcționează decât între Ys și Lumea Incertă. Pentru a intra și a ieși discret din Lumea Reală, folosesc Porțile pe care mi le construiesc singur...

În fața uimirii lui Guillemot, făcu o pauză. Apoi continuă:

– Nu înțelegi, spuse. Poate nu știi că Grafemele nu au putere în Lumea Reală?

– Nu au putere? Vreți să spuneți... Dacă sunt atacat și îl chem pe *Thursaz*, nu se întâmplă nimic?

– Absolut nimic. Mai bine îți alungi agresorul țipând!

– Nu e deloc amuzant!

– Îmi pare rău, se scuză Sha. Încercam să...

– Vorbeam despre Grafemele care nu funcționează în Lumea Reală! preciză Guillemot.

– Ai dreptate, nu e amuzant, confirmă Sha apucând un ceainic și turnându-și o ceașcă de ceai fierbinte. În timp ce acolo magia ne face puternici și cere să o respectăm, aici, de obicei, este ceva care nu e văzut cu ochi buni.

– Dacă puterea Grafemelor nu ajunge până aici, cum ați reușit să mă contactați?

– Când te-am contactat, mă afluam în Lumea Incertă. Grafemele funcționează acolo, dacă ai grijă să le modifice! M-am folosit de Porțile care permit accesul în Ys, pentru a stabili comunicarea. În schimb, așa cum ți-am spus, absența magiei în Lumea Reală te obligă să-ți creezi Porți, pentru a ieși și a intra! Am aici una, în magazin, și alta, în turnul meu, la Djaghataël. Din cauza aceasta n-am avut timp să te contactez de la ultima noastră întâlnire: a fost distrusă Poarta pe care am reușit s-o construiesc la Djaghataël și a trebuit s-o repar...

Guillemot era tulburat și trase aer în piept.

– Iată, e absolut obligatoriu să știi adevărul. Maestrul meu are multe necazuri, chiar acum. Este foarte important.

– Ce vrei să știi? întrebă Sha pe un ton prietenos.

– Dumneavoastră sunteți cel care... I-ați omorât pe vrăjitori în fața turnului din Djaghataël?

Seniorul Sha își fixă ochii de ametist în cei ai lui Guillemot.

– O să fiu cinstit cu tine și tot ce o să-ți spun va fi adevărat. Ai cuvântul meu.

MĂRTURISIRI

Guillemot simți că omul era sincer. Seniorul Sha se așeză mai confortabil pe covorul mare care acoperea podeaua camerei din spatele magazinului și reluă:

– Nu sunt absolut deloc răspunzător de capcana în care au fost prinși Vrăjitorii la Djaghataël. În ajunul atacului, intendentul meu mi-a transmis un mesaj anonim care mă prevenea că tu vei rămâne la Gifdu în compania Vrăjitorilor din linia a doua. Misteriosul meu corespondent îmi transmisese în trecut informații exacte; n-aveam nici un motiv să nu-l cred și de data asta! Tu, aproape singur la Gifdu, însemna atunci ori niciodată... Când m-am întors la Djaghataël, am descoperit trupurile Vrăjitorilor și cele ale Orkilor care erau în serviciul lui Thunku. Am găsit turnul devastat...

– Totuși, obiectă Guillemot cu îndoială, Thunku vă este prieten, nu? Nu el a trimis Gommonii și Orkii, la ordinul dumneavoastră, în Țara de Ys ca să mă răpească?

Seniorul Sha se arătă uimit.

– Thunku este prietenul meu, e adevărat. Dar este și prietenul multor ticăloși! Mai exact, Thunku este

prietenul celor care plătesc sau de care se teme. În privința lucrurilor de care tu mă acuzi... Pe toți sfinții, nu! Niciodată n-am încercat să te răpesc!

Guillemot își dădu seama că Seniorul Sha nu minte.

– Atunci, cine altcineva decât dumneavoastră, în Lumea Incertă, ar fi fost în stare să trimită Orkii în Țara de Ys?

Sha se gândi o clipă.

– Îmi vin în minte mai multe nume, dar unul este de ajuns: Umbra.

– Știți cine este Umbra?

– Nimeni nu știe.

– Măcar nu sunteți dumneavoastră, recunosc
Guillemot ușurat!

Seniorul Sha râse.

– Eu, Umbra? Ei! Cine ar putea crede un asemenea lucru?

– Vrăjitorii care v-au atacat turnul, răspunse liniștit Guillemot.

Sha își pierdu zâmbetul.

– Mda, dar e ridicol.

Guillemot îi povesti aventura lui Gontrand la Djaghataël.

– ...Guilda a tras concluzia că ați putea fi Umbra, încheie Guillemot.

– Acum înțeleg mai bine, suspină Sha. Atunci, ascultă-mă cu atenție: numele meu adevărat este Yorwan. Sunt originar din Țara de Ys. Eram, ca și tine, Ucenic la Guildă. Și chiar promisem investitura

de Vrăjitor! Într-o zi, poți să mă crezi, a trebuit să părăsesc în grabă Ys pentru a pune la adăpost o carte de vrăji prețioasă. *Cartea Stelelor*, despre care sigur ai auzit vorbindu-se...

– Da, Maestrul Qadehar mi-a spus povestea voastră. Dar mi-a spus că ați furat cartea. Așa crede toată lumea, de altfel.

Sha scoase un suspin.

– Știu că asta se crede... contează mai puțin! Esențial este că ea a rămas tot timpul ascunsă... Dar s-a întâmplat ceva foarte grav și, din acest motiv, ți-am dat întâlnire aici... Când ți-am cercetat spiritul la Gifdu, am văzut imediat că erai cineva pe care se putea conta la nevoie. Am nevoie de tine, pentru a-l convinge pe Maestrul tău să mă ajute. Pe vremuri, Maestrul Qadehar era cel mai bun prieten al meu... Așadar, ascultă-mă bine: te duci și-i spui că această carte, care până acum se afla în posesia mea, a dispărut, și, de data aceasta, de-adevăratelea. Cineva a furat-o din turnul meu, în timp ce eu te căutam la Gifdu...

– Dar Maestrul Qadehar crede că sunteți un hoț! Niciodată n-o să vă creadă... îl întrerupse Guillemot scuturând din cap.

Fața lui Sha se întunecă.

– Tocmai de aceea am nevoie de ajutorul tău, Guillemot. Data trecută, am făcut o greșală, prima după mulți ani: în bucuria de a te fi regăsit, am lăsat nesupravegheată această carte pe care, până atunci, n-o părăsisem niciodată.

Guillemot tremura.

– La Gifdu, mi-ați spus că ați crezut că sunt altcineva...

Sha îl privi îndelung pe băiatul care pâlise.

– Chiar vrei să știi?

– Da, vreau să știu!

– Acum vreo paisprezece ani eram un tânăr Vrăjitor. M-am îndrăgostit nebunește de o fată extraordinară, pe care o întâlnisem în timpul sărbătorii de Samain. Ea îmi împărtășea sentimentele și ne-am logodit. Eram pe punctul de a necăsători, când, deodată, a trebuit să plec cu *Cartea Stelelor*. Nu mă întreba de ce, n-o să-ți răspund... Știam doar că este vital pentru Țara de Ys... Prin urmare, am plecat fără să am timp să-i explic femeii pe care o iubeam. Eram ca un nebun. Multă vreme după aceea, am primit o scrisoare misterioasă, scrisă de mâna aceleiași persoane care mi-a anunțat prezența ta la Gifdu. În scrisoare, eram anunțat că logodnica mea, pe care o lăsasem în Țara de Ys, aștepta un copil... Un copil pe care *Cartea Stelelor* mi-l furase, pentru că sacrificasem iubirea pe altarul datoriei!

Bărbatul era emoționat și vocea îi tremura ușor spunând:

– Femeia se numea Alicia. Alicia de Troil.

Lui Guillemot i se oprise inima în piept. Se bâlbâi:

– Dar atunci... Atunci sunteți... Sunteți...

– Aș vrea să fiu tatăl tău, Guillemot. Dar citesc în tine adevărul... Îmi pare rău, copile: nu ești fiul meu. Corespondentul meu misterios a mințit.

Guillemot avea gâtul uscat de emoție. Nu înțelegea aproape nimic...

Mai întrebă o dată:

– De ce... De ce ați așteptat atât timp ca să încercați să mă găsiți?

– Nu am aflat de tine decât târziu, îți amintesc. Și apoi, când am părăsit-o pe mama ta, Urien, fratele ei, a fost cuprins de o furie nebună. N-avea de unde să știe că fusesem obligat să plec din Ys dintr-un motiv important. Și, dacă ar fi fost vorba numai de mine, aș fi rămas lângă Alicia pentru totdeauna. Ura unchiului tău, care putea conta pe ajutorul Confreriei, și, poate, teama de a o revedea pe mama ta după toți acești ani și de a-i înfrunța privirea, m-au împiedicat să merg și să te întâlnesc în Ys. Prezența ta la Gifdu, departe de Cavaleri și în absența Vrăjitorilor puternici care te-ar fi protejat, era prima ocazie reală care mi se oferise pentru a intra în legătură cu tine...

Dar Guillemot nu îl mai asculta. O îndoială puternică îl cuprinsese.

FEMEIA CU OCHII VERZI

Guillemot se despărți de Seniorul Sha stăpânindu-și lacrimile de supărare. Omului în manta roșie îi părea sincer rău și încercă să-l consoleze, asigurându-l că adevărul va sfârși prin a ieși într-o zi la iveală.

Nu știuse să-i răspundă Ucenicului când acesta îl întrebase dacă are știință de vreun Renunțator care ar fi putut să-i fie tată. Seniorul Sha nu era în legătură cu acești Renunțatori... Pentru a-l face să-și uite necazurile, îi propuse să-și aleagă din magazin orice dorea, dar Guillemot n-avea chef de nimic, nici chiar de floarea de nisip care îi amintea de Kyle, amicul lui din depărtări.

Guillemot lăsă în urmă magazinul de antichități și nu mai întârzie în Lumea Reală. Totul se desfășura prea repede și prea zgomotos... Vehiculele, oamenii care se îmbulzeau pe trotuare, fără să-i arunce o privire, totul îl stingherea. Avea ceva important de făcut în Ys.

Seniorul Sha îi explicase că Poarta care se afla în magazinul lui era configurată numai pentru întoarcerea în Lumea Incertă. Pentru a se întoarce în Ys,

trebuia să refacă același itinerar pe care venise. Așteptă să fie singur în parc și se strecură, cu chiu, cu vai, în turnul aflat în renovare.

Pe unul dintre pereți, ascunse printre semnele cioplitorilor, Guillemot distinse Grafemele care îl vor duce acasă. Așa cum făcuse întotdeauna, construi automat un *Galdr* și, într-o scurtă trecere prin neantul care începuse să-i fie familiar, se regăsi în Ys, în fața Porții Lumii Reale.

Cei doi Cavaleri pe care îi vrăjise la plecare se aflau încă sub efectul vrăjii. Guillemot profita de situație pentru a părăsi rapid colina.

Se apropie de dolmenul din apropierea Dashtikazarului, unde Maestrul Qadehar avea obiceiul să-i dea întâlnire. Același dolmen lângă care îi dezvăluise tainele și frumusețea *Cărții Stelelor*...

Se cățără pe dolmen și se așează.

Trebuia să-și întâlnească Maestrul cât mai repede și să-i povestească tot ce știa despre subiectul furtului și al dispariției recente a *Cărții Stelelor*. Îi promisese Seniorului Sha. Pentru asta, trebuia să folosească *Lokk* al comunicării mintale. Era pentru prima dată când îl încerca. Începu să amestece *Berkana*, Grafemul Mestecănuului și al Urechii, care erau folosite pentru comunicarea între spirite, *Elhaz* care debloca eventualele lacăte, și *Isaz* care ajuta unei mai bune concentrări.

Odată făcută vraja, se gândi cât putu de intens la Qadehar și își proiectă *Lokk*. Acesta se pierdu în vid. Guillemot fu cuprins de îndoială. Făcuse ce trebuia?

Se hotărî să încerce și cu altcineva. Își imaginează în gând figura lui Bertram și trimise cu forță *Lokk* în direcția lui. Auzi răspunzând, în capul lui, vocea plângăreață a tânărului Vrăjitor.

„Nu mai țipați așa! Cine mă cheamă?”

„Sunt eu, Guillemot. Îmi pare rău! Este prima oară când folosesc un *Lokk*!”

„Guillemot, strigă prietenul lui. Îmi pare bine că te aud! Cu ce pot să te ajut?”

„Poate... încerc să-l întâlnesc pe Maestrul Qadehar și nu reușesc.”

„Nu mă miră! Gérald tocmai mi-a spus că Maestrul Qadehar a părăsit Ys și a plecat în Lumea Incertă cu unchiul său Urien și cu un alt Cavaler, Valentin!”

Guillemot rămase trăsnit.

„E groaznic... Am ceva foarte, foarte important să-i spun...”

„Foarte important? Foarte, foarte important?” repetă Bertram.

„Foarte, foarte important. Pe viață și pe moarte!”

„Și... despre ce este vorba?”

„Te rog, Bertram, nu insista, nu pot să-ți spun nimic! Doar Maestrului Qadehar.”

„Și ce mai aștepti ca să-l întâlnești în Lumea Incertă?”

„Asta o să și fac, ai dreptate...”

„Ei! Guillemot! Glumeam și eu!”

„Eu, nu, Bertram. Ce am să-i spun lui Qadehar este de cea mai mare importanță ...”

„În cazul acesta... în cazul acesta... merg cu tine!”

Ucenicul ezită un moment. Ieșea din discuție să-și mai atragă încă o dată prietenii într-o aventură riscantă! Dar Bertram? În adâncul inimii se simțea ușurat știindu-l alături. Bertram insistă:

„Atunci, cum rămâne, Guillemot? Ești de acord, nu-i așa?”

„De acord. Ne întâlnim mâine la prânz, la mine.”

„Genial! Genial! Bun, merg să mă pregătesc. Pe mâine!”

„Pe mâine.”

Comunicarea se întrerupse. Deși dezamăgit de mărturisirile Seniorului Sha, Guillemot nu se putu împiedica să surâdă gândindu-se la entuziasmul lui Bertram. Era un băiat ciudat, dar grozav de, hm... genial!

Sări de pe dolmen și o luă în direcția orașului Troil. Îi rămăsese ceva important de făcut. Chiar decât cea mai de preț dezvăluire pe care o avea de făcut celui mai important Vrăjitor...

Guillemot ajunse acasă în clipa în care mama lui se pregătea să pună masa.

– Ai venit chiar la timp! îi spuse ea. Spală-te pe mâini și pune fața de masă, în timp ce eu scot friptura din cuptor!

Guillemot se grăbi spre chiuvetă și își trecu mâinile pe sub jetul de apă.

– Cu săpun! ordonă mama lui, care era întoarsă cu spatele.

Suspină și se întreabă cum reușea să vadă ce făcea el, fără să-l privească. Iată ceva ce depășea talentul lui de mic Ucenic!

Se supuse și aranjă paharele, furculițele și cuțitele pe masă. Apoi se așeză. Alicia puse platoul aburind în fața lui.

– Hm! Miroase bine! Cu ce se mănâncă?

– Cu cartofi prăjiți!

– Genial! Mamă, te iubesc!

– Hai, mănâncă, e cald.

Guillemot tăie bucăți zdravene de friptură și își servi mama, înainte de a-și pune una în farfurie. Tremura ușor. Își promisese ca, în această seară, să pună unele întrebări pe care nu mai îndrăznise niciodată să le pună. Voia să știe: voia să termine cu îndoiala care îl tulbura. Își privi mama și i se păru foarte frumoasă, cu minunatul ei păr blond. Valuri de iubire îl cuprindeau. Totuși...

– Mamă... începu cu vocea sugrumată de emoție.

– Da, dragule, răspunse Alicia, înainte să pâlească din cauza aerului serios al copilului. Ce se întâmplă?

– Aș vrea să știu... Aș vrea să știu dacă...

Guillemot nu-și imaginase niciodată că va fi atât de complicat.

– Aș vrea să știu dacă ai mai avut un alt soț în afară de tata.

Gata. O spusese. Acum era hotărât. Nu îndrăznea să-și privească mama. Alicia îl cercetă cu privirea un timp, apoi se ridică, se apropie de el și îl lua în brațe. Guillemot se făcu mic în brațele ei.

– Dragul meu, bietul meu băiat. Știu cât este de greu pentru tine! Știu, crede-mă, știu! Dar ascultă-ma bine: nu a existat niciodată în viața mea alt bărbat

decât tatăl tău. Și contează prea puțin ce-a făcut sau lipsa lui de curaj. Cred că, și astăzi, nu m-aș putea împiedica să nu îl iubesc.

Guillemot plângea încet. Toată tristețea care apăsase pe umerii lui timp de multe zile se elibera odată cu lacrimile.

– Nani! Nani! Dragul meu, îl liniști mama lui legănându-l. Am impresia că țin din nou în brațe frumosul meu copilaș!

– Frumosul... tău... copilaș? întrebă Guillemot încă scuturat de hohote de plâns, ștergându-și ochii.

– Copilașul meu atât de frumos! Atât de frumos, încât o infirmieră din spitalul din Dashtikazar, unde te-ai născut, chiar a încercat să te răpească! Mi-o amintesc, ca și cum ar fi fost ieri. Era foarte frumoasă, cu părul lung, blond și cu ochii verzi...

Guillemot crezu că inima lui o să înceteze din nou să mai bată. O femeie cu ochii verzi, ca în visele lui Ambre! O femeie care a încercat să-l răpească...

– Fii sigur, dragule, se grăbi Alicia să adauge văzând privirea surprinsă a fiului ei, n-a ajuns prea departe, pentru că eu eram acolo cu tine! La puțin timp după aceea a fost găsită infirmiera. Rătăcea pe culoare. Nu ne-a creat nici o dificultate în recuperarea copilului. Apoi, a fost concediată și nu știu ce s-a mai întâmplat cu ea.

– Și... Ești sigură că eram eu? se panică Guillemot. Vreau să spun, copilul pe care femeia l-a înapoiat?

– Sigur, dragul meu! se miră Alicia. Aveai la mână brățara cu numele tău! Chiar dacă nou-născuții

seamănă unii cu alții, te-aș fi recunoscut dintr-o mie.
Cine ar fi dorit să fii altul?

– Nu mai știu nimic și asta e problema, murmură Guillemot, prea încet ca mama lui să-l fi auzit.

Treisprezece ani de certitudini se năruiau ca un castel de cărți de joc.

STELELE, MEREU STELELE...

În ciuda oboselii, Guillemot nu reușea să adoarmă. Gândurile se învâlmășeau în capul lui, făcându-i rău.

Când Alicia venise să-l sărute, cu nesfârșită tandrețe, părea să fi adormit. Îi murmură cuvinte liniștitoare și iubitoare, și îl mângâie multă vreme pe păr. Guillemot ar fi dorit ca acele clipe să dureze o eternitate. Ar fi vrut să uite totul, să scape de gândurile lui negre. Dar, în noapte, îndoiala nu încetă să-l macine. Inima lui începu să bată mai repede, pumnii să se strângă din nou în spasme. Rămase cu ochii larg deschiși în întunericul din cameră.

După un timp, se ridică. În picioare fiind, se simți mai bine. Îmbrăcat în pijamaua albastră, se îndreptă spre fereastră și trase perdelele. Afară, pe cer, stelele scânteiau, deși haloul Lunii lumina cu putere. Guillemot deschise fereastra și își umplu plămânii de aerul proaspăt al nopții. Tremură. Ochii lui căutară constelațiile. Nu știa dacă trebuia să urască sau să iubească stelele care îi bulversaseră existența și care îl

atrăgeau pe căi neumblate. Sub imensitatea cerului se simți mai mic și mai singur ca niciodată.

Ca pentru a contracara această senzație, figura zâmbitoare a lui Qadehar îi invadă spiritul. O mare ușurare îl cuprinse imediat. În același timp, îl invadă un irezistibil sentiment de afecțiune pentru cel care ocupase un loc esențial în viața lui. Poate era o prostie, dar era cu desăvârșire convins că nimic grav nu s-ar fi putut întâmpla atâta vreme cât Maestrul Qadehar veghea asupra lui!

Rămase încă un moment în tovărășia stelelor, înainte de a se băga din nou în pat și, copleșit de oboseală, să alunece în somn.

Un foc din crengi uscate trosnea și lumina zidul pe jumătate distrus, care îi apăra pe Urien, Valentin și Qadehar de vântul care sufla în rafale. Cei trei bărbați își așezaseră tabăra într-o zonă din landă, undeva între Virdu și Marea Meduzelor de Foc. Cercetările pe care le făceau de mai multe zile în Lumea Incertă și care îi duceau din oraș în oraș în căutarea unor informații precise, legate de ambuscada de la Djaghataël, se arătară pentru moment dezamăgitoare. Era prea devreme pentru a se descuraja. Mâncară în liniște pâine, carne uscată de capră și brânză de oaie, apoi se pregătiră pentru noapte.

Urien, înfășurat într-o blană groasă de urs, dormea dus. Sforăiturile lui îl făcură să surâdă pe Valentin, care îi mărturisi lui Qadehar:

– E multă vreme de când n-am mai îndurat vacarmul ăsta!

– Hai, Valentin, nu te mai plânge. Sunt sigur că-ți lipsea.

– Ai dreptate. Simt că trăiesc din nou! Mirosul focului este amețitor! Și ție, Vrăjitorule, cine-ți lipsește?

Qadehar nu-i răspunse imediat. Își lăsă privirile să hoinărească printre stele, atât de diferite și atât de asemănătoare cu cele din Ys.

– În mod curios, Valentin, răspunse în cele din urmă, nu este ceva, ci cineva care-mi lipsește. Un puști simpatic, care trebuie să se simtă foarte singur față în față cu destinul lui, acolo, în Țara de Ys.

– Vorbești de Guillemot?

– Da.

– Îl iubești pe băiatul ăsta, nu-i așa?

– Așa este, acum nu mă tem decât de un singur lucru: să nu-l pierd.

– Și totuși, l-ai lăsat singur...

– Cu prietenii lui și sub protecția unui tânăr vrăjitor... Am încredere în el. Guillemot este un Ucenic foarte talentat.

Valentin ezită, apoi renunță să continue conversația. Curând, simți cum îl cuprinde oboseala. Căscă, se strecură sub cuvertura de lână și se lăsă legănat de ușoarele trosnituri ale flăcărilor.

Qadehar rămase multă vreme în capul oaselor, cu ochii pierduți în adâncul cerului.

după extraordinara călătorie în Lumea Incertă, Guillemot se întoarce la mănăstirea Gidfu, pentru a-și continua cursurile de magie. Ghilda Vrăjitorilor întreprinde o expediție cu scopul de a pune capăt amenințărilor Umbrei, forță a Răului. Fără succes, însă. Povestea se complică: Maestrul Qadehar e acuzat de acest eșec și trebuie să plece. Un personaj misterios, seniorul Sha, reușește să se strecoare în mănăstirea Gidfu, iar Guillemot și prietenii săi cad în capcana Korriganilor...

CARTEA stelelor

I. Vrăjitorul Qadehar

II. Seniorul Sha

III. Chipul Umbrei

ISBN 978-973-103-186-6

*rao
international
publishing
company*

9 789731 031866

www.rao.ro
www.raobooks.com